

JOHN H. H. MATHEWS

MAJORDOMIA
LES MOTIVACIONS DEL COR

JOHN H. H. MATHEWS

MAJORDOMIA

LES MOTIVACIONS DEL COR

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)



Edició gener-març 2018

Majordomia: Les motivacions del cor

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Gener-març 2018

Autor

John H. H. Mathews

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Claudia Blath

Disseny

Ivonne Leichner

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

JOHN H. H. MATHEWS: *Mayordomía: las motivaciones del corazón*.

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Enero-Marzo de 2018.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

Pàgina web de l'edició en català

<http://www.recursosbiblicos.com/>

SUMARI

Introducció. LA VIDA D'UN MAJORDOM CRISTIÀ	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	10
1. La influència del materialisme	11
2. Ho veig, ho vull, ho tinc	18
3. Déu o Mammó?	25
4. Escapament dels costums del món	32
5. Majordoms després de l'Edèn	39
6. Les marques d'un majordom	46
7. Honestedat envers Déu	53
8. L'impacte de delmar	60
9. Les ofrenes de gratitud	67
10. El paper de la majordomia	74
11. Els deutes: una decisió diària	81
12. Els hàbits d'un majordom	88
13. Els resultats de la majordomia	95

INTRODUCCIÓ

LA VIDA D'UN MAJORDOM CRISTIÀ

Com a cristians, hem de reconèixer la nostra condició pecaminosa abans de veure una necessitat de canvi. Aquest canvi només pot produir-se veritablement quan Crist obra en nosaltres. I una expressió d'això es dona en l'àmbit de la majordomia. Tot i que aquesta abasta molts aspectes diferents de la vida del cristià, ara la definirem en termes generals com l'administració de possessions tangibles i intangibles per a la glòria de Déu.

Com ensenya la Bíblia, la majordomia, entre altres coses, es converteix en una eina poderosa contra els perills del materialisme o de la mundanalitat en general, un dels grans paranys espirituals que l'enemic ens imposa. Molts no s'adonen que la riquesa i les possessions són condiments barats i artificials que, amb el temps, perden el seu sabor. Lamentablement, moltes ànimes es perdran per la seva incapacitat d'alliberar-se del seu amor al món. Tots els camins del món (“la concupiscència de la carn, i la concupiscència dels ulls, i la vanagloria de la vida” [1 Joan 2:16, *SBT*]) poden atenuar-se, i fins i tot evitar-se, mitjançant els principis de majordomia que posem en pràctica en la nostra vida.

Per això, aquest trimestre considerarem la majordomia i el que ens pot ensenyar respecte a com viure segons la voluntat de Déu, el que inclou alliberar-nos de l'amor vers el món en totes les seves manifestacions. La majordomia és l'expressió pràctica i diària del que significa seguir a Jesús; és una expressió del nostre amor per Déu, una manera de viure a l'alçada de la veritat que hem rebut en Crist. Som administradors perquè Déu ens ha estimat primer.

Per tant, viure com majordoms afecta la nostra actitud, la nostra conversió, el nostre compromís, la nostra autodisciplina i molt més. Com servents de Déu, hem de ser fidels i dignes de confiança, viure desinteressadament, i connectar-nos amb Jesús en tot allò que diem i fem. Descubrim a l'escola de Crist que el resultat de la majordomia és la satisfacció de portar una vida justa. Hem d'aprendre a administrar les possessions de Déu per a la seva glòria i finançar la seva missió per acabar l'obra.

Els majordoms de Déu ara “hi veiem de manera confusament, com per mitjà d'un mirall” (1 Corintis 13:12), però Jesús veu amb claredat i ens encarrega fer la seva obra. Fins i tot a través de la boirina de l'encant del món, som responsables d'administrar adequadament els nostres talents, finances, salut i el medi ambient. Aquestes lliçons ens ensenyaran quines són les nostres responsabilitats i de quina manera podem, per la gràcia de Déu, complir amb elles, no com un mitjà per intentar obtenir la salvació, sinó com el fruit de ja posseir-la.

La nostra vida com majordoms cristians reflecteix el caràcter de Déu davant del món. Hi ha bellesa, felicitat i pietat en la vida dels que s'atreveixen a defensar els principis bíblics, especialment contra la dinàmica i el corrent de la nostra cultura. Tots es veuen temptats a portar una vida sense Déu; les temptacions ens envolten, oberta i subtilment. Com a cristians, especialment com a majordoms cristians, no només se'ns va mostrar com escapar d'aquestes temptacions, sinó que se'ns va prometre poder per aconseguir-ho.

En darrera instància, escoltarem una de les dues opinions: “No us conec de res; allunyeu-vos de mi, els qui practiqueu el mal” (Mateu 7:23), o “Molt bé, bon servidor i lleial. Com que has estat fidel en una cosa petita, te n'encarregaré de grans; vine i participa del goig del teu senyor” (Mateu 25:23).

Preguem perquè allò que s'imparteix a les lliçons d'aquest trimestre ens ajudi a mantenir-nos en el camí que realment ens porti a escoltar les paraules: “Vine i participa del goig del teu Senyor”.

John H. H. Mathews, doctor en Ministeri per la Universitat Andrews, és pastor ordenat i va treballar en els estats de Florida, Alabama, Iowa, Missouri, Tennessee i Nebraska, EUA. Actualment, és el director del Ministeri de Majordomia de la Divisió Nord-americana.

Majordomia*

(Creença fonamental 21 de l'Església Adventista del Setè Dia)

Som majordoms de Déu, als qui ell ha confiat temps i oportunitats, capacitats i possessions, i les benediccions de la terra i els seus recursos. Som responsables davant ell del seu adequat ús. Reconeixem que Déu és amo de tot mitjançant el nostre fidel servei a ell i als nostres semblants, i mitjançant la devolució dels delmes i les ofrenes per a la proclamació del seu evangeli i per al sosteniment i desenvolupament de la seva església. La majordomia és un privilegi que Déu ens ha concedit perquè creixem en amor i perquè aconseguim la victòria sobre l'egoisme i la cobdícia. El majordom fidel s'alegra per les benediccions que reben els altres com a fruit de la seva fidelitat.

(Gènesi 1:26-28; 2:15; 1 Cròniques 29:14; Ageu 1:3-11; Malaquies 3:8-12; 1 Corintis 9:9-14; Mateu 23:23; 2 Corintis 8:1-15; Romans 15:26-27).

* Text afegit pel traductor. Traducció d' <https://adventista.es/creencias/vida-diaria/mayordomia/> (consultat a data 29 de desembre de 2017). (Nota del traductor).

CLAU D'ABREVIATURES

<i>BCI</i>	<i>Biblia Catalana Interconfessional</i>
<i>BEC</i>	<i>Biblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
<i>BJ</i>	<i>La Biblia de Jerusalén</i>
<i>BLP</i>	<i>Biblia La Palabra</i>
<i>BLPH</i>	<i>Biblia La Palabra (Hispanoamèrica)</i>
<i>BM</i>	<i>La Biblia [dels monjos] de Montserrat</i>
<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>CDCD</i>	<i>Cada día con Dios</i>
<i>CMC</i>	<i>Consejos sobre mayordomía cristiana</i>
<i>CST</i>	<i>La Biblia, versió Nueva Versión Internacional, Castillian</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>EC</i>	<i>La educación cristiana</i>
<i>Ed</i>	<i>La educación</i>
<i>Ev</i>	<i>Evangelismo</i>
<i>GC</i>	<i>La gran controversia</i> * [Edició en català d' <i>El conflicto de los siglos</i>]
<i>HAp</i>	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
<i>JBS</i>	<i>Jubilee Bible 2000 (Spanish)</i>
<i>LBLA</i>	<i>La Biblia de las Américas</i>
<i>MCP</i>	<i>Mente, carácter y personalidad, 2 volums</i>
<i>MR</i>	<i>Manuscript Releases, 21 volums</i>
<i>NBD</i>	<i>Nueva Biblia al Día</i>
<i>NBLH</i>	<i>Nueva Biblia Latinoamericana de Hoy</i>
<i>NTV</i>	<i>La Biblia, Nueva Traducción Viviente</i>
<i>NVI</i>	<i>La Biblia, Nueva Versión Internacional</i>
<i>OE</i>	<i>Obreros evangélicos</i>
<i>PE</i>	<i>Primeros escritos</i>
<i>Pr</i>	<i>Prayer</i>
<i>PR</i>	<i>Profetas y reyes</i>
<i>PVGM</i>	<i>Palabras de vida del gran Maestro</i>
<i>R&H</i>	<i>Review and Herald [Revista Adventista, en anglès]</i>
<i>RVA</i>	<i>La Biblia, Reina-Valera Antigua</i>
<i>RVA 2015</i>	<i>La Biblia, Reina-Valera Actualizada</i>
<i>RVC</i>	<i>Reina Valera Contemporánea</i>
<i>RVR 60</i>	<i>La Biblia, versió Reina-Valera 1960</i>
<i>RVR 77</i>	<i>La Biblia, versió Reina-Valera 1977</i>
<i>RVR 95</i>	<i>La Biblia, versió Reina-Valera 1995</i>
<i>SBT</i>	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària</i> [#]
<i>SC</i>	<i>Servicio cristiano</i>

* WHITE, ELLEN G. *La gran controversia*. Colmenar Viejo (Madrid, España): Editorial Safeliz, 2013. ISBN: 978-84-7208-462-9.

La Santa Biblia, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>. Londres: Tyndale House, 2009. ISBN: 978-1-86228-359-6.

SG *Spiritual Gifts*, 5 volums
SRV-BRG *La Biblia, Spanish Blue Red and Gold Letter Edition*
TI *Testimonios para la iglesia*, 9 volums
TLA *La Biblia, Trducció en Lenguaje Actual*

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehovà” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

BIBLIOGRAFIA

- ACHTEMEIER, PAUL (ed.). *The Harper Collins Bible Dictionary*. San Francisco, CA: Harper & Row, 1986.
- ALEXE, C. ADELINA. “Where Your Heart Belongs”, a *Beyond Blessings*, ed. Nikolaus Satelmajer. Nampa, Id.: Pacific Press Publishing Association, 2013.
- ALCORN, RANDY C. *Money, Possessions and Eternity*. Carol Stream, Ill.: Tyndale House Publishers, 2003.
- BARCLAY, WILLIAM: *The Daily study Bible: The Letters of John and Jude*. Edimburg, Escòcia: St. Andrews Press, 1976.
- BURROUGHS, JEREMIAH. *The Rare Jewel of Christian Contentment*. Carlisle, Penn.: Banner of Truth Trust, 1998.
- CANALE, FERNANDO. *Secular Adventism? Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation*. Lima, Perú: Universidad Peruana Unión, 2013.
- FROOM, LEROY E. *Stewardship in Its Larger Aspects*. Mountain View, Cal.: Pacific Press Publishing Association, 1929.
- HARRIS, JOHN. *Mammon*. Nova York: Lane & Scott, 1849.
- KASSER, TIM. *The High Price of Materialism*. Cambridge, Mass.: The MIT Press, 2002.
- MERLE D'AUBIGNÉ, J. H. *History of the Reformation*, vol. 2. Nova York: The American Tract Society, 1846.
- PACKER, J. I. *Knowing God*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1973.
- RODRÍGUEZ, ÀNGEL MANUEL. *Stewardship Roots*. Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries Department, 1994.
- SMITH, CHRISTIAN i EMERSON, MICHAEL O. *Passing the Plate*. Nova York: Oxford University Press, 2008.
- Tratado de teología adventista del séptimo día*. Buenos Aires, Argentina: ACES, 2009.
- WHITE, E. G. *Advent Review i Sabbath Herald*, 17 d'octubre de 1882.

LA INFLUÈNCIA DEL MATERIALISME

Dissabte 30 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Joan 2:16, 17; Lluc 14:26-33; 12:15-21; Deuteronomi 8:10-14; 1 Timoteu 6:10; Joan 15:5; Gàlates 2:20.

PER MEMORITZAR:

“I no us emmotlleu a aquest món, sinó transformeu-vos per la renovació de la vostra ment, a fi que discerniu quina és la voluntat de Déu, bona i agradable i perfecta” (Romans 12:2, SBT).

La Paraula de Déu li diu al seu poble: “No volgheu adaptar-vos al model d'aquest món” (Romans 12:2), però l'encant del materialisme, el desig desmesurat de riqueses, i el que creiem que la riquesa pot aportar-nos, és poderós. Molt poques persones, ja siguin riques o pobres, estan fora de l'abast del materialisme. Això també inclou als cristians.

No hi ha cap mal en ser ric, ni tan sols en treballar molt per tal de progressar i proveir per a la nostra comoditat i la dels nostres éssers estimats. No obstant això, quan els diners (o l'afany dels diners) és imparable, hem caigut en el parany del diable i, sens dubte, ens hem “adaptat a aquest món”.

El món transmet la idea que la bona vida, la vida abundant, només es troba en els diners. No obstant això, els diners són una màscara darrere de la qual s'amaga Satanàs per obtenir la nostra lleialtat. El materialisme és una de les armes preferides de Satanàs contra els cristians. Al capdavall, a qui no li agraden els diners, i allò que els diners pot brindar-nos aquí i ara? El seu major assoliment és la gratificació instantània; però, en definitiva, no pot satisfer les nostres necessitats més profundes.

EL DÉU D'AQUEST MÓN

El diner s'ha convertit en el déu d'aquest món, i el materialisme és la seva religió. El materialisme és un sistema sofisticat i insidiós que ofereix seguretat temporal, però no la màxima seguretat.

Caiem en el materialisme, com el definim aquí, quan el desig de riqueses i possessions es torna més important i més preuat que les realitats espirituals. Les possessions poden tenir valor, però aquestes no han de prendre possessió de nosaltres: “Qui es deleix pel diner no en tindrà mai prou, i qui es deleix per l'abundància no en treura profit” (Eclesiastés 5:10). Aquest és el problema amb desitjar les coses d'aquest món: no importa quant tinguem, mai és suficient; cada vegada ens esforcem més, però mai podrà satisfer-nos. Parlant de trampes!

Llegeix 1 Joan 2:16 i 17. Què ens diu aquest text sobre el que realment és important?

Llegeix Lluc 14:26 al 33. Què ens diu Jesús que és de suprema importància per al cristià?

Potser podria expressar-se d'aquesta manera: quan els diners, o el desig de diners, es converteix en una realitat aclaparadora, sens dubte s'hauria de mesurar el cost. “Perquè, quin profit en treurà l'home de guanyar el món sencer, si perd la seva vida?” (Marc 8:36).

“Quan Crist va venir a la terra, la humanitat semblava molt propera a arribar al seu més baix nivell. El mateix fonament de la societat estava minat. La vida havia arribat a ser falsa i artificial. [...] Al món, tots els sistemes religiosos perdien la seva influència sobre la ment i l'ànima. Farts de rondalles i mentides, i desitjosos d'ofegar el seu pensament, els homes es van tornar cap a la incredulitat i el materialisme. En excloure dels seus càlculs l'eternitat, vivien per al present” (Ed 74, 75).

Gent atreta per la incredulitat i el materialisme, i que viu només per al present? Et resulta conegut?

A qui no li agrada posseir coses? La pregunta és: De quina manera podem saber si les coses que posseïm, encara que no siguin moltes, es possessionen de nosaltres? Qui és l'únic que hauria de posseir-nos, i com podem estar segurs que li pertanyem?

OMPLIR ELS GRANERS

Legeix Lluc 12:15 al 21. Quin és el missatge per a nosaltres aquí? En quin sentit es podria aplicar aquest principi fins i tot a algú que no sigui necessàriament ric?

Siguem rics o pobres, el nostre desig de posseir coses pot apartar la nostra ment del que realment importa i, en canvi, enfocar-la només en allò que és temporal i fugaç, cosa per la qual no val la pena perdre la vida eterna.

Probablement, en l'actualitat, mai ens inclinàriem davant d'una estàtua d'or o plata, ni l'adorariem. Però encara podem estar en perill d'adorar l'or i la plata, només que d'una altra manera.

Aquesta paràbola és molt pertinent en moltes parts del món, ja que hi ha persones que dediquen la seva vida gairebé exclusivament a l'adquisició de possessions. Els comerciants han transformat la venda dels seus productes en una forma d'art a escala mundial. La seva estratègia de comercialització es basa en fer-nos creure que no podem ser feliços ni estar satisfets fins que posseïm allò que ells venen. Una empresa molt reeixida crea un producte, ens fa creure que el necessitem i, després, ens ho ven. I, la veritat és que funciona! Fins i tot els cristians, que la seva esperança no és d'aquest món, no estan protegits d'aquest engany.

Llegeix Deuteronomi 8:10 al 14. En quina mesura qualsevol membre d'església pot estar en perill de l'amenaça sobre la qual aquí s'adverteix?

Quins exemples pots trobar, a la Bíblia o en el nostre món actual, on l'acumulació de riqueses i possessions materials va fer augmentar l'espiritualitat d'una persona, l'amor a Déu i el desig per les coses celestials i espirituals? Si us plau, comparteix la teva resposta amb la classe.

L'ENCANT DEL MATERIALISME

El món de la publicitat és poderós. Les empreses gasten milers de milions posant imatges dels seus productes davant nostre. Gairebé sempre fan servir gent agraciada i atractiva per promoure el que venen. Mirem aquest anunci i ens veiem a nosaltres mateixos, no només amb el producte, sinó també com les persones de l'anunci.

El materialisme no seria tan eficaç si no fos per la sensualitat subtil (i de vegades no tan subtil) entreteixida en la publicitat. És la tècnica més poderosa de la publicitat, però actua com a verí per als cristians que estan lluitant contra els perills del materialisme, que som la majoria.

Llegeix Mateu 6:22 al 24. Què representa l'ull segons l'acció i el pensament cristians? De quina manera hem de reaccionar, com a cristians, davant les imatges subtils que ens tempten a consumir el que realment no necessitem?

La publicitat que atorga sensualitat als productes dels comerciants pot esdevenir una eina poderosa. Els comerciants venen la seva mercaderia en generar entusiasme en la ment dels consumidors. L'experiència és pura fantasia, però funciona. Pot ser gairebé místic portar a la gent, encara que de manera fugaç, al que sembla ser una altra esfera d'existència. Es converteix en una religió falsa, que no ofereix cap coneixement i cap veritat espiritual tot i que, en el moment, és tan atractiva i seductora que molts no es resisteixen. Ho volem, i creiem que ho mereixem, així doncs, per què no tenir-lo? Només Déu sap les enormes xifres que s'han gastat, i es seguiran gastant, en coses que els anunciants ens han convençut que necessitem.

“Per tant dic: Camineu en l'Esperit, i no satisfareu el desig de la carn” (Gàlates 5:16, SBT). Encara ens inclinem a pensar en els “desitjos de la carn” només en termes sexuals, de quines altres maneres podem estar en perill en seguir aquests desitjos?

L'AMOR AL JO

“En virtut de la gràcia que m’ha estat concedida, aviso a tots i cada un de vosaltres que ningú no se sobreestimi més enllà del que cal, sinó que es tingui en una estimació prudent, segons la mesura de la fe que Déu li hagi impartit” (Romans 12: 3).

Déu va dir: “El teu cor s’engullí a causa de la teva bellesa, vas corrompre la teva saviesa a causa de la teva esplendor; et llançaré a terra; et posaré davant dels reis perquè et mirin” (Ezequiel. 28:17, *SBT*). Llucifer es va autoenganyar en creure's que era més gran del que realment era. Quan va dir en el seu cor: “Seré l'igual de l'Altíssim” (Isa. 14:14, *BM*), va revelar ambicions egoistes en reclamar drets que ell no tenia. L'autoengany i les ambicions egoistes eren dues característiques del cor caigut de Llucifer.

Aquests textos sobre la caiguda de Llucifer venen a dir-nos que, en molts aspectes, el pecat original és el del narcisisme, que un diccionari [*DIEC2*] defineix com “Satisfacció de si mateix, complaença excessiva en les pròpies qualitats o obres”. Quines qualitats, quins trets, en tot ésser humà caigut, podrien ser majors indicadors d'autoengany que aquests? No obstant això, aquests trets són més comuns del que creiem. Nabucodonosor va pensar amb arrogància que era més gran del que realment era (Daniel 4:30). Els fariseus també van arribar a creure en aquesta fantasia seductora (*veure* Lluç 18:11, 12). Si no som curosos, la riquesa també ens pot conduir a aquest mateix engany.

Llegeix 1 Timoteu 6:10. A quin perill es refereix Pau?

Pau aconsella a Timoteu que es guardi de molts tipus de gent dolenta (2 Timoteu 3:1-5), incloent als “amants dels plaers”, o dels diners. Aquest amor al diner pot encoratjar l'excés de confiança i una actitud grandiloqüent d'abstracció i presumpció. Això es deu al fet que el materialisme imposa, a les persones que tenen grans possessions, un excessiu sentit d'importància. Quan un té molts diners, és fàcil tenir d'un mateix un concepte més elevat del que caldria. Al cap i a la fi, tothom vol ser ric, però només uns pocs ho aconsegueixen. Per tant, és fàcil que els rics es tornin orgullosos, vanitosos i egoistes.

Llegeix Filipencs 2:3. De quina manera aquest versicle ens ajuda a entendre per què el materialisme, i les actituds que aquest pot fomentar, són tan incompatibles amb l'ideal cristià?

L'ABSOLUTA INUTILITAT DEL MATERIALISME

Hi ha molts que estimen a Déu. La seva identitat es barreja amb la d'ell d'una manera tal que les possessions materials no poden destronar-la.

Llegeix Deuteronomi 7:6; 1 Pere 2:9; Joan 15:5; i Gàlates 2:20. Què significa ser la possessió de Déu, i on trobem la nostra veritable identitat?

Déu diu: “Jo sóc el cep, vosaltres les sarments [...] sense mi no podeu fer res” (Joan 15:5). La connexió és directa i segura. “Tota veritable obediència prové del cor. La de Crist procedia del cor. I si nosaltres consentim, s'identificarà de tal manera amb els nostres pensaments i propòsits, i s'emmotllarà de tal manera el nostre cor i ment en conformitat amb la seva voluntat que, quan l'obeïm, estarem només executant els nostres propis impulsos” (DTG 621).

D'altra banda, el materialisme ens ofereix una identitat que és sinònim de les nostres possessions. En altres paraules, ens definim sobre la base del que posseïm i del que podem adquirir dels béns d'aquest món. Jaume ens adverteix en contra d'això: “El vostre or i la vostra plata s'han rovellat, i el seu rovell farà de testimoni contra vosaltres i devorarà la vostra carn com un foc. Això és el que heu atresorat per als darrers dies!” (Jaume 5:3). “Acumular” significa recol·lectar i emmagatzemar molts tresors; més encara, és en aquests tresors, ja siguin pocs o molts, on molts troben la seva identitat (Lluc 12:19-21).

El materialisme és una forma de confusió d'identitat. Això vol dir que, per a molts de nosaltres, la identitat es fusiona amb les nostres possessions. Les nostres possessions, les nostres riqueses, arriben a ser el nostre Déu (Mateu 6:19-21). Com algú va dir: “No sóc res sense les meves coses”. Que trist que ens puguem identificar només amb les possessions terrenals que tenim. Quina manera superficial, fugaç i, en darrera instància, inútil de viure la vida, especialment per a algú que diu ser cristià. Ens identifiquem amb Déu o amb les nostres possessions? Al final, serà un dels dos.

■ Quant de la teva identitat es relaciona amb les coses que posseeixes?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'enemic avui està comprant ànimes a molt baix preu. ‘De franc van ser venuts’ (Isaïes 52:3), és el llenguatge de les Escriptures. L'un ven la seva ànima per l'aplaudiment del món; l'altre per diners. L'un per satisfer les baixes passions; l'altre per les diversions mundanes. Es fan aquestes transaccions diàriament. Satanàs està tractant de recuperar els que van ser comprats per la sang de Crist i els aconseguirà molt barats, tot i el preu infinit que va ser pagat per rescatar-los” (TI 5:125).

L'objectiu de Satanàs és comprar ànimes a través del materialisme, i els ornaments superficials atrauen cada cor. El materialisme no pot parlar, però coneix tots els idiomes. Sap com oferir plaer i gratificació tant als rics com als pobres i els fa dir: “Tinc tot el que necessito aquí; per què preocupar-me per altres coses?”. Així el materialisme corromp la ment; fa que la gent confiï en les seves possessions en lloc de confiar en Déu. No obstant això, l'antídot és: “No és pas pel poder, ni per la força, sinó amb el meu Esperit, diu Jehovà dels exercits” (Zacaries 4:6, SBT). El materialisme no pot resistir el control de l'Esperit Sant quan ens lliurem a Déu i ens proposem, per la seva gràcia, no deixar que el materialisme governi la nostra vida.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines són les maneres en què, tot i ser pobres o sense tenir molts béns materials, podem ser arrossegats per alguns dels perills que hem vist aquesta setmana?
2. Algunes persones diuen: “No m'interessen els diners. El diner no significa res per a mi”. (Per cert, sovint, els que diuen això tenen molts diners.) Per què, en la majoria dels casos, això simplement no és així? Les finances són importants; compleixen un paper en la nostra vida. La pregunta és: de quina manera podem mantenir els diners i la nostra necessitat d'aquests en la perspectiva bíblica correcta?
3. “No aplegueu riqueses sobre la terra, on l'arna i el rovell les destrueixen, i on lladres entren i les roben. Més aviat aplegueu riqueses al cel, que ni l'arna ni el rovell no les destrueixen, i on els lladres no entren ni les roben. Perquè on tinguis la teva riquesa, hi tindràs també el cor” (Mateu 6:19-21). Llegeix atentament el que Jesús ens diu aquí. En quin sentit això és una manera poderosa de protegir-nos dels perills del materialisme?

RESUM: Déu va donar benediccions materials per al gaudi i el desenvolupament del caràcter. Quan les fem servir per honorar a Déu i ajudar als qui ell va crear, som beneïts. Quan ens tornem materialistes, perdem aquesta benedicció.

HO VEIG, HO VULL, HO TINC

Dissabte 6 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Corintis 8:1-7; Mateu 13:3-7, 22; Gènesi 3:1-6; Isaïes 56:11; Mateu 26:14-16; 2 Pere 1:5-9.

PER MEMORITZAR:

“El qui ha rebut la sembra entre dels cards és aquell qui escolta la paraula, però els afanys de la vida i la seducció de la riquesa ofeguen la paraula i la deixen estèril” (Mateu 13:22).

L'amor als diners i les possessions materials pot provenir de molts angles diferents. Ellen G. White descriu la maniobra del diable per atraure'ns a través de les estratagemes del materialisme. “Aneu, induïu als posseïdors de terres i diners a què s'embriaguin amb les cures d'aquesta vida. Presenteu-lis el món en el seu aspecte més atractiu, perquè dipositin aquí el seu tresor i posin els seus afectes en les coses terrenals. Hem de fer tot el possible per impedir que els que treballen per la causa de Déu tinguin mitjans que puguin utilitzar contra nosaltres. Mantingueu els diners en les nostres pròpies files. Com més mitjans obtinguin, més mal causaran al nostre regne arrabassant els nostres súbdits. Facin que es preocupin més pels diners que per l'edificació del Regne de Crist i la difusió de les veritats que nosaltres odiem, i no necessitarem témer la seva influència; perquè sabem que tota persona egoista i cobdiciosa caurà sota el nostre poder i, finalment, serà separada del poble de Déu” (CMC 160, 161).

Aquesta estratagema, per desgràcia, sembla estar funcionant bé. Analitzem, doncs, aquests perills i el que la Paraula de Déu ens diu, perquè puguem evitar aquest parany espiritual.

L'EVANGELI DE LA PROSPERITAT

Un popular predicador televisiu té un missatge senzill: Déu et vol beneir, i la prova de la seva benedicció és l'abundància de béns materials que posseeixes. En altres paraules, si ets fidel, Déu et farà ric.

Aquesta idea, o les seves variants, s'ha anomenat l'evangeli de la prosperitat: *Segueix a Déu, i ell et farà ric en béns mundans*. Aquesta idea no és més que una falsa justificació teològica per al materialisme, perquè allò que realment està dient és: *Vols ser materialista i sentir-te bé? Bé, tenim l'“evangeli” per a tu*.

Però relacionar l'evangeli amb la garantia de riqueses és una distracció mal canalitzada. Aquesta creença genera una dissonància amb les Escriptures i reflecteix una teologia egocèntrica que no és més que la veritat a mitges i enfundada en llenguatge bíblic. A la base d'aquesta mentida hi ha el problema de l'essència de tot pecat, que és el jo i el desig d'agradar al jo per sobre tota la resta.

La teologia de l'evangeli de la prosperitat ensenya que si li donem a Déu obtenim, a canvi, la garantia que tindrem riqueses materials. Però això fa que Déu sembli una màquina expenedora i converteix la nostra relació amb ell en un mer tracte: *Si jo faig això, tu promets fer allò*. Donem, no perquè és el que cal fer, sinó pel que obtenim a canvi.

Aquest és l'evangeli de la prosperitat.

Llegeix 2 Corintis 8:1 al 7. Què passa aquí? Quins principis veiem en aquests versicles que contradiuen aquesta idea de l'evangeli de la prosperitat? Què vol dir Pau quan parla de tenir “una generositat abundosa” (2 Corintis 8:7, BCI)?

Aquestes persones, fins i tot trobant-se en “profunda pobresa” (2 Corintis 8:2, SBT), eren molt generoses i donaven encara més del que es podien permetre. Textos com aquests, i molts altres, ajuden a refutar la falsa teologia de l'evangeli de la prosperitat, que ensenya que, si vivim bé amb Déu, tindrem moltes possessions materials com a resultat d'això.

Quins exemples pots trobar de persones que són fidels a Déu, però no són rics en possessions mundanals, i dels que no són fidels a Déu, però són rics en possessions mundanes? Què hauria de dir-nos això sobre l'ús de la riquesa com a indicador de les benediccions de Déu?

VISIÓ ESPIRITUAL BORROSA

No necessitem que la Bíblia ens ensenyi una veritat òbvia: els afanys d'aquesta vida i les seves riqueses són temporals. Aquí no hi ha res que duri, i el que perdura, per cert, no ho fa per molt temps. Com va dir Pau: “El nostre objectiu no és pas el món que es veu, sinó el món que no es veu, perquè el món que veiem dura poc, i el món que no es veu dura per sempre” (2 Corintis 4:18). Els cristians són miops quan se centren en els afanys d'aquest món abans que en el camí que condueix al cel. I hi ha poques coses que poden encegar més la percepció d'aquest camí que l'engany de les riqueses. Helen Keller, que era cega, va dir: “La persona més patètica del món és algú que té vista, però no té visió”. La Bíblia està plena d'exemples de persones que podien veure però que, en realitat, eren espiritualment cegues.

“Alguns estimen tant el món que aquest consumeix el seu amor per la veritat. A mesura que els seus tresors aquí augmenten, el seu interès en el tresor celestial disminueix. Com més posseeixen d'aquest món, amb més força l'abracen, com si temessin que el seu cobejat tresor pogués ser llevat. Com més posseeixen, menys tenen per oferir als altres perquè, com més tenen, més pobres es senten. Oh, l'engany de les riqueses! Ells no veuran ni percebran les necessitats de la causa de Déu” (SG 2:267).

La visió espiritual borrosa posa en risc la salvació eterna. No n'hi ha prou tenir Jesús a la vista; hem de centrar-nos en ell.

Llegeix Mateu 13:3 al 7, i 22. A quin perill es refereix Jesús? Per què és fàcil que qualsevol persona, rica o pobre, caigui en aquest parany?

En primer lloc, Jesús ens adverteix sobre “els afanys de la vida” (Mateu 13:22). Jesús sap que tots tenim preocupacions, incloent les financeres. Els pobres es preocupen perquè no tenen suficient, els rics es preocupen sobre què més podrien necessitar. Només hem d'assegurar de no permetre que aquestes preocupacions “ofegu[i]n la paraula” (Mateu 13:22) en la nostra vida.

En segon lloc, Jesús ens adverteix sobre “la seducció de la riquesa” (Mateu 13:22). Tot i que les riqueses no són dolentes, tot i així posseeixen el poder d'enganyar-nos d'una manera que pot conduir-nos a la nostra destrucció final.

En quina mesura pots veure en la teva vida l'“engany de la riquesa” (Mateu 13:22, SBT)? Quines decisions pràctiques pots prendre per protegir-te d'aquest engany?

ELS PASSOS DE LA COBDÍCIA

Com tots els pecats, la cobdícia comença al cor. Comença dins nostre i després treballa cap a fora. Això és el que va passar a l'Edèn.

Llegeix Gènesi 3:1 al 6. Què va fer Satanàs per temptar Eva a pecar? De quina manera ha utilitzat els mateixos principis a través dels segles per enganyar-nos també a nosaltres?

“La dona, veient que l'arbre era bo per a menjar, que era agradable a la vista i excel·lent per a aconseguir coneixement, prengué del seu fruit i en va menjar, i també en va donar al seu home i en van menjar tots dos” (Gènesi 3:6).

Si no coneguéssim bé la història, podríem pensar que la indústria publicitària va obtenir el seu exemple paradigmàtic de com vendre els seus productes a partir del relat de l'Edèn. El diable va presentar el fruit de l'arbre prohibit de tal manera que va generar en Eva el desig de voler més del que ja tenia, i fer-li pensar que necessitava alguna cosa que realment no tenia. Quina brillant idea! La caiguda d'Eva és una demostració dels tres passos que cada un de nosaltres fa quan caiem en l'avarícia: *Ho veig, ho vull, ho tinc*.

La cobdícia, per descomptat, pot ser un pecat silenciós. Igual que la luxúria, està amagada darrere del vel de la nostra carn. Però, quan finalment produeix fruits, pot ser devastadora. Pot danyar les relacions, deixar cicatrius en els nostres éssers estimats i, després, omplir-nos de culpa.

Si permetem que la cobdícia aflori, aquesta anul·larà qualsevol principi. El rei Acab va veure la vinya de Nabot, la va voler i “va fer el ploramiques” fins que la seva dona, Jezabel, va manar matar Nabot (1 Reis 21). Acan no va poder resistir quan va veure una peça de roba i diners, així que els va cobejar i els va prendre (Josuè 7:20-22). Al cap i a la fi, la cobdícia és simplement una altra forma d'egoisme.

“Si l'egoisme és la forma predominant de pecat, la cobdícia pot considerar-se la forma predominant d'egoisme. L'apòstol Pau ho insinua de manera cridanera en descriure els ‘temps perillosos’ [2 Timoteu 3:1, *SBT*] de l'apostasia final: representa l'egoisme com l'arrel prolífica de tots els mals que aleshores prevaldran, i la cobdícia com el seu primer fruit. ‘La gent serà egoista, amb ancia de diner’ [2 Timoteu 3:2]” (J. HARRIS, *Mammon*, pàg. 52).

■ Per què és important reconèixer en nosaltres totes i cadascuna de les tendències a la cobdícia?

LA COBDÍCIA: FER LES COSES A LA TEVA MANERA

Llegeix Isaïes 56:11. De quin pecat ens adverteix?

Per a nosaltres, que som éssers caiguts, la cobdícia pot ser tan fàcil com respirar. I tan natural, també. No obstant això, és difícil imaginar alguna cosa en el caràcter humà que reflecteixi menys el caràcter de Crist que la cobdícia. “Perquè ja coneixeu la gràcia de nostre Senyor Jesu-Crist, el qual, essent ric, es va fer pobre per causa de nosaltres, per la pobresa d'ell, fóssiu enriquits” (2 Corintis 8:9, *SBT*).

Només el Senyor coneix el mal que la cobdícia ha causat al llarg de la història. La cobdícia ha derivat en guerres. La cobdícia ha fet que la gent cometi delictes que han implicat la ruïna sobre si mateixa i les seves famílies. La cobdícia pot ser com un virus que s'aferra al seu hoste i consumeix totes les virtuts fins que tot el que queda és cada vegada més cobdícia. L'avarícia és una malaltia que ho vol tot: passió, poder i possessions. Novament, *ho veig, ho vull, ho tinc*.

Llegeix Mateu 26:14 al 16. Què podem aprendre del poder de la cobdícia en aquesta trista història?

Observa les paraules de Judes: “Què em pagareu si us el lliuro?” (Mateu 26:15). Parlant de permetre que la cobdícia invalidi tota la resta! Judes havia estat un privilegiat com pocs en tota la història: va viure amb el Jesús encarnat, va presenciar els seus miracles i el va sentir predicar les paraules de vida. Però *fixa't en allò que l'avarícia i la cobdícia el van induir a fer*.

“Amb quanta tendresa va obrar el Salvador amb aquell que hauria de lliurar-lo! En els seus ensenyaments, Jesús s'esplaiava en els principis de la benevolència que ferien la mateixa arrel de l'avarícia. Va presentar davant Judes l'odiós caràcter de la cobdícia i, més d'una vegada, el deixeble es va adonar que el seu caràcter havia estat retratat i el seu pecat assenyalat; però no volia confessar ni abandonar la seva injustícia” (*DTG 261*).

Qui, si no té cura d'un mateix, no manifesta alguna cobdícia en el seu propi caràcter? Com podem, per la gràcia de Déu, mantenir sota control aquesta tendència natural?

L'AUTOCONTROL

Què diuen els següents versicles, que ens ajuda a entendre de quina manera la gent, rica o pobre, pot protegir-se dels perills que la cobdícia, l'avarícia i l'amor als diners i a les coses materials puguin presentar-li al cristià?

Fets 24:24 al 26

Gàlates 5:22 al 25

2 Pere 1:5 al 9

Aquests versicles són molt rics i estan plens de molts preceptes divins sobre com hem de viure. Però s'observa un fil comú: l'autocontrol. Aquest tret pot ser particularment difícil d'exercir quan es tracta de la cobdícia, l'avarícia i el desig de posseir coses. Només mitjançant l'autocontrol, primer dels nostres pensaments i després de les nostres accions, podem estar protegits dels perills d'aquestes coses de les que hem estat parlant.

Podem exercir aquest control només en la mesura que ens lliurem al poder del Senyor. Ningú, per si sol, pot vèncer aquests trets pecaminosos, especialment si s'han conreat i acariciat per molt temps. Realment necessitem l'obra sobrenatural de l'Esperit Sant a la nostra vida si volem obtenir la victòria sobre aquests enganys poderosos. “No ha caigut damunt vostre cap temptació sobrehumana: Déu és lleial, i no permetrà que sigueu provats més enllà del que podeu suportar; al contrari, amb la prova us donarà també mitjans per a poder-la superar” (1 Corintis 10:13).

Torna a llegir 2 Pere 1:5 al 9. Quin és el camí que Pere assenyala? Quins són els seus passos i com podem aprendre a seguir-los, especialment en la nostra lluita contra la cobdícia i l'avarícia?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La finalitat última de la humanitat és ser feliç i estar satisfeta. Però l'autorealització mitjançant el materialisme no aconseguirà aquest objectiu. En el més íntim de l'ésser, la gent sap que això és cert i, en canvi, continua amb la seva obsessió per les possessions: *ho veig, ho vull, ho tinc*. Què podria ser més senzill que això? Els adventistes del setè dia, igual que qualsevol altre persona, s'enfronten a la temptació de subscriure als valors del materialisme. No obstant això, l'adquisició contínua de béns no produeix felicitat, satisfacció ni acontentament. Al contrari, produeix problemes, com quan el jove ric es va apartar de Jesús, desgraciat, desanimat i abatut perquè no va sentir ni va obtenir el que volia. “Els valors materialistes s'associen amb un soscavament generalitzat del benestar de la gent, des de poca satisfacció i felicitat a la vida, fins depressió i ansietat, passant pels problemes físics com els mals de cap, els trastorns de la personalitat, el narcisisme i el comportament antisocial” (T. KASSER, *The High Price of Materialism*, pàg. 22).

En altres paraules, els cristians materialistes beuen amb orgull de la font de la riquesa, però es deshidraten espiritualment. No obstant això, si bevem l'aigua que Crist dóna, mai tindrem set (Joan 4:14).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitza la idea de l'evangeli de la prosperitat. Quins versicles podrien utilitzar els que creuen en aquesta idea, per tractar de promoure-la? Alhora, quins exemples pots trobar a la Bíblia de persones fidels, en que les seves vides són refutacions vivents d'aquest fals ensenyament?
2. Quan el seu primer fill ja tenia alguns anys, un home va dir: “He après dues veritats bíbliques importants d'aquest nen. Primer, que naixem pecadors. Segon, que naixem cobdiciosos”. Qui pot explicar històries sobre la manera en què fins i tot els nens revelen com de cobdiciosos som els éssers humans per naturalesa? Què ens diu això sobre la necessitat de la gràcia divina?
3. “Si busquem l'origen dels nostres problemes”, va escriure algú, “no hauríem testar a la gent per mesurar la seva addicció a les drogues; hauríem testar per mesurar la seva estupidesa, la seva ignorància, la seva cobdícia i el seu amor al poder”. Què té la cobdícia que és tan perjudicial, no només per al cobdiciós en si, sinó també per als que l'envolten? Quins exemples coneixes en què la cobdícia ha causat danys terribles a tots els involucrats?

RESUM: Per reemplaçar la cobdícia amb l'acontentament, hem de prendre decisions que permetin a Déu exercir un control total sobre la nostra vida.

DÉU O MAMMÓ?

Dissabte 13 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Salms 33:6-9; Mateu 19:16-22; 1 Pere 1:18; Hebreus 2:14, 15; Èxode 9:14; Salms 50:10.

PER MEMORITZAR:

“Per aquest motiu, precisament, Déu també l'exalçà eminentment i li donà el Nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el Nom de Jesús tots els éssers del cel, la terra i l'abisme dobleguin els genolls, i tots els llavis proclamïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare” (Filipencs 2:9-11).

Déu no malgasta paraules en explicar la seva perspectiva sobre l'obsessió excessiva amb els diners i les coses materials. Les paraules de Crist al ric cobdiciós que, tot i que el Senyor el beneïa, atresorava i atresorava el que tenia, haurien de despertar en tots nosaltres el temor de Déu: “Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran l'ànima; i tot el que has acabat, per a qui serà? Així passa amb tothom qui acaba per a si mateix i no és ric de cara a Déu” (Lluc 12:20, 21).

Servir a Déu i servir als diners són accions mútuament excloents. És una cosa o l'altra, Déu o Mammó. És una il·lusió pensar que podem tenir-ho tot a la vegada, perquè portar una doble vida, tard o d'hora, ens afectarà. Podem enganyar als altres, potser fins i tot a nosaltres mateixos, però no a Déu, a qui algun dia haurem de rendir-li comptes.

Hem de prendre una decisió i, com més vacil·lem, posem excuses o ens demorem, més forta serà la influència que els diners i l'amor als diners exerciran sobre la nostra ànima. La fe requereix una decisió.

Allò que hauria de fer que la nostra decisió sigui molt més fàcil és centrar-nos en qui és Déu, el que ell ha fet per nosaltres i el que li devem.

CRIST, EL CREADOR

Llegeix Gènesi 1:1; Salms 33:6 al 9; Isaïes 45:11, 12; Jeremies 51:15; i Joan 1:3. Què ens diuen aquests versicles sobre les bondats del món material?

“Va ser Crist qui va desplegar el cel i va tirar els fonaments de la terra. Va ser la seva mà la que va penjar els mons en l'espai i va modelar les flors del camp. Ell va formar ‘les muntanyes amb la seva força’; ‘El mar és seu, perquè ell el va fer’ (Salms 65:6; 95:5, *SBT*). Va ser ell qui va omplir la terra amb bellesa i l'aire amb cants. I sobre totes les coses a la terra, l'aire i el cel va escriure el missatge de l'amor del Pare” (*DTG* 11, 12).

Les coses materials, per si mateixes, no són dolentes. A diferència d'algunes religions, que ensenyen que el món material i la matèria mateixa són dolents o malvats i que només les coses espirituals són bones, la Bíblia valora el món material.

Al capdavant, el mateix Jesús el va crear. Com, llavors, podria ser dolent? Malauradament, com pot passar amb tots els dons de Déu, pot pervertir-se i *utilitzar-se per al mal*, però això no fa que el do original sigui dolent. La Bíblia adverteix contra l'abús i la perversió de les coses que Déu ha creat en aquest món, però no contra les coses en si.

Ben al contrari, Déu va crear el món material, i també volia que el seu poble gaudís dels fruits i beneficis d'aquest món: “I podràs fruit amb alegria de tot el bé que Jehovà, el teu Déu, et dona a tu i a la teva família, i també en faràs gaudir el levita, el foraster, l'orfe i la viuda que conviuen amb tu” (Deuteronomi 26:11; *veure també* Deuteronomi 14:26).

Jesús és el Creador (Joan 1:1-3), i la terra és una simple mostra del que ha fet. La seva capacitat creadora li dona una perspectiva única sobre la vida mateixa i sobre els que hi viuen en la terra. Ell coneix el valor de les coses materials; i ens les va donar per al nostre benefici i fins i tot per al nostre delit. Déu també sap què passa quan la humanitat perverteix aquests dons, o fins i tot quan converteix aquests dons en un fi en si mateix, sent que aquests dons, igual que amb totes les coses, estaven destinats a ser utilitzats per a gloriificar Déu.

Contempla al teu voltant les increïbles bondats del món creat. Fins i tot després dels estralls del pecat, en gran part encara podem veure la bondat inherent. Què ens diu la bondat del món creat sobre la bondat del seu Creador?

FILLS DE DÉU / FILLS DE L'HOME

Com a cristians, creiem que Jesús era completament Déu i completament humà. Aquesta unió del diví i l'humà fa que la seva perspectiva sigui única pel que fa a allò que és important a la terra i a allò que és important per a l'eternitat. El fet que no puguem comprendre com va ser possible que Jesús tingués una naturalesa divina-humana no anul·la aquesta veritat, així com el fet que algú no entengui aerodinàmica tampoc pot impedir que un avió voli.

“Aquí hi ha dos misteris pel preu d'un: la pluralitat de persones dins de la unitat de Déu, i la unió de la Deïtat i la humanitat en la persona de Jesús [...]. No hi ha res en la ficció que sigui tan fantàstic com aquesta veritat de l'encarnació” (J. I. PACKER, *Knowing God*, pàg. 53).

Una de les raons per les quals Jesús va venir a aquest món va ser per mostrar-nos com de amorós i afectuós és Déu, i quant ens cuida a cadascú. Lluny de ser una deïtat freda i llunyana, com alguns creien, Jesús va revelar el veritable caràcter del nostre Pare celestial.

No obstant això, Satanàs ha intentat separar els éssers humans de Déu. Ha tractat de despersonalitzar-lo, representant-l'ho com algú que no es preocupa per nosaltres. Satanàs fa tot el possible, per tots els mitjans, perquè no arribem a conèixer ni experimentar la realitat de la bondat i la gràcia de Déu. Un amor desmesurat per les coses materials és una de les tàctiques de Satanàs que, per aconseguir aquest fi, funciona bé.

Llegeix Mateu 19:16 al 22. Què ens diu aquesta història sobre la manera en què Satanàs pot utilitzar el nostre amor per les coses materials per mantenir-nos allunyats del Senyor?

Imagina't al mateix Jesús, Déu fet carn, parlant-li a aquest jove que, òbviament, sabia que Jesús era algú especial. Però, què va passar? Va permetre que la seva gran riquesa, el seu amor per les coses materials, el separessin de la mateixa persona de Déu. L'amor al món i a les coses materials el van encegar tant que, tot i que estava trist, aquesta tristesa no va ser suficient per impulsar-lo a fer el correcte. No estava trist perquè perdria les seves possessions (no les va perdre). Es va entristir perquè estava perdent la seva ànima per aquestes coses.

Siguem rics o pobres, de quina manera podem assegurar-nos de mantenir una relació correcta amb les coses d'aquest món?

CRIST, EL REDEMPTOR

L'endeutament no és un principi del Cel. Però Adam i Eva van pecar i la transgressió d'una llei va implicar la mort. Així, la humanitat es va convertir en deutora de la justícia divina. Estàvem en fallida, espiritualment insolvents per causa d'un deute que mai no podríem pagar.

L'amor de Déu per nosaltres va posar en marxa el pla de redempció. Jesús es va convertir en una garantia, un “fiador” per a nosaltres (Hebreus 7:22). La identitat de Crist com a Redemptor és el que revela la transacció més important mai realitzada. Només el sacrifici de la seva vida podia aconseguir el pagament requerit per la justícia divina. Quan la justícia i la misericòrdia es van abraçar a la creu, Jesús va pagar el deute de pecat que havíem de pagar nosaltres. L'univers no havia vist ni presenciat la manifestació d'aquesta riquesa que es va utilitzar per pagar la redempció de la humanitat (Efesis 5:2).

“Al vessar tots els tresors del cel en aquest món, en donar-nos en Crist tot el cel, Déu ha comprat la voluntat, els afectes, la ment i l'ànima de cada ésser humà” (PVGM 261, 262).

Llegeix cada un dels següents versicles i enumera de què ens ha salvat Crist. Colossencs 1:13; 1 Tessalonicencs 1:10; 1 Pere 1:18; Hebreus 2:14, 15; Gàlates 3:13; Apocalipsi 1:5.

Del mot grec *tetelestai*, a Joan 19:30, s'ha dit que és la paraula més important que mai s'hagi pronunciat. Significa “s'ha complert”, i és l'última declaració que Jesús va fer a la creu. La seva declaració final va significar que la seva missió estava complerta i que el nostre deute “es va pagar en la seva totalitat”. Ell no ho va expressar com algú sense esperança, sinó com qui va aconseguir la redempció d'un món perdut. La creu de la redempció revela un esdeveniment passat, amb un efecte present i una esperança futura. Jesús va donar la seva vida per destruir el pecat, la mort i les obres del diable d'una vegada per totes. Això vol dir que, encara que no ho mereixem, som redimits (Efesis 1:7). Albirar les meravelles de la salvació és trepitjar terra santa.

Crist com Redemptor és la imatge més sublim de Déu. El seu interès suprem és redimir-nos. Això revela la seva perspectiva cap a la humanitat i, especialment, mostra el molt que Jesús valora el fet de tenir una relació amb nosaltres. Amb la justícia saldada, Crist dirigeix la seva atenció a la nostra resposta al seu sacrifici.

Pensa en això: Crist va pagar el deute, de manera total i plena, per tot el mal que tu has fet. Quin hauria de ser la teva resposta? (Veure Job 42:5, 6.)

UN DÉU GELÓS

En la seva confrontació amb el faraó, Déu va declarar: “Perquè aquesta vegada enviaré tots els meus flagells contra la teva persona i contra els teus consellers i contra el teu poble, perquè sàpigues que no hi ha ningú com jo sobre tota la terra” (Èxode 9:14).

Què va voler dir el Senyor quan va dir que “no hi ha ningú com jo sobre tota la terra”?

“És impossible per a les ments finites dels homes comprendre plenament el caràcter o les obres de l'Infinit. Fins i tot per a l'intel·lecte més agut, per la ment més poderosa i altament educada, aquest Ésser sant ha de romandre sempre vestit de misteri” (TI 5:654).

Déu és sense igual (1 Reis 8:60). Ell pensa, recorda i actua de maneres que no comprenem. Qualsevol que sigui el nostre intent de representar-lo segons la nostra pròpia imatge, Déu segueix sent Déu. Ell és el que va fer cada floc de neu, cada cervell, cada rostre i cada característica individual única, “i no n'hi ha d'altre” (1 Reis 8:60). Al capdavant, ell és el Creador i, com a Creador, sens dubte és diferent de la seva creació.

Què ens diuen aquests versicles sobre quant difereix Déu de la seva creació? 1 Samuel 2:2; Salms 86:8; Isaïes 55:8, 9; Jeremies 10:10; Titus 1:2.

Quan contemplem tot el que Déu és, tot el que posseeix i tot el que fa, crida l'atenció que pogués tenir competidors. Però és així en el sentit que ha de “competir” per l'amor i l'afecte dels éssers humans. Potser per això diu que és un Déu “gelós” (Èxode 34:14). Déu va crear als éssers humans perquè fossin lliures, el que vol dir que tenim l'opció de servir a ell o a qualsevol altre. Aquest ha estat, en molts sentits, el principal problema humà: decidir servir a altres déus, independentment de la seva forma, en lloc de servir a l'únic Déu digne de servir, a qui va crear tot l'univers i n'és l'amo. Per això, indubtablement, és un Déu gelós.

■ Hi ha a la teva vida quelcom que competeixi amb Déu pels teus afectes? Què és?

EL VERITABLE SENTIT DE PROPIETAT

Pertanyem a Déu tant per creació com per redempció. I no només nosaltres pertanyem a Déu, sinó que totes les nostres possessions també li pertanyen. Nosaltres, per nosaltres mateixos, no posseïm res més que les nostres pròpies decisions.

Un element central de la mundanitat, en contrast, és la idea que som amos de les nostres possessions. Però això és un engany. Quan els cristians pensem que som els amos absoluts de les nostres possessions, creiem alguna cosa contrària al que ensenya la Paraula de Déu. Déu, no nosaltres, és l'amo de tot (Job 38:4-11). Nosaltres som merament forasters i hostes (Levític 25:23), així com els israelites vivien a la Terra Promesa. Fins i tot depenem de Déu per a la nostra propera respiració (Fets 17:25). Ell és l'amo del que creiem que és nostre. No som més que els seus majordoms i, com a tals, hem d'administrar les possessions tangibles i fins i tot les intangibles per a la glòria de Déu.

Enumera, segons els següents versicles, les coses que Déu posseeix. Deuteronomi 10:14; Salms 50:10; 104:16; Ezequiel 18:4; Ageu 2:8; 1 Corintis 6:19, 20.

Què ens diuen aquests textos sobre com hauríem de considerar les coses materials que tenim en el nostre poder?

“Totes les coses pertanyen a Déu. Els homes poden ignorar els seus drets. Mentre ell vessa abundantment sobre els homes les seves benediccions, els homes poden utilitzar els seus dons per a la seva pròpia gratificació egoista; però seran cridats a retre comptes de la seva majordomia” (TI 9:198).

El fet que Déu sigui l'amo i nosaltres siguem els majordoms exigeix una relació en què ell pugui utilitzar-nos en la preparació per al cel, i per a benefici i benedicció dels altres. Però els majordoms infidels poden restringir l'accés del propietari a les seves possessions. Com vam veure ahir, Déu no força la seva voluntat sobre nosaltres. Ell ens va crear i ens va donar possessions en aquest món perquè les administrem per a ell fins que torni. El que fem amb elles reflecteix el tipus de relació que tenim amb ell.

Pensa detingudament en el que significa el fet que, en realitat, no ets l'amo de cap de les coses que posseeixes, sinó que li pertanyen a Déu. Què hauria de dir-te això sobre la manera en què t'has de relacionar amb els teves possessions?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La majordomia, tal com l'entendem, va començar quan Déu va posar a Adam i Eva en un bonic jardí que havien de tenir cura i governar (Gènesi 2:15). En aquest perfecte ambient, havien de fer que el jardí fos habitable, una tasca que no hauria d'haver estat tan difícil. Déu va aprovar la nova funció d'ells, i els va posar al corrent de la seva responsabilitat. Tenir cura de l'Edèn donaria sentit i portaria felicitat a la nova família.

El verb hebreu per a “domini” (Gènesi 1:26, 28) vol dir “posar sota control i governar”. Donat el context, aquest no era un domini sever, sinó un govern benevolent a cura de la creació de Déu. Aquesta responsabilitat no ha cessat. En aquell lloc, Adam i Eva havien d'aprendre que Déu era l'Amo, i ells eren els seus administradors, o majordoms. Des del principi, Déu va voler que Adam i Eva ocupessin llocs de responsabilitat i confiança, però no com a amos. Havien de demostrar-li a Déu que eren fidels a la seva comesa.

“A Adam i Eva se'ls va donar el jardí de l'Edèn perquè en tinguessin cura. Havien de ‘conrear-lo’ i ‘tenir-ne cura’. Eren feliços en el seu treball. La seva ment, cor i voluntat actuaven en perfecta harmonia. En el seu treball no es cansaven ni es fatigaven. Les seves hores eren plenes de treball útil i de comunió entre si. La seva ocupació era agradable. Déu i Crist els visitaven i parlaven amb ells. Se'ls va donar llibertat total [...]. Déu era l'amo de la seva llar a l'Edèn. Ells ho mantenien per a ell” (MR 10:327).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. El fet que Déu és l'amo del món, què ens ensenya sobre la nostra responsabilitat bàsica cap al medi ambient? Si bé hem d'evitar el fanatisme polític d'alguns ecologistes que adoren la creació mateixa, quina ha de ser la nostra actitud, com a cristians, cap a la cura de l'ambient?
2. Reflexiona en la idea de Déu com un Déu “gelós”. No sempre és un concepte fàcil d'entendre, especialment perquè, en termes humans, considerem que la gelosia és una cosa dolenta, alguna cosa que cal evitar. No obstant això, com podem entendre aquesta idea quan s'aplica a Déu en la forma negativa en què sovint es transmet al món?
3. De quina manera podem aprendre a distingir entre l'ús adequat de les coses físiques que Déu ha creat i el seu gaudi, i l'abús d'aquestes coses? Per què és tan important aquesta distinció?

RESUM: La humanitat ha estat dissenyada per al culte. Aquesta adoració es pot dirigir a un mateix, a les coses creades o al Creador. Només l'última opció aporta una satisfacció duradora, un sentit real de pertinença a l'univers i un profund sentit de propòsit.

ESCAPAMENT DELS COSTUMS DEL MÓN

Dissabte 20 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Salms 119:11; Efesis 6:18; Romans 8:5, 6; Hebreus 11:1-6; 1 Reis 3:14; Ezequiel 36:26, 27.

PER MEMORITZAR:

“La riquesa no val res el dia de la ira; però la justícia deslliura de la mort [...]. Qui confia en la seva fortuna caurà; però els justos reverdiran com fullatge ufanós” (Proverbis 11:4, 28).

Encara que Satanàs va fracassar amb Jesús, ha tingut èxit amb tots els altres. I seguirà tenint èxit llevat que lluitem amb l'armadura i el poder de Déu, l'únic que ens ofereix la llibertat dels esquers del món.

Per tant, hem de centrar la nostra atenció en el nostre Proveïdor celestial. David es va adonar del seu veritable valor en aquesta vida quan va escriure: “Els opulents s'emprobeixen i passen fam, però als qui busquen Jehovà no els mancarà cap bé” (Salms 34:10). Salomó va reconèixer que la saviesa i la intel·ligència eren més valuosos que la plata i l'or refinat (Proverbis 3:13, 14). La veritable felicitat i la vida recta sorgeixen d'apartar la vista de les nostres possessions i mirar al Crist vivent, que ens posseeix.

La nostra única esperança per escapar de l'encant del món és una relació vital i reeixida amb Jesús. Aquesta setmana estudiarem els elements d'aquesta relació i el determinant que és per al nostre propi èxit espiritual reconèixer el poder darrere de la màscara del món i veure la importància de Crist com la veritable raó de viure.

UNA RELACIÓ AMB CRIST

L'amor a les possessions mundanes, fins i tot per part dels que no tenen molt, pot ser una cadena poderosa que lligui l'ànima al món en lloc de Crist. Fins i tot si no tenim moltes possessions terrenals, l'apassionat desig d'aconseguir béns materials pot convertir-se en una terrible maledicció que, si no es posa sota el control del Senyor, allunya l'ànima de la salvació. Satanàs ho sap i, per això, fa servir l'amor per les possessions materials per entrapar a tots els que pugui.

Quina és la nostra única protecció?

“Tingueu el pensament en les coses de dalt i no en les de la terra” (Colossencs 3:2). Com fem el que ens indica Pau? (Veure també Salms 119:11; Efesis 6:18.)

Quins altres versicles pots trobar que ens diguin en què hem de mantenir enfocada la nostra ment? (Fixa't, per exemple, en Filipencs 4:8.)

L'única cura per la mundanalitat, qualsevol quina sigui la seva forma, és una contínua devoció a Crist (Salms 34:1) durant els daltabaixos de la vida. Moisès “considerava que l'oprobri del Crist era una riquesa més gran que tots els tresors de l'Egipte” (Hebreus 11:26). Abans que qualsevol cap altra relació, Crist ha de ser la nostra prioritat màxima. Crist busca un compromís basat en la convicció, no en la preferència; és a dir, hem de consagrar-nos a Crist pel que ell és i pel que ha fet per nosaltres, no per algun avantatge immediat que puguin aportar la nostra fe i el nostre compromís amb ell.

La nostra vida ha de amagar-se en Jesús, i els seus plans han de ser els nostres plans. El veritable compromís és posar la nostra mà a l'arada sense “mira[r] cap enrere” (Lluc 9:62). Quan assumim aquest tipus de compromís, Jesús ens eleva al nostre màxim potencial. Quan ens lliurem a ell, ell trencarà el domini del món sobre les nostres ànimes. La nostra atenció s'ha de fixar en Crist en comptes del material; únicament això omplirà el buit en la nostra vida.

Pensa en una oportunitat on vas adquirir una possessió material, alguna cosa que realment estaves desitjós de tenir. Quant de temps van durar l'alegria i la satisfacció abans que s'esvaïssin i tornessin al lloc on vas començar?

EN LA PARAULA

S'han distribuït més de sis mil milions d'exemplars de la Bíblia a tot el món, però quants la consideren la Paraula del Déu vivent? Quants la llegeixen amb un cor sincer i obert per conèixer la veritat?

Un estudi bíblic apropiat orienta la nostra brúixola espiritual i ens permet navegar per un món de falsedat i confusió. La Bíblia és un document viu d'origen diví (Hebreus 4:12), i com a tal ens assenyala les veritats que no podem obtenir en cap altre lloc. La Bíblia és el full de ruta de Crist per a la vida diària, i ens educa a expandir el nostre intel·lecte i refinar el nostre caràcter.

Llegeix Joan 5:39; 14:6; i 20:31. La Bíblia, específicament els evangelis, ens donen la informació més autoritzada sobre Jesús. Què diuen aquests versicles específics en Joan i per què és tan important per a tots els que creiem en Jesús?

Estudiem la Bíblia perquè és la font suprema de la Veritat. Jesús és la Veritat i a la Bíblia descobrim Jesús a mesura que el podem conèixer, gràcies a la manera en què ens ha estat revelat allà. Aquí, a la Paraula de Déu, a l'Antic Testament i al Nou Testament, aprenem qui és Jesús i què va fer per nosaltres. Llavors ens vam enamorar d'ell, i confiem la nostra vida i la nostra ànima a la seva custòdia eterna. En seguir a Jesús i obeir les seves paraules, segons es revelen a la seva Paraula, ens podem alliberar dels llaços del pecat i del món. “Així, doncs, si el Fill us allibera, sereu realment lliures” (Joan 8:36).

Llegeix Romans 8:5 i 6. Aquí, de què se'ns adverteix, i de quina manera l'estudi de la Paraula de Déu ens pot ajudar en aquesta lluita per la nostra ment?

L'amor al món, especialment l'amor a les possessions mundanes, fàcilment pot allunyar-nos de Déu si no anem amb compte. Per això hem de romandre en la Paraula, que ens assenyala les realitats eternes i espirituals, tan crucials per a la vida cristiana.

L'amor a les coses mundanes mai eleva la ment a la moralitat espiritual, sinó que reemplaça els principis bíblics per la cobdícia, l'egoisme i la luxúria. L'amor, segons es revela a la Bíblia, construeix relacions en ensenyar-nos la importància de donar-nos als altres. Al contrari, la mundanalitat implica obtenir coses per a nosaltres, que és l'oposat a tot el que Jesús representa.

LA VIDA D'ORACIÓ

“Això és la vida eterna: que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i aquell qui tu has enviat, Jesucrist” (Joan 17:3). No és estrany que els cristians sovint diguin que la seva fe gira al voltant d'una relació amb Déu. Si conèixer Déu és “vida eterna”, llavors podem trobar aquesta vida a través d'una relació amb ell. I, per descomptat, el primordial d'aquesta relació és la comunicació. Ahir vam veure que Déu es comunica amb nosaltres mitjançant la seva Paraula divina. Nosaltres, al seu torn, combreguem amb ell per mitjà de l'oració.

Si, com hem vist, hem de posar la nostra ment i cor en les coses celestials i no en les coses d'aquest món, llavors la pregària és fonamental. Això és així perquè, per la seva mateixa naturalesa, l'oració ens assenyala un Regne més elevat que el del món mateix.

Però fins i tot aquí hem de parar atenció perquè de vegades les nostres oracions poden ser merament una expressió de la nostra pròpia naturalesa egoista. Per això ens cal pregar en submissió a la voluntat de Déu.

Fa anys, una dona entonava aquestes paraules: “Oh, Senyor, em compraries un Mercedes-Benz?”. Era la seva manera d'atacar el materialisme dels que professen tenir fe en Déu. També nosaltres hem d'estar segurs que quan preguem, que és en si mateix un acte de submissió a Déu i de mort al món, estem buscant la voluntat de Déu, no només la nostra.

Llegeix Hebreus 11:1 al 6. Quin és el component fonamental que ha de barrejar-se amb totes les nostres oracions? A més, què vol dir acostar-se a Déu amb fe i pregar amb fe?

Si les nostres oracions no van unides a la fe, hi haurà presumció, la fe falsa de Satanàs. “La pregària i la fe estan íntimament lligades i necessiten ser estudiades juntes. En l'oració de fe hi ha una ciència divina; és una ciència que ha de comprendre tot el que vulgui tenir èxit en l'obra de la seva vida. Crist diu: ‘Tot allò que demaneu en oració, creieu que ja ho teniu concedit, i serà vostre’ (Marc 11:24). Ell explica clarament que la nostra petició ha d'estar d'acord amb la voluntat de Déu; hem de demanar coses que ell hagi promès i tot el que rebem ha de ser utilitzat per fer la seva voluntat. Quan es satisfan les condicions, la promesa és indubtable” (LO 318).

Revisa la teva vida d'oració. Per què preguntes? Què diuen les teves oracions sobre les teves prioritats? Per quines altres coses necessaries pregar?

LA VIDA DE SAVIESA

Una de les històries més boniques de la Bíblia és la de la comanda que Salomó li fa a Déu, perquè li doni sobretot un “cor amatent per a jutjar el teu poble, per a poder diferenciar el bé del mal; perquè, qui és capaç de jutgar aquest poble tan nombrós?” (1 Reis 3:9).

Quin important missatge li va donar Déu a Salomó que, si l'hagués tingut en compte, hauria salvat al rei de la ruïna que li van implicar les seves possessions? Per què allò que Déu li va dir és tan important per a tots nosaltres? 1 Reis 3:14; veure també 1 Joan 5:3; 1 Pere 4:17.

Salomó tenia una saviesa extraordinària, però la saviesa en si mateixa, si no es posa en pràctica i no es viu, esdevé només bona informació. En el sentit bíblic de la paraula, la saviesa que no es posa en pràctica en realitat no és saviesa. Es perdran molts que hauran tingut molta informació correcta sobre Déu i els seus requeriments. Però la manca d'obediència de Salomó va fer que s'allunyés dels camins als quals el Senyor l'havia cridat. Poc després, va entrar en raó i amb humilitat va escriure: “Perquè la saviesa és millor que les perles: i totes les coses desitjables no s'hi poden ni comparar” (Proverbis 8:11, *SBT*).

La saviesa és l'aplicació del coneixement i l'enteniment. El coneixement representa els fets; l'enteniment representa el discerniment; i la saviesa es dona en el procés d'aplicar el nostre enteniment i coneixement a la nostra vida. Un majordom savi no només necessita coneixement i enteniment, sinó l'experiència que s'obté en viure aquest coneixement i enteniment.

L'exemple de Salomó ens mostra amb quanta facilitat fins el més savi i el més entès pot veure's arrossegat per la buidor d'un estil de vida materialista si no posa en pràctica el coneixement que se li ha donat.+

Compara 1 Corintis 3:19 amb Proverbis 24:13 i 14. Quina és la diferència entre els dos tipus de saviesa que s'esmenten en aquests versicles? El dissabte, comparteix les teves respostes amb la classe.

L'ESPERIT SANT

El gran conflicte, la gran controvèrsia, és real; hi ha dos bàndols que estan lluitant per la nostra ànima. Un ens atrau a Crist (Joan 6:44) i l'altre, al món (1 Joan 2:16). El poder de l'Esperit Sant en la nostra vida ens atreu en la direcció correcta si només a ell ens sotmetem.

“Quan vingui ell, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap a la veritat plena; perquè no parlarà pel seu compte, sinó que comunicarà tot el que senti i us anunciarà les coses que han de succeir” (Joan 16:13; *veure també* Joan 14:16). L'Esperit Sant ens capacita per viure per principi i per fe, no per capritxos ni emocions que tant dominen el món. La preparació reeixida per viure en el cel es dona al viure fidelment en aquest món sota la direcció de l'Esperit Sant.

Pau aconsella: “Perquè la vostra fe no fos basada en saviesa humana, sinó en el poder de Déu” (1 Corintis 2:5). L'atractiu del món, sovint a través de les possessions materials, ens allunya del Senyor. Per contra, si no ens resistim, el poder de l'Esperit Sant ens portarà a Jesús.

L'èxit en la batalla amb el món i els seus atractius ho aconseguirem només des de fora. Llegeix Ezequiel 36:26 i 27; Joan 14:26; i Efesis 3:16 i 17. Quan permetem que l'Esperit Sant prengui possessió de nosaltres, quines coses farà Déu per assegurar-se que obtinguem la victòria espiritual?

“Per mitjà de falses teories i tradicions és com Satanàs obté el seu poder sobre la ment. Induint els homes a adoptar normes falses, deforma el caràcter. L'Esperit Sant parla a la ment i grava la veritat al cor a través de les Escriptures. Així exposa l'error i l'expulsa de l'ànima. És per mitjà de l'Esperit de veritat, obrant a través de la Paraula de Déu, com Crist subjuga a ell mateix al seu poble escollit” (DTG 624, 625).

L'Esperit Sant és el relator de la veritat i és el do suprem que Jesús podria donar per representar la Deïtat a la terra després de la seva ascensió. L'Esperit Sant s'esforça per donar-nos poder per vèncer el poderós esquer del món i els seus “encants”.

El món atreu a tothom, oi? Quines decisions pots prendre ara mateix que t'ajudaran a sotmetre't a l'Esperit Sant, l'únic que et pot donar poder per resistir les temptacions del món?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Un majordom actua segons els principis bessons del deure i de l'amor. “Recordin que el deure té un germà bessó, que és l'amor; quan tots dos s'uneixen, poden aconseguir gairebé qualsevol cosa; però si estan separats, cap és capaç de fer el bé” (TI 4:66). El deure és l'amor en acció. Només ens cal concentrar-nos en el sacrifici de Crist perquè l'amor desperti el nostre deure.

En canvi, els principis del món són l'odi i la seva bessona, la rebel·lió. La rebel·lió pot ser odi en acció. Llucifer es va rebel·lar contra Déu (Ezequiel 28:16, 17) i mai deixarà de fer-ho fins que sigui destruït. Ell va convertir l'autoritat de l'amor en l'amor a l'autoritat. Els líders religiosos d'Israel odiaven l'autoritat i el poder que Jesús posseïa (Mateu 22:29). Tot i que fugien del Temple o s'apartaven de la seva mirada penetrant, no canviaven d'actitud.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Segueix analitzant aquesta idea de l'amor i del deure. Què vol dir Ellen G. White quan, després d'anomenar-los bessons, diu que un sense l'altre “cap és capaç de fer el bé”? Com és l'amor sense el deure, i com és el deure sense amor? Per què han d'estar junts?
2. El versicle de memòria per a aquesta setmana diu: “La riquesa no val res el dia de la ira; però la justícia deslliura de la mort [...]. Qui confia en la seva fortuna caurà; però els justos reverdiran com fullatge ufanós” (Proverbis 11:4, 28). Quin és el significat d'aquest text? Què diu i què no diu, sobre les riqueses?
3. A classe, analitzeu la vida de Salomó. Pregunta com va poder haver-se esgarriat tant. Cerca versicles en el llibre d'Eclesiastès que ajudin a revelar la futilitat i la vacuïtat de les possessions mundanes, en tinguem moltes, com Salomó, o no. Què hem après aquesta setmana sobre la pregària, sobre l'estudi de la Bíblia i sobre la nostra relació amb Crist, que ens pot mantenir en el camí correcte, espiritualment parlant?
4. Fins i tot els que no tenen moltes possessions mundanals, com poden quedar atrapats en el parany que Satanàs els posa?
5. Quina resposta vas obtenir pel que fa a la pregunta final de dimecres sobre els diferents tipus de saviesa?

RESUM: Cultivar la vida espiritual és l'única manera segura d'escapar de la mundanitat. L'estudi de la Bíblia, l'oració, el servei cristià, la comunió cristiana i la consideració de les meravelles de la naturalesa poden ajudar a reformular la nostra cosmovisió i ser cridats a la plenitud espiritual.

MAJORDOMS DESPRÉS DE L'EDÈN

Dissabte 27 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Isaïes 22:14-18;
1 Corintis 4:1, 2; Colossencs 2:2, 3; Efesis 6:13-17; 2 Corintis 5:10

PER MEMORITZAR:

“Sinó que, tal com fórem aprovats de Déu perquè se'ns confiés la predicació de l'evangeli, així vam parlar; no pas com qui vol complaure els homes, sinó Déu, que examina els nostres cors” (1 Tessalonicencs 2:4).

El primer treball d'Adam i Eva implicava majordomia. Se'ls va donar el jardí de l'Edèn i tota la creació per tenir-ne cura, gaudir i dominar (Gènesi 1:28; 2:15), encara que no posseïen res d'això: eren administradors d'allò que el Senyor els havia confiat.

Aquesta setmana observarem de més a prop la definició de majordom després de la caiguda, després que els nostres primers pares van ser expulsats de l'Edèn. És a dir, nosaltres també som majordoms, però en un món molt diferent d'aquell que Adam i Eva van gaudir primerament.

Què és la majordomia? Alguns personatges bíblics revelen el que és un majordom per la seva manera de vida. Altres passatges ho defineixen amb més claredat. Quan arribem a ser administradors de Déu, canviem el nostre enfocament: deixem de centrar-nos en el món i els seus valors materialistes per centrar-nos en el Creador i la seva missió. Igual que amb Adam i Eva, Déu ens confia responsabilitats d'origen diví. No obstant això, des de la caiguda a l'Edèn, la tasca de la majordomia ha canviat perquè, juntament amb les responsabilitats de tenir cura del món material, també se'ns encomana ser bons majordoms de les veritats espirituals.

MAJORDOMS EN L'ANTIC TESTAMENT

La paraula “majordom” a seques es tradueix només unes poques vegades a l'Antic Testament. En la majoria dels casos, prové d'una frase que fa referència a qui està “damunt la casa”, a qui està a càrrec del funcionament d'una casa; és a dir, un “majordom” (Gènesi 43:19; 44:1, 4; 1 Reis 16:9). Els majordoms tenien la responsabilitat d'administrar els assumptes domèstics i les possessions dels seus amos, i fer tot allò que se'ls demanés. La definició de majordom a l'Antic Testament es pot descobrir identificant-ne les característiques. Els majordoms no es poden separar de la seva majordomia perquè aquesta revela la seva identitat.

L'Antic Testament declara algunes característiques d'un majordom. En primer lloc, la seva era una posició de gran responsabilitat (Gènesi 39:4). Els majordoms es triaven per les seves habilitats, i rebien el respecte i la confiança dels seus amos per fer la feina. En segon lloc, els majordoms sabien que allò que els havia estat confiat pertanyia al seu amo (Gènesi 24:34-38). Aquesta és la principal diferència: els majordoms saben quin és el seu lloc, és a dir, no són amos. En tercer lloc, quan els majordoms prenen per a ús propi el que els havia estat confiat, la relació de confiança entre ells i el seu amo es deteriorava, i els majordoms eren acomiadats (Gènesi 3:23; Osees 6:7).

Llegeix Isaïes 22:14 al 18. Durant el regnat d'Ezequies, Xebnà va ser nomenat majordom, i també tresorer; tots dos eren llocs d'autoritat molt importants. Què li va succeir com a resultat d'abusar del seu càrrec?

“Un majordom s'identifica amb el seu senyor. En acceptar les seves responsabilitats, ha d'actuar en lloc del seu senyor i fer el que faria el seu senyor si estigués a càrrec de la situació. Els interessos del seu senyor es converteixen en els seus. La posició d'un majordom està revestida de dignitat perquè el seu senyor confia en ell. Si en alguna cosa actua egoïstament i s'aprofita dels avantatges obtinguts en negociar amb els recursos del seu senyor, ha pervertit la confiança amb què se l'ha investit” (TI 9:198).

De quina manera podem aprendre millor l'important concepte que, en realitat, som majordoms del que posseïm en aquesta vida? En quin sentit reconèixer això ha d'afectar tot el que fem?

MAJORDOMS EN EL NOU TESTAMENT

Les dues paraules bàsiques per a “majordom” al Nou Testament són *epitropos*, que apareix tres vegades, i *oikonomos*, que es presenta deu vegades. Les dues paraules descriuen llocs que incorporen responsabilitats administratives que el propietari li confia al majordom.

Tant al Nou Testament com a l'Antic Testament, els majordoms es defineixen per allò que fan. El Nou Testament descriu específicament al majordom en termes de rendició de comptes i expectatives (Lluc 12:48; 1 Corintis 4:2). Però l'Antic Testament s'enfoca més a declarar el domini de Déu que no pas a definir-nos directament com els seus majordoms. Per tant, si bé el concepte de majordom és molt similar en tots dos Testaments, el Nou expandeix el concepte més enllà de l'administració domèstica.

A la paràbola del majordom infidel (Lluc 16:1-15), Jesús amplia la definició. La lliçó va més enllà d'un majordom que s'escapa d'un desastre administratiu. També s'aplica als que escapen del desastre espiritual mitjançant una sàvia manifestació de fe. Un majordom savi es prepararà per a després del retorn de Jesús, més enllà de l'ara i aquí (Mateu 25:21).

Llegeix 1 Corintis 4:1 i 2; Titus 1:7; i 1 Pere 4:10. Què ens diuen aquests textos sobre els majordoms i la majordomia?

“He d'obrir el meu cor a l'Esperit Sant a fi que es desperti cadascuna de les facultats i energies que Déu m'ha confiat? Pertanyo a Crist i estic ocupat en el seu servei? Sóc un dispensador de la seva gràcia?” (EC 426).

A Lluc 12:35 al 48, Jesús també utilitza el terme “majordom” en forma metafòrica. Diu que el majordom savi està a punt per al retorn del Fill de l'home i descriu al cap de servei infidel com algú que ha deixat de preocupar-se perquè l'amo demora el seu retorn. El majordom infidel s'ha convertit en un tirà i s'ha tornat abusiu amb els que l'envolten. Ja no és un model de bones obres, ni un administrador de la gràcia.

Quan acceptem a Crist, som majordoms, cridats a administrar els recursos de Déu. Més encara, hem d'administrar les realitats espirituals de la vida cristiana en preparació per al cel.

Llegeix Lluc 12:45. Com adventistes del setè dia que, sovint, lluitem contra la sensació de “demora”, per què hem de ser especialment curiosos per no caure en aquest engany?

MAJORDOMS DELS MISTERIS DE DÉU

Llegeix Colossencs 2:2 i 3; i 1 Timoteu 3:16. Què identifiquen aquests versicles com un “misteri”? El fet que sigui un “misteri”, què ens diu sobre els límits del que podem saber sobre això?

Sofar, el naamatita, li diu a Job: “Pretens trobar l'essència de Déu, copsar la grandesa del Totpoderós?”* (Job 11:7). La paraula “misteri” denota alguna cosa enigmàtica, fosca, desconeguda, inexplicable o incompreensible. Els misteris de Déu han estat registrats a les Escripures, tot i que entendre'ls completament està més enllà de la nostra comprensió. Per això són misteris. És com si cada un de nosaltres fos una persona amb discapacitat visual que mira cap al cel, amb l'esperança de veure fins al menor detall. No podem “veure” aquests misteris fins que Déu no els reveli.

Què diu Deuteronomi 29:29 sobre el que se'ns revela?

Som administradors de coses que no entenem completament. El nostre coneixement arriba fins allò que està explicat a l'Escriptura i la revelació. La nostra majordomia suprema és viure com “servents de Crist i com a administradors dels misteris de Déu” (1 Corintis 4:1, *SBT*).

Déu vol que, com majordoms seus, preservem, ensenyem, protegim i cuidem la veritat divina que ell ha revelat. La manera en què ho fem serà la nostra majordomia primordial, i vol dir que estem “guard[ant] el misteri de la fe en una consciència pura” (1 Timoteu 3:9, *SBT*).

El major de tots els misteris és que tots podem experimentar a Crist, l’“esperança de la glòria”. El pla de salvació és sobrenatural i impossible d'entendre en la seva totalitat. El fet que el Creador de tot el que existeix (Joan 1:1-3) descendís a aquesta terra i es “manifestés en la carn” (*MR* 6:122), només per oferir-se com sacrifici pels pecats de la humanitat, implica misteris que probablement mai seran compresos en la seva plenitud per cap criatura. Fins i tot els àngels estudien per entendre el misteri de per què Jesús va venir a la terra (1 Pere 1:12). Però allò que ells sí saben fa que tots lloem al Senyor per la seva glòria i bondat (*veure* Apocalipsi 5:13).

Has estat cridat a ser majordom de l'evangeli. Per tant, quines responsabilitats tens “automàticament”?

* A la versió en espanyol: “¿Puedes adentrarte en los misterios de Dios o alcanzar la perfección del Todopoderoso?” (Job 11:7, *NVI*).

MAJORDOMS DE LA VERITAT ESPIRITUAL

Quan pensem en majordomia, pensem en coses tangibles, i amb raó. Però, com acabem de veure, la majordomia va més enllà d'això. Igual que les possessions tangibles, els dons intangibles també provenen de Déu. Aquests béns intangibles són possessions espirituals que Déu ens dona (1 Pere 4:10) perquè, en Crist, puguem desenvolupar caràcters cristians i arribar a ser el poble que estigui en ell. Per tant, hem d'administrar els dons intangibles amb més cura que els tangibles, ja que són infinitament més valuosos.

Llegeix Efesis 6:13 al 17. Què ens ha donat Déu perquè ho administrem com majordoms? Per què és tan essencial per a nosaltres l'administració adequada d'aquestes coses?

“El do gratuït de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre” (Romans 6:23). El món, i tot el que ofereix, no ens pot brindar la redempció que tenim en Crist. La redempció, un do que Déu ens dona, és la nostra possessió més valuosa. Tenir la realitat de la redempció sempre davant nostre ens ajuda a mantenir en perspectiva la nostra majordomia de les altres possessions que Déu també ens ha donat.

“Només es pot llegir degudament l'ensenyament de la natura a la llum que procedeix del Calvari. Facis veure, per mitjà de la història de Betlem i de la creu, com de bo és vèncer el mal, i com constitueix un do de la redempció cada benedicció que rebem” (*Ed* 101).

La redempció és nostra només perquè Jesús va pagar el preu final. Pau ho diu ben clar: “En ell hem rebut la redempció, el perdó de les culpes, al preu de la seva sang, en virtut de la gran abundància de la seva gràcia” (Efesis 1:7). “Hem rebut” vol dir que tenim “redempció”. És nostra, però només perquè Déu ens l'ha donat. És important, llavors, que persistim amb “tota l'armadura de Déu” (Efesis 6:11), perquè el maligne no vingui i ens la vulgui treure. Perquè l'única manera en què pot fer això és si li ho permetem, i això succeirà només si no obeeim el que se'ns revela a “la paraula de Déu” (Efesis 6:17). La nostra major protecció és obeir, per la fe, la llum que ens ha estat donada.

Torna a llegir Efesis 6:13 al 17. De quina manera ens posem l'armadura de Déu, i en quin sentit som majordoms de tot el que se'ns ha donat en aquesta armadura?

LA NOSTRA RESPONSABILITAT COM A MAJORDOMS

Els majordoms savis es defineixen per la seva disposició a acceptar i executar el principi moral de la responsabilitat personal. L'acceptació de la responsabilitat personal està composta per les decisions que prenem i pel que fem; i reconeix la relació entre causa i efecte. La disposició a acceptar la responsabilitat personal és un tret clau que no es pot ignorar quan definim el que és un majordom, perquè els majordoms han de mostrar resolució en triar, de tot cor, el que més li convé al Propietari. Per tant, aquesta disposició és una decisió que defineix la relació que s'espera que un administrador tingui amb Déu.

“Déu desitja afegir a l'home en una relació directa amb ell. Ell coneix el principi de la responsabilitat personal en tots els seus tractes amb els éssers humans. Intenta promoure un sentit de dependència personal i mostrar la necessitat d'una direcció personal. Els seus dons són confiats als homes de manera individual. Cada persona ha estat feta un majordom de responsabilitats sagrades; cadascuna ha de complir la seva tasca d'acord amb les indicacions del Dador; i cadascuna ha de retre comptes a Déu de l'acompliment de la seva majordomia” (TI 7:168).

Quan ens convertim en majordoms, no transferirem la nostra responsabilitat a una altra persona o a una organització. La nostra responsabilitat personal és envers Déu i es reflectirà en totes les nostres interaccions amb els que ens envolten (Gènesi 39:9; *veure també* Daniel 3:16). Acceptarem la tasca encomanada donant el millor de nosaltres. L'èxit a la vista de Déu dependrà més de la nostra fe i de la nostra puresa que de la intel·ligència i el talent.

Llegeix 2 Corintis 5:10. De quina manera s'entenen aquestes paraules en el context del que significa ser un savi majordom?

Els teòlegs i els filòsofs han debatut durant segles la difícil qüestió del lliure albir. Però la Bíblia és clara: nosaltres, com a éssers humans, tenim lliure albir i llibertat d'elecció. La idea de ser jutjat pels nostres fets no té sentit d'una altra manera. Per tant, certament tenim la responsabilitat personal, per la gràcia de Déu, de decidir realitzar eleccions correctes en tot el que fem, el que inclou ser majordoms fidels de tots els béns del nostre Mestre.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La paraula traduïda com “majordom” en alguns versicles de l'Antic Testament no ve d'una sola paraula, sinó d'una frase: *asher al bayt*, “el que està sobre una casa”. Per exemple, Gènesi 43:19 es pot traduir: “I es van acostar al majordom de la casa de Josep, i li van parlar a l'entrada de la casa”. Si es considera que la família que resideix a la casa és part de la casa mateixa, llavors què és més valuós per a una persona que la seva pròpia casa? Per tant, un majordom és algú a qui se li confia una cosa molt valuosa tot i que no li pertany. En molts aspectes, això fa que la responsabilitat sigui encara més gran del que seria si el majordom estigués a càrrec de les seves pròpies possessions.

Aquesta mateixa idea es perllonga també en el Nou Testament. “El Nou Testament pren idees de l'Antic Testament i les uneix amb idees, conceptes i paraules del segle 1, enriquint i ampliant d'aquesta manera l'ensenyament bíblic sobre majordomia. Les paraules gregues més comuns usades en relació amb majordomia deriven de *óikos* i *oikía*, ‘casa’. El *oikonómos* és aquell que guarda la casa: el majordom o administrador. *Oikonomía* és el nom abstracte, ‘administració de la casa’, i el seu significat sovint és molt més ampli” (*Tratado de teología adventista del séptimo día*, pàg. 733).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En lloc d'assumir la responsabilitat de menjar el fruit prohibit, què li va dir Adam a Déu quan aquest li va preguntar què havia fet (Gènesi 3:12)? Què interessant és que una de les primeres respostes humanes provocades pel pecat sigui tractar de tirar-li la culpa a un altre. Què revela la seva resposta sobre la seva disposició a acceptar la responsabilitat personal pels seus actes? Què hauria de dir-nos això, també, sobre la nostra disposició? De quina manera podem aprendre a evitar la tendència comuna de culpar els altres pels nostres errors?
2. A la classe, insisteix més en la idea de ser majordoms de coses que no són tangibles sinó espirituals. Què significa això? De quina manera “administrem” aquestes coses?
3. Pensa en els missatges dels tres àngels d'Apocalipsi 14:6 al 12. Quines veritats importants s'expressen allà sobre les que se'ns ha donat la responsabilitat de ser majordoms?
4. Per què és tan important per a nosaltres aprendre a confiar i creure en les coses espirituals que no entenem completament? Després de tot, amb quins costums mundans ho fem tot el temps?

RESUM: Els components bàsics de la majordomia bíblica s'integren en les vides dels creients fidels de Déu, les històries dels quals apareixen a les Sagrades Escripures. La torxa de la majordomia ha passat de generació en generació; ara és el nostre torn de viure com majordoms fidels, i passar la torxa a la generació que ens segueix.

LES MARQUES D'UN MAJORDOM

Dissabte 3 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Hebreus 11:8-12; Romans 4:13, 18-21; Mateu 6:24; Hebreus 9:14; 1 Joan 5:2, 3; Lluc 16:10-12.

PER MEMORITZAR:

“Que tothom vegi en nosaltres uns servidors de Crist i uns administradors dels dissenys de Déu. Ara bé, el que s'exigeix dels administradors és que siguin d'una fidelitat provada” (1 Corintis 4:1, 2).

Als majordoms se'ls coneix pel seu estil, o per la seva marca distintiva, de la mateixa manera que es coneix les empreses pels seus logos o marques registrades. De fet, moltes s'han fet famoses i s'han convertit en una marca de gran valor comercial.

La marca d'un majordom cristià és un reflex de l'amor de Crist gràcies a la relació que té amb ell. Quan vivim i practiquem els trets de Crist, la nostra vida revelarà la nostra marca. La nostra marca és la marca de Crist; la nostra identitat es barreja amb la seva (1 Corintis 6:17).

Aquesta setmana ens dedicarem a identificar els trets de caràcter dels administradors de Déu que componen la seva marca registrada. Aquests trets ens inspiren a anhelar el retorn de Jesús i a fer l'obra que se'ns ha confiat com a fidels majordoms de la seva veritat. Cada característica descriu una relació cada vegada més profunda que podem tenir amb Aquell que va venir a buscar i salvar els perduts. Com més s'estudiïn aquestes qualitats, s'arrelaran amb més profunditat en la nostra vida. El caràcter d'amor de Déu, en tota la seva dinàmica, es convertirà en la nostra marca i tindrà una influència en cada aspecte de la nostra vida, avui i per l'eternitat.

LA FIDELITAT

“Ara bé, el que es demana dels administradors és que cadascú sigui trobat fidel” (1 Corintis 4:2, *SBT*). Lluitar i guanyar “el noble combat de la fe” (1 Timoteu 6:12) és primordial per a un majordom fidel. Déu és “fidel” i nosaltres també hem d'arribar a ser-ho gràcies a que ell obra en nosaltres. Ser fidel significa mantenir-se ferm del costat correcte, especialment en el brogit de les batalles espirituals.

Segurament vindran conflictes espirituals entre el bé i el mal, allò bo o allò dolent. Ells són part de la lluita de la fe. La decisió que marca als majordoms en cada situació és la de ser fidel. Si estimes les riqueses, assegura't de romandre fidel a Déu i al que diu sobre els perills de l'amor als diners. Si anheles la fama, estigues ferm al que diu la Paraula de Déu sobre la humilitat. Si lluites amb pensaments luxuriosos, estigues fidel a les promeses de santedat. Si vols poder, sigues fidel al que Déu diu respecte a ser servent de tots. La decisió de ser fidel o infidel sovint es pren en una fracció de segon, tot i que les conseqüències poden ser eternes.

Llegeix Hebreus 11:8 al 12, i 17 al 19; i Romans 4:13, i 18 al 21. Què ens ensenyen aquests versicles sobre la importància de ser fidels?

En hebreu, “fidel” vol dir confiar. La mateixa arrel hebrea ens proporciona la paraula “amén”, i en realitat significa “sòlid” o “ferm”. Fidelitat vol dir que hem estat provats i que seguim fermament compromesos amb el pla de Déu.

En preparar-se per parlar davant l'emperador, el reformador Martí Luter “va llegir la paraula de Déu, va repassar els seus escrits i va tractar de redactar la seva resposta d'una forma adequada [...]. Es va apropar a les Sagrades Escripures [...] i amb emoció va col·locar la seva mà esquerra sobre el llibre sagrat, i aixecant la seva dreta cap al cel, va jurar romandre fidel a l'evangeli i confessar lliurement la seva fe, encara que hagués de segellar el seu testimoni amb la seva sang” (J. H. MERLE D'AUBIGNÉ, *History of the Reformation*, pàg. 260).

Llegeix Apocalipsi 2:10. Què haurien de significar per a nosaltres les paraules que parlen de ser “fidel fins a la mort” en el nostre caminar quotidià amb el Senyor?

LA LLEIALTAT

“Ningú no pot servir dos amos; perquè, o bé avorrirà l'un i estimarà l'altre, o es decantarà per l'un amb menyspreu per a l'altre. No podeu servir Déu i el diner” (Mateu 6:24). Què ens ensenya aquest versicle sobre la importància suprema de la lleialtat a Déu?

El fet de saber que el nom de Déu significa “gelós” (Èxode 34:14) ens ha de donar un toc de corneta per a ser lleials. La lleialtat a un Déu “gelós” és la lleialtat en l'amor. En la lluita de la fe, la lleialtat ens ajuda a definir qui som i ens anima a seguir en la batalla.

La nostra lleialtat és important per a Déu (1 Reis 8:61). No és un contracte que tracta de preveure totes les contingències, ni és només una llista de regles, sinó és més aviat l'expressió visible de les nostres creences personals, de la nostra fe i del nostre compromís.

Llegeix 1 Cròniques 28:9. Què ens ensenya aquest versicle sobre la importància de la lleialtat?

Però on hi ha lleialtat existeix la possibilitat de traïció. La lleialtat, com l'amor, s'ha d'oferir lliurement, o no és veritable lleialtat. A la guerra, de vegades les tropes de primera línia es veuen obligades a quedar-se a lluitar; en cas contrari, els seus oficials donarien l'ordre d'afusellar-los. Aquests homes potser compleixin amb el seu deure, però no necessàriament per lleialtat. Aquesta no és la classe de lleialtat que Déu ens demana.

Observa a Job. Ell no va preveure els esdeveniments catastròfics que destruirien a la seva família, les seves possessions i la seva salut. Podria haver perdut la confiança, l'amor i el compromís, però la seva lleialtat a Déu era una decisió indestructible de moralitat. Amb honestat i sense por a lloar públicament a Déu, va pronunciar les famoses paraules: “Encara que ell em mati, jo esperaré en ell” (Job 13:15, *SBT*). La seva fidelitat davant el desastre és l'essència de la lleialtat, i il·lustra molt bé als majordoms lleials.

Fes-te aquesta pregunta: Com de lleial sóc amb el Senyor, que va morir per mi? De quina manera podria revelar millor aquesta lleialtat?

UNA CONSCIÈNCIA NETA

Hi han moltes coses precioses que podem posseir: la salut, l'amor, els amics, una família meravellosa; totes elles són benediccions. Però potser una de les més importants de totes sigui una consciència neta.

Llegeix Hebreus 10:19 al 22; i 1 Timoteu 4:1 i 2. Què vol dir tenir una "mala consciència" i una consciència "consumida" o "cauteritzada" (a SBT)?

La nostra consciència funciona com un monitor intern de la nostra vida externa. La consciència necessita unir-se a una norma elevada i perfecta: la llei de Déu. Déu va escriure la seva llei al cor d'Adam, però el pecat gairebé la va esborrar, no només en ell, sinó en els seus descendents. Només quedaven fragments de la llei. “[Els gentils] mostren l'obra de la llei escrita en els seus cors –donant-los testimoni la seva consciència” (Romans 2:15, *SBT*)*. Jesús va vèncer on Adam va fracassar perquè la llei de Déu estava guardada “ben endins del cor” (Salms 40:8).

Quina és la nostra única solució per a una consciència dolenta, segons Pau? (Veure Hebreus 9:14.)

“S'ha d'entrar-a l'estança de la consciència plena de teranyines. Les finestres de l'ànima han de ser tancades cap a la terra i obertes de bat a bat cap al cel per tal que els brillants raigs del Sol de justícia tinguin lliure accés a ella [...]. La ment ha de ser mantinguda neta i pura per tal que pugui distingir entre el bé i el mal” (*MCP* 1:335). Quan la llei de Déu s'hagi gravat en el cor del creient (Hebreus 8:10), i el creient tracti de seguir aquesta llei per fe, probablement el resultat serà una consciència neta.

Si alguna vegada has lluitat contra la tensió d'una consciència culpable, saps el terrible que pot ser la seva contínua presència, que mai et donarà alleujament. Com pot alliberar-te de la maledicció d'una consciència culpable el fet de fixar la teva vista en Jesús i la seva mort a la creu per tu i pel teu pecat?

* A l'edició en espanyol s'ha utilitzat la versió *NVI*: “[Los gentiles] muestran que llevan escrito en el corazón lo que la ley exige, como lo atestigua su conciencia”. (Nota del traductor).

L'OBEDIÈNCIA

Abel es va agenollar obedientment davant el seu altar, sostenint l'ofrena del corder com Déu li va ordenar. Caïn, d'altra banda, es va agenollar furiosament davant el seu altar sostenint la fruita. Tots dos van portar ofrenes, però només un dels germans va ser obedient a l'ordre de Déu. El xai mort va ser acceptat, però els fruits de la terra van ser rebutjats. Els dos germans comprenien el significat i les instruccions pel que fa a l'ofrena de sacrificis, però només un va obeir allò que el Senyor havia ordenat (Gènesi 4:1-5).

“La mort d'Abel va ser la conseqüència que Caïn rebutgés el pla de Déu a l'escola de l'obediència, per a ser salvat per la sang de Jesucrist simbolitzat per les ofrenes cerimonials que l'assenyalaven. Caïn no va acceptar el vessament de sang, que simbolitzava la sang de Crist que havia de ser vessada pel món” (“Comentarios de Elena G. de White”, *CBA* 6:1109).

L'obediència comença en la ment. Implica el delicat procés d'acceptar mentalment la responsabilitat d'executar mandats d'una autoritat superior. L'obediència deriva d'una relació amb una figura d'autoritat i de la voluntat d'obeir a aquesta figura. En el cas de la nostra relació amb Déu, la nostra obediència és una acció voluntària i amorosa que modela el nostre comportament a les obligacions morals. L'obediència a Déu ha de ser tan específica com ell ho indiqui, i no només com pensem que és o desitgem que sigui. El cas de Caïn és un exemple perfecte d'algú que fa les coses a la seva manera en lloc de fer el que Déu demana.

Llegeix 1 Joan 5:2 i 3; i Romans 1:5; i 10:16 i 17. Què ens ensenyen aquests versicles sobre el què significa l'obediència per al cristià, que és salv per la fe sense les obres de la llei?

No obeïm per ser salvats; obeïm perquè ja som salvats. L'obediència és la declaració pràctica d'una fe moral. Samuel li va dir a Saül: “Es que el Senyor es complau en els holocaustos i sacrificis més que en l'obediència a la veu del Senyor? Mira, l'obediència és millor que el sacrifici; la docilitat, millor que el greix dels moltons” (1 Samuel 15:22).

Què va voler dir Samuel amb “l'obediència és millor que el sacrifici”? Què hauria de dir-nos això com a cristians que podria ajudar-nos a no caure en el fals evangeli de la gràcia barata?

LA FIABILITAT

Llegeix Lluc 16:10 al 12. Què ens ensenya això sobre ser digne de confiança? Per què aquest tret és tan important per a un majordom fidel?

Aquest principi de fiabilitat es veu a tota la Bíblia. Per exemple, en un relat, a quatre caps de la guàrdia dels levites se'ls va confiar la protecció del Santuari de l'Antic Testament durant la nit. Havien de tenir cura de les habitacions plenes de tresors i tenir les claus per obrir les portes cada matí (1 Cròniques 9:26, 27). Se'ls va donar aquesta tasca perquè se'ls considerava dignes de confiança.

Ser digne de confiança és una característica d'un bon majordom. Això significa que els majordoms fiables entenen el significat profund del seu rol; entenen que Déu és digne de confiança, i persegueixen el mateix objectiu (Deuteronomi 32:4; 1 Reis 8:56).

La fiabilitat implica un conjunt de trets de caràcter madurs. Aquest és el nivell més elevat de caràcter i competència que una persona pot arribar a la vista dels espectadors. Reflectir el caràcter de Déu vol dir que faràs el que dius, sense importar les circumstàncies ni els qui et pressionin perquè facis una altra cosa (2 Reis 12:15).

Els monarques de dos regnes mundials van considerar que Daniel era digne de confiança. La seva reputació durant tota la seva vida com a conseller fiable que, sense por, brindava saviesa i veritat als reis es contraposava obertament amb la dels endevinaires i els mags de la cort. La fiabilitat és la joia de la corona de l'ètica; exhibeix els nostres principis morals en la seva forma més pura. Aquesta qualitat en un majordom no sorgeix de la nit al dia, sinó que ve amb el temps en ser fidel fins i tot en les coses petites.

Els altres perceben la nostra fiabilitat. Ens respecten i confien en nosaltres perquè saben que no ens deixem influenciar fàcilment per les opinions, les modes ni l'adulació. Per tant, ser digne de confiança és una demostració de l'acompliment del caràcter en totes les responsabilitats dutes a terme a la terra, el camp d'experimentació per al cel. "Hem de ser majordoms fidels i dignes de confiança del Regne de Crist per a que les persones que tendeixen cap a la vida mundana puguin tenir una veritable representació de les riqueses, la bondat, la misericòrdia, la tendresa i la cortesia del Regne de Déu" (TI 6:193).

Pensa en algú a qui coneguis personalment que sigui digne de confiança. Què pots aprendre d'aquesta persona que t'ajudaria a ser també més fiable?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Sempre ha estat el projecte de Satanàs desviar la ment de la gent vers Jesús cap a l'home i destruir la responsabilitat individual. Satanàs va fracassar en el seu propòsit quan va temptar el Fill de Déu; però va tenir un enorme èxit quan es va dirigir als homes caiguts. El cristianisme es va corrompre” (*PE* 213).

Amb Crist al centre del nostre ésser, estem oberts a la seva conducció. Com a resultat, la fe, la lleialtat, l'obediència, una consciència neta, la fiabilitat i la responsabilitat individual es revelaran a la nostra vida. Així, com majordoms, arribem a la plenitud en les mans de Déu (Salm 139:23, 24).

La responsabilitat individual és un principi bíblic essencial. Mentre va estar a la terra, Jesús responia individualment davant el Pare (Joan 8:28). Nosaltres som responsables de tota paraula ociosa, inútil o malintencionada (Mateu 12:36). “A tots aquells a qui s'ha donat molt, se'ls exigirà molt, i a qui ha estat confiat molt, també se li exigirà molt més” (Lluc 12:48). Però la major amenaça per a la responsabilitat individual és la tendència a transferir les nostres responsabilitats als altres. “Mantinguem en ment el fet que la propietat que se'ns ha confiat per a ser invertida no és nostra. Si ho fos, podríem reclamar el dret de disposar-ne al nostre gust; podríem delegar la nostra responsabilitat sobre els altres, i deixar-los en ells la nostra majordomia. Però això no es pot fer, perquè el Senyor ens ha fet individualment els seus majordoms” (*TI* 6:169).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitza les diferents marques d'un majordom que estudiem aquesta setmana: la responsabilitat individual, la fiabilitat, l'obediència, la lleialtat, una consciència neta i la fidelitat. Com es relacionen entre si? En quina mesura la negligència en un aspecte condueix a descuidar els altres? O, com podria la ferma adhesió en un aspecte portar a l'adhesió als altres?
2. Pensa de quina manera les promeses de l'evangeli poden ajudar els qui estan lluitant amb una consciència culpable. Quines promeses poden reclamar?
3. Sovint considerem que el concepte de “lleialtat” és bo en si i de per si. Però, sempre és així? Com es podria ser lleial a algú o a alguna cosa que no és bo? Per què, llavors, el concepte de “lleialtat” s'ha d'entendre sempre en un context específic per veure si aquesta lleialtat és bona o sense fonament?

RESUM: De la mateixa manera que un fitó proporciona objectius per a l'arquer, així també la nostra lliçó ofereix metes per a tots aquells que cerquen desitjosos el camí d'una majordomia compromesa. Aquestes marques del veritable majordom, quan s'integren en la vida, formen els principis bàsics per al propòsit, l'èxit, el significat i el sentit de pertinença.

HONESTEDAT ENVERS DÉU

Dissabte 10 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 16:10; Levític 27:30; Gènesi 22:1-12; Hebreus 12:2; Lluc 11:42; Hebreus 7:2-10; Nehemies 13.

PER MEMORITZAR:

“I la part que cau en terra bona són els qui han escoltat la paraula, la retenen amb cor noble i fructifiquen amb constància” (Lluc 8:15).

Què és un cor honest, i com es manifesta? La cultura contemporània sovint considera que l'honestedat és una ètica vaga i relativista; la majoria de la gent és deshonest ocasionalment, però considera que això és acceptable sempre que la infracció no sigui massa gran. També es poden al·legar circumstàncies específiques que justifiquin certa deshonestedat.

La veritat i l'honestedat sempre van juntes. No obstant això, no hem nascut amb inclinació a ser honestos; és una virtut moral conreada i està a la base del caràcter moral d'un majordom.

Quan practiquem l'honestedat, sorgeixen coses bones. Per exemple, ens despreocupem que ens descobreixin mentint o ocultant una mentida. Per aquesta i altres raons, l'honestedat és un valuós tret de la personalitat, especialment en situacions difícils quan la temptació fàcilment pot dirigir-nos vers la deshonestedat.

A la lliçó d'aquesta setmana estudiarem el concepte espiritual de l'honestedat a través de la pràctica del delme i veurem per què el delme és de vital importància per al majordom i la majordomia.

UNA QÜESTIÓ DE TOTAL HONESTEDAT

Una cosa que la majoria de nosaltres tenim en comú és que no ens agrada la deshonestedat. No ens agrada especialment quan la veiem manifestada en els altres. Però no és fàcil veure-la en nosaltres mateixos, i quan som deshonestos, tendim a racionalitzar els nostres actes, a justificar-los, a minimitzar el seu significat: *Ah, no és tan dolent; només és una cosa petita, res sense importància*. Podríem enganyar-nos a nosaltres mateixos, fins i tot la major part del temps; però a Déu mai l'enganyem.

“A totes les nostres files es practica la manca d'honradesa; i aquesta és la causa de la tebiesa que notem en molts dels que professen creure la veritat. Aquests no estan relacionats amb Crist i estan enganyant les seves pròpies ànimes” (TI 4:304).

Llegeix Lluc 16:10. Quin important principi expressa aquí Jesús que hauria d'ajudar a veure l'important que és ser honest, fins i tot en el “molt poc”?

Però Déu sap amb quanta facilitat podem ser deshonestos, especialment quan es tracta del que posseïm. Per tant, ens ha donat un poderós antídoto contra la deshonestedat i l'egoisme, almenys quan es tracta de possessions materials.

Llegeix Levític 27:30; i Malaquías 3:8. Què ens ensenyen aquests versicles i com ens poden ajudar a conservar l'honestedat?

“No s'estén cap invitació a la gratitud o generositat. És una qüestió de simple honradesa. El delme pertany al Senyor, i ell ens ordena que li tornem el que li pertany [...]. Si l'honradesa és un principi essencial en els negocis, no hem de reconèixer la nostra obligació cap a Déu, obligació en la qual es basen totes les altres?” (Ed 138, 139).

El fet de tornar el delme, com et pot ajudar a recordar qui és l'amo de tot el que tens, en darrera instància? Per què és important no oblidar mai qui és l'amo de totes les nostres possessions?

LA VIDA DE FE

Llegeix Gènesi 22:1 al 12. Què ens diu aquesta història sobre la realitat de la fe d'Abraham?

La vida de fe no és un esdeveniment aïllat. No expressem la fe de manera poderosa només una vegada, per així demostrar que de fet som cristians lleials i fidels que vivim per gràcia i que estem coberts per la sang de Crist.

Per exemple, el món religiós, fins i tot després de milers d'anys, no deixa de sorprendre's per l'acte de fe que Abraham va mostrar amb Isaac a la muntanya Morià (Gènesi 22). No obstant això, aquest acte de fe no era una cosa que Abraham simplement evocava quan ho necessitava. La seva vida prèvia de fidelitat i obediència va ser el que li va permetre fer això. Si hagués estat infidel abans d'aquest fet, mai hauria passat la prova com ho va fer. Indubtablement, un home amb aquest tipus de fe segurament també la va experimentar després d'aquest fet. La veritat és que la fe d'un majordom tampoc és un esdeveniment aïllat. Amb el temps, es tornarà cada vegada més profunda i forta o cada vegada més superficial i feble, depenent de com s'exerceixi la fe.

Llegeix Hebreus 12:2. Què ens diu això sobre la font de la nostra fe i de com tenir fe?

El nostre únic recurs com fidels majordoms és fixar la mirada “en Jesús, l'autor i el perfeccionador de la fe, el qual, pel goig que tenia al seu davant, suportà la creu, menyspreant la vergonya, i s'ha assegut a la dreta del tron de Déu” (Hebreus 12:2, *SBT*). La paraula “perfeccionador” també pot traduir-se com “consumador”. Vol dir que Jesús té la intenció de portar la nostra fe a la maduresa i plenitud (Hebreus 6:1, 2). De manera que la fe, la vida de fe, és una experiència dinàmica: creix, madura i augmenta.

De quina manera has vist créixer i madurar la teva fe amb el temps? O no va créixer?

UNA DECLARACIÓ DE FE

Com vam veure ahir, la fe és un procés, una experiència dinàmica que, idealment, creix i madura. I una manera que Déu “consumeixi” la nostra fe i la porta a la seva plenitud és a través de l'acte de delmar. Ben entès, el delme que se li retorna a Déu no és legalisme; quan tornem el delme no estem treballant ni tractant d'obrir-nos pas al cel. Per contra, el delme és una declaració de fe. És una expressió externa, visible i personal de la realitat de la nostra fe.

Al cap i a la fi, qualsevol pot dir que té fe i que creu en Déu, i fins i tot que creu en Jesús. Com sabem, “també els dimonis creuen” en Déu (Jaume 2:19). Però, prendre el 10 % dels teus ingressos i tornar-lo a Déu? Això és un acte de fe.

Llegeix Lluc 11:42. Què vol dir quan Jesús dona a entendre que el delme no ha d'eludir-se? Com es relaciona el delme amb els assumptes de major pes de la llei?

El delme és una humil expressió de dependència envers Déu i un acte de confiança en que Crist és el nostre Redemptor. És el reconeixement que ja hem estat beneïts “amb tota benedicció espiritual en els àmbits celestials, en Crist” (Efesis 1:3, *SBT*) i amb la promesa de més.

Llegeix Gènesi 28:14 al 22. Quina va ser la resposta de Jacob a la promesa de Déu?

“El pla de Déu en el sistema del delme és bonic per la seva senzillesa i igualtat. Tots poden practicar-lo amb fe i valor perquè és d'origen diví. En ell s'hi combinen la senzillesa i la utilitat, i no requereix profunditat de coneixement per comprendre-ho i executar-lo. Tots poden sentir que són capaços de fer una part per dur a terme la preciosa obra de salvació. Cada home, dona i jove pot arribar a ser un tresorer del Senyor, un agent per satisfer les demandes de la tresoreria” (*CMC 78*).

Com vas descobrir les veritables benediccions espirituals que resulten de delmar? El fet de tornar el delme, com et va ajudar a augmentar la teva fe?

EL DELME HONEST: COSA SAGRADA A JEHOVÀ

Sovint parlem de donar-li el delme a Déu. Però, com donar-li a Déu allò que ja posseeix?

Llegeix Levític 27:30. Quins dos aspectes importants s'esmenten en aquest versicle pel que fa al delme?

“El delme pertany al Senyor i per tant és sant. No se santifica mitjançant un vot o un acte de consagració. Simplement és sant per la seva mateixa naturalesa; pertany al Senyor. Ningú, excepte Déu, té dret a ell. Ningú pot consagrar-lo al Senyor, perquè el delme mai és part de la propietat d'una persona” (Á. M. RODRÍGUEZ, *Stewardship Roots*, pàg. 52).

Nosaltres no santifiquem el delme; Déu ho fa d'ofici. Té aquest dret. Com majordoms, li tornem el que és seu. El delme està dedicat a Déu per a una tasca específica. Retenir-lo per qualsevol altre ús és deshonest. Mai s'ha d'interrompre la pràctica de tornar un delme sant.

Llegeix Hebreus 7:2 al 10. En quina mesura l'anàlisi de Pau sobre el delme que Abraham li va donar a Melquisedec revela un significat més profund del delme? A qui li estava delmant realment Abraham?

Així com el dissabte és sant, així també el delme és sant. La paraula “sant” significa “apartat per a ús sagrat”. El dissabte i el delme estan connectats d'aquesta manera. Apartem el dia de repòs sabàtic com a sagrat, com sant; i separem el delme com la possessió sagrada de Déu, com una cosa santa.

“Déu ha santificat el setè dia. Aquesta porció específica de temps posada a part per Déu mateix per al culte religiós, continua sent tan sagrada avui com quan va ser santificada per primera vegada pel nostre Creador.

”Així mateix, el delme dels nostres ingressos és ‘sant al Senyor’. El Nou Testament no promulga de nou la llei del delme, com tampoc la de dissabte, perquè la validesa d'ambdues es dona per establerta i el seu profund significat espiritual es considera explicat [...]. Mentre nosaltres com a poble procurem fermament donar a Déu el temps que ell s'ha reservat com a seu, ¿no li donarem també aquesta part dels nostres recursos que ell reclama?” (CMC 70).

Què pots fer que t'ajudi a mantenir viu el reconeixement en el teu cor i en la teva ment que el teu delme en realitat és “sant”?

LA REVIFADA, LA REFORMA I EL DELME

El llarg regnat d'Ezequies és considerat el punt culminant per a la tribu de Judà. Des del regnat de David i Salomó, Israel no havia gaudit tant de la benedicció de Déu. A 2 Cròniques 29 al 31, hi ha el relat d'Ezequies sobre la revifada i la reforma: “es va comportar rectament als ulls de Jehovà” (2 Cròniques 29:2). “Va quedar restablert el culte en el temple de Jehovà” (2 Cròniques 29:35). Es va celebrar la Pasqua (2 Cròniques 30:5). “L'alegria que hi hagué a Jerusalem va ser molt gran” (2 Cròniques 30:26). Es van destruir les imatges paganes, els altars i els llocs alts (2 Cròniques 31:1). Hi va haver una sobtada revifada del cor i la reforma de les pràctiques, que va donar com a resultat una abundància de delmes i ofrenes (2 Cròniques 31:4, 5, 12).

Nehemies dóna un altre exemple de revifada, reforma i delme. Llegeix Nehemies 9:2 i 3. Què va significar la revifada del cor? Llegeix Nehemies 13. Després que Nehemies va reformar la “casa del nostre Déu” (Nehemies 13:4, SBT), què va portar el poble de Judà (Nehemies 13:12)?

“Revifada i reforma són dues coses diferents. La revifada significa una renovació de la vida espiritual, un vivificació de les facultats de la ment i del cor, una resurrecció de la mort espiritual. Reforma significa una reorganització, un canvi en les idees i teories, hàbits i pràctiques” (SC 53).

La relació entre la revifada, la reforma i el delme és automàtica. Sense la devolució del delme, la revifada i la reforma són tebies, si es pot anomenar revifada. Massa sovint, com a cristians, ens vam quedar al marge i de braços creuats quan ens hauríem d'haver compromes activament a treballar de part del Senyor. La revifada i la reforma exigeixen un compromís, i el delme és part d'aquest compromís. Si ens quedem amb el que Déu ens demana, no podem esperar que respongui a les nostres comandes.

La revifada i la reforma tenen lloc a l'església, no fora d'ella (Salms 85:6). Hem de buscar a Déu per a una revifada (Salms 80:19) i una reforma de "les primeres obres" (Apocalipsi 2:5, SBT). Hi ha d'haver una reforma en relació amb el que retenim i el que li tornem a Déu.

No és l'acte el que marca la diferència, sinó la decisió mental i les emocions les que revelen els motius i el compromís. El resultat serà l'augment de la fe, una visió espiritual aguda i una honestedat renovada.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Déu va iniciar tots els pactes establerts en la Bíblia i va prendre la iniciativa d'atreure al seu poble a aquests pactes (Hebreus 8:10). Les promeses del pacte reflecteixen la seva gràcia, el seu amor i el seu desig de salvar-nos.

Un pacte amb Déu inclou moltes coses: Déu, un destinatari, les condicions del pacte, el compromís amb les condicions de les dues parts, el càstig establert per l'incompliment del pacte i els resultats desitjats. El concepte del delme reflecteix aquests components a Malaquies 3:9 i 10. Aquest text reitera el pacte especial del delme entre Déu i els seus majordoms. Quan acceptem aquest pacte, és un senyal visible que ens oposem als principis materialistes del consumisme, i demostrem que pot sortir quelcom de bo d'un cor convertit.

“Un esperit mesquí i egoista impedeix que els homes donin a Déu el que és seu. Déu ha establert un pacte especial amb els homes, segons el qual si aquests aparten regularment la porció destinada a promoure el Regne de Crist, el Senyor els beneeix abundantment, fins al punt que no tindran lloc on encabir-hi tots els seus dons. Però si els homes retenen allò que pertany a Déu, el Senyor declara ras i curt: ‘Amb tota maledicció heu estat maleïts’ (Malaquies 3:9)” (CMC 82).

Estar relacionats amb Déu per mitjà d'un pacte comporta responsabilitats. Vam gaudir de les promeses del pacte, però sovint no ens agraden els mandats i les responsabilitats. Però en aquest context un pacte és un acord bilateral, i el delme és una part de la nostra vida dins del pacte.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Per part nostra, per què tornar el delme és un acte tan important de fe?
2. Què li diries a algú que diu: “No puc donar el delme”? Com ajudes a una persona que està en aquesta situació? A més de parlar-li, què més es podria fer per ajudar-la?
3. L'última pregunta de dimecres estava relacionada amb el què podries fer que t'ajudi a ser conscient que el delme és sagrat. Quines van ser algunes de les teves respostes? El fet que sigui sant, de quina manera afecta la teva manera de tornar-lo?

RESUM: La pràctica antiga de tornar un delme honest es remunta a l'època dels patriarques i va ser aprovada per Jesucrist mateix. Ofereix a les dones i als homes moderns el privilegi de viure en associació amb Déu.

L'IMPACTE DE DELMAR

Dissabte 17 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Marc 16:15; 1 Pere 3:8, 9; 1 Corintis 9:14; Romans 3:19-24.

PER MEMORITZAR:

“No sabeu que els qui serveixen en el santuari, del santuari treuen el seu sosteniment, i els qui serveixen a l'altar participen de les ofrenes? Així també el Senyor va manar als qui prediquen l'evangeli que visquessin de l'evangeli” (1 Corintis 9:13, 14).

Com vam veure la setmana passada, el delme és una important expressió de fe. És una manera de revelar, o de verificar, la realitat de la nostra professió. “Feu un examen de consciència, per veure si us manteniu en la fe, proveu-vos a vosaltres mateixos. Si no esteu ben convençuts que Jesucrist és en vosaltres, és que heu estat reprovats” (2 Corintis 13:5).

La primera referència bíblica al delme és quan Abram* li dona el delme a Melquisedec (Gènesi 14:18-20; Hebreus 7:4). Els levites també rebien el delme pels seus serveis en el Temple (2 Cròniques 31:4-10). Avui el delme és per al sosteniment de l'evangeli. Ben entès, serveix com un mesurament espiritual de la nostra relació amb Déu.

L'ús del delme, la seva importància, el seu mètode de distribució i l'impacte que això podria generar estan planificats per al nostre creixement espiritual, en donar suport a l'obra de Déu i proporcionar la base financera per predicar l'evangeli. Aquest és el pla de Déu, i se'l considera el primer pas que dona un majordom fidel.

Aquesta setmana continuarem analitzant el delme: la seva distribució, el que significa per als altres i quin és el seu impacte en la nostra vida espiritual.

* A l'edició en espanyol: “*Abraham*”. (Nota del traductor).

JUNTS FINANCEM LA MISSIÓ

Jesús ens ordena: “Prediqueu l'Evangelí” (Marc 16:15) i “feu deixebles”, “ensenyant-los a observar tot allò que us he manat” (Mateu 28:19, 20). Per tant, Déu vol que participem en l'obra més important en la terra: portar a la gent a Jesús. És responsabilitat del majordom sufragar aquesta missió amb els recursos que Déu li ha confiat. La participació aprofundeix el compromís personal de presentar a Crist als altres. És el deure de cada deixeble, majordom i obrer lliurar tot el delme per a aquesta obra sagrada. Hem de pregar per la unitat, ja que aquesta ens ajuda a ser fidels en el finançament de la missió, així com una missió reeixida enforteix la nostra unitat en la fe.

Quin és el pla financer aprovat per Déu per complir amb aquesta missió? Què significa “els delmes [íntegres]”? Què significa la frase “hi hagi queviures al meu temple”? Malaquies 3:10*.

Com hem vist, la gent torna el delme des dels dies d'Abraham i de Jacob (Gènesi 14:20; 28:22), i probablement des d'abans. El delme és part d'un sistema que finança a l'església de Déu. És la major font de finançament i el mètode més equitatiu per dur a terme la seva missió.

A les cultures actuals, la majoria dels cristians donen relativament poc per finançar la missió de Déu. Si cada cristià donés un delme honest, el resultat seria “gairebé inimaginable, simplement sorprenent, gairebé més enllà de la comprensió” (C. SMITH i M. O. EMERSON, *Passing the Plate*, pàg. 27).

En totes les èpoques, Déu ha tingut gent que ha estat disposada a finançar la seva missió. Tots tenim la responsabilitat d'entendre i treballar junts per sostenir econòmicament aquesta tasca global. No ens podem donar el luxe de ser desorganitzats, descuidats o poc sistemàtics per finançar la missió. El nostre repte ara és molt més gran que no pas quan el poble i els levites li van dir a Nehemies: “No desantedrem la casa del nostre Déu” (Nehemies 10:39, *SBT*), i més aclaparador que el que van enfrontar els creients del segle XIX. Avui, els membres laics i els pastors han d'estar units espiritualment i sumar esforços, econòmicament parlant, de manera que es compleixin els objectius mundials i es financii la missió.

Pensa en l'enorme magnitud de la missió adventista en el món (*veure* Apocalipsi 14:6, 7). De quina manera hauria d'entendre cadascú la seva pròpia responsabilitat per ajudar a finançar aquesta obra?

* A *SBT*: “Porteu sencer el delme al tresor, perquè hi hagi aliment a casa meva [...]”. (Nota del traductor).

LES BENEDICCIONS DE DÉU

Com vam veure ahir a Malaquies 3:10, Déu va prometre una gran benedicció als que són fidels amb el seu delme. Però la benedicció de Déu no és unidimensional. Per exemple, emfatitzar l'acumulació de béns materials com una benedicció, en detriment de tota la resta, és una visió molt limitada del que realment és la benedicció de Déu.

La benedicció en Malaquies és tant espiritual com temporal. El significat de la benedicció de Déu s'evidencia mitjançant la salvació, la felicitat, la pau mental i en el fet que Déu sempre fa allò que és millor per a nosaltres. A més, quan Déu ens beneeix, ens veiem obligats a compartir aquestes benediccions amb els menys afortunats. Hem estat beneïts per beneir als altres. De fet, a través de nosaltres, Déu pot estendre les seves benediccions per tot arreu.

Llegeix 1 Pere 3:8 i 9. Segons Pau, quina relació hi ha entre rebre benediccions i ser una benedicció per als altres?

Hi ha una doble benedicció en delmar. Rebem benediccions i som una benedicció per als altres. Podem donar del que rebem. Les benediccions de Déu, que rebem internament, arriben als altres externament. “Doneu i us donaran; [...]. Amb la mesura amb què mesureu sereu mesurats” (Lluc 6:38).

Llegeix Fets 20:35. De quina manera això també s'aplica al delme?

La major benedicció que el delme ens dona és confiar en Déu (Jeremies 17:7). “El peculiar sistema del delme es fundava en un principi que és tan durador com la Llei de Déu. Aquest precepte del delme era una benedicció per als jueus; en cas contrari, Déu no l'hauria donat. Així també serà una benedicció per als que el practiquen fins a la fi del temps. El nostre Pare celestial no va crear el pla de la benevolència sistemàtica per enriquir-se, sinó per tal que fos una gran benedicció per a l'home. Va veure que aquest sistema de beneficència era precisament allò que l'home necessitava” (TI 3:444).

Pensa en les oportunitats en què el Senyor t'ha beneït quan algú va satisfer les teves necessitats... Ara, pensa en les maneres que pots actuar i fer el mateix amb els altres.

EL PROPÒSIT DEL DELME

Pau escriu a Timoteu: “No posis morrió al bou que trilla”, i “L'obrer és digne del seu jornal” (1 Timoteu 5:18). Aquí, Pau cita a Moisès, a Deuteronomi 25:4, pel que fa al bou; i a Jesús, a Lluç 10:7, pel que fa a l'obrer. La frase sobre el bou sembla haver estat un proverbi, i significa que és just que el bou mengi gra mentre treballa. De la mateixa manera, el segon proverbi vol dir que els obrers dedicats que prediquen l'evangeli haurien de ser recompensats amb un salari.

Déu crea els sistemes i intervé en ells. Va crear sistemes solars, ecosistemes, sistemes digestius, sistemes nerviosos i molts més. Els levites usaven el sistema del delme (Nombres 18:26) per atendre el Tabernacle i sostenir-se. L'equivalent actual serien els que dediquen la seva vida a predicar l'evangeli. El sistema de delmes de Déu és el mitjà que va escollir per sostenir el ministeri, i s'ha utilitzat al llarg de tota la història de la salvació. Per tant, per a l'obra de Déu, és fonamental sustentar a aquests obrers amb el delme.

Què vol dir Pau i quina és la implicació moral de la frase: “Així també el Senyor va manar als qui prediquen l'evangeli que visquessin de l'evangeli” (1 Corintis 9:14)? Què ensenya 2 Corintis 11:7 al 10 sobre la necessitat de sostenir a aquells que difonen l'evangeli?

Quan Pau va dir: “Per poder servir-vos vaig sostreure d'altres esglésies, acceptant un sou” (2 Corintis 11:8), parlava irònicament de rebre un salari de part d'una església macedònia pobra mentre atenia una església de Corint rica. El que li volia transmetre a l'església de Corint era que els que prediquen l'evangeli mereixen rebre la seva paga.

El delme s'ha d'utilitzar amb un propòsit especial i ha de ser així. “El delme ha estat posat a part amb un propòsit especial. No ha de considerar-se com un fons per a pobres. Ha de dedicar-especialment al sosteniment dels qui prediquen el missatge de Déu al món; i no cal desviar-lo d'aquest propòsit” (CMC 108).

Llegeix Levític 27:30. De quina manera el principi que trobem aquí s'aplica a nosaltres avui?

EL DIPÒSIT

Déu té un dipòsit per al vent (Jeremies 10:13), l'aigua (Salms 33:7), la neu i la calamarsa (Job 38:22), i sobre tots ells té control total. Però el dipòsit més preuat de Déu és el que comprèn el delme. “Als fills de Leví els dono per herència tot el delme d'Israel, a canvi del servei de dedicació que ells fan al Tabernacle de Reunió” (Nombres 18:21). En aquest versicle s'esmenta, per primera vegada, on s'emmagatzema el delme i el que avui es coneix com “el principi del dipòsit”. Déu també va instruir els israelites a portar el delme a un lloc que ell va triar (Deuteronomi 12:5, 6). Durant l'època de Salomó, el delme era retornat al Temple de Jerusalem. Els israelites van entendre fàcilment què era i on era el “dipòsit” quan el profeta Malaquies els hi va dir: “Porteu integres els delmes al dipòsit de provisions” (Malaquies 3:10, NTV). El dipòsit representava el lloc des d'on es duïen a terme els serveis religiosos i d'on els levites obtenien el seu sosteniment.

Quins altres noms s'utilitzen a les Escripures per identificar el dipòsit? 1 Cròniques 26:20; 2 Cròniques 31:11-13; Nehemies 10:38.

Portar el delme sagrat al dipòsit és l'únic model presentat a la Bíblia. A cada dispensació, Déu ha tingut un dipòsit central per administrar el delme. Els adventistes del setè dia constitueixen una religió / església mundial en la qual s'accepta i es practica el principi del dipòsit. Es convida els membres a tornar el delme a la tresoreria de l'associació / missió a través de l'església local de la qual són membres. Els pastors reben el seu salari de la tresoreria d'aquesta associació / missió.

“A mesura que l'obra de Déu s'estengui, es demanarà ajut amb més freqüència. Perquè aquestes peticions es puguin atendre, els cristians han de prestar atenció al mandat: ‘Porteu integres els delmes al dipòsit de provisions, a fi que hi hagi queviures al meu temple’ (Malaquies 3:10). Si els professors cristians fossin fidels en portar a Déu els seus delmes i ofrenes, la seva tresoreria estaria plena. No hi hauria llavors de recórrer a exposicions, rifes o excursions de plaer per assegurar fons per al sosteniment de l'evangeli” (*HAp* 272).

Pensa en el que passaria si la gent enviés els seus delmes a on volgués. Si tothom fes això, què passaria amb l'obra de Déu? Per tant, per què és important que lliurem els nostres delmes on correspon?

EL DELME I LA SALVACIÓ PER LA FE

Llegeix Romans 3:19 al 24. Quina veritat fonamental s'ensenya aquí, que és essencial per a la nostra fe? Per què sempre hem de cenyir-nos a aquest ensenyament fonamental per a les nostres creences?

L'essència del missatge bíblic és que cap de nosaltres mereix la redempció (Romans 3:23). Si la mereixéssim, seria per mèrits, o per obres, i aquesta idea és contrària a la Bíblia.

Llegeix Romans 4:1 al 5. Què ensenyen aquests versicles sobre la gràcia en contraposició amb els mèrits?

Llavors, la salvació és un regal (Efesis 2:8, 9) que reben els qui no ho mereixen. La salvació es dona perquè els mèrits del sacrifici perfecte de Crist són acreditats al nostre compte. Pel que fa al delme, no obtenim cap crèdit per part de Déu al tornar-lo. Després de tot, com en principi el delme és de Déu, quin mèrit pot haver-hi en tornar-li?

Delmar no és un acte que ens salvi, com tampoc ens salva cap de les altres bones accions per a les quals hem estat creats com a cristians (“Ja que som obra seva, creats en Crist Jesús, en vistes a les bones obres, que prèviament Déu tenia preparades perquè les practiquéssim” [Efesis 2:10]).

No obstant això, la devolució del delme revela una actitud que o bé és humil i submissa, o és prepotent i desafiant respecte del que Déu ens ha demanat que fem. Si estimem Déu, li obeïrem. El delme és una expressió externa de la nostra comprensió que, certament, nosaltres aquí només som majordoms i tot l'hi devem a Déu. Així com el dissabte és un recordatori setmanal de Déu com a Creador i Redemptor, la devolució del delme pot funcionar de manera similar: ens recorda que no som nostres, i que la nostra vida i la nostra salvació són dons de Déu. Com a resultat, podem reconèixer aquesta realitat i viure una vida de fe, reconeixent que la devolució del delme és una expressió molt tangible d'aquesta fe.

Què ens diu Lluc 21:1 al 4 sobre el que significa viure per fe?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: És molt fàcil oblidar que cada respiració, cada batec del cor, cada moment de la nostra existència només provenen del Senyor. A Fets 17, Pau parla amb els atenesos sobre el Déu veritable, que no només és el Creador (“el Déu que va fer el món i tot el que hi ha” [Fets 17:24]), sinó també el Sustentador (perquè “en ell vivim i ens movem i som” [Fets 17:28]). Els atenesos no sabien res del Déu veritable. Nosaltres com a cristians, sí; i aquesta realitat ha de ser la base del nostre estil de vida. Déu és molt exigent amb nosaltres i, com a resultat, hem de viure d'acord amb aquestes exigències:

“Així també succeeix amb les exigències de Déu cap a nosaltres. Posa els seus tresors en les mans dels homes, però requereix que una desena part sigui posada fidelment a un costat per la seva obra. Requereix que aquesta porció sigui lliurada a la seva tresoreria. Ha de ser-li retornada com a propietat seva; és sagrada i ha de servir per a fins sagrats, per al sosteniment dels que han de proclamar el missatge de salvació a tot arreu del món. Es reserva aquesta porció per tal que sempre aflueixin recursos a la seva tresoreria i es pugui comunicar la llum de la veritat als que estan a prop i als que estan lluny. Obeint fidelment aquest requeriment, reconeixem que tot el que tenim pertany a Déu” (TI 6:386).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. “El temps passa ràpidament cap a l'eternitat. No retinguem de Déu allò que li pertany. No li rebutgem el que, tot i que no pot ser ofert amb mèrit, no pot ser negat sense ruïna. Ell ens demana tot el cor; donem-li; és seu, tant per dret de creació com de redempció. Ell ens demana la nostra intel·ligència; donem-li, és seva” (HAp 452).
Què vol dir Elena de White amb aquestes paraules: “No retinguem de Déu allò que li pertany. No li rebutgem el que, tot i que no pot ser ofert amb mèrit, no pot ser negat sense ruïna”? De què ens privem quan no tornem el delme?
2. Reflexiona en la idea que tots els membres de l'església fessin amb el delme el que vulguessin; és a dir, enviar-lo a alguna causa que consideressin lloable, en contraposició amb el “dipòsit”. Per què és tan dolenta aquesta idea? Què passaria amb la nostra església? Per què actuar d'aquesta manera ajudaria a provocar una terrible fractura entre nosaltres?
3. A Lluc 21, Jesús va encomiar a la vídua per donar els seus diners al Temple malgrat tota la corrupció que ell sabia que hi havia. Què hauria de dir-los això als que creuen que poden desviar el seu delme perquè tenen dubtes sobre com és utilitzat?

RESUM: Comprendre l'impacte que té el delme reforça la nostra determinació de ser fidels administradors dels recursos [majordoms, al cap i a la fi] que Déu ha posat sota el nostre control.

LES OFRENES DE GRATITUD

Dissabte 24 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 6:19-21; Efesis 2:8; 1 Pere 4:10; Lluc 7:37-47; 2 Corintis 8:8-15; 2 Corintis 9:6, 7.

PER MEMORITZAR:

“Perquè Déu estimà tant el món, que donà el seu Fill Unigènit a fi que tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna” (Joan 3:16, SBT).

El nostre Déu és un Déu que dona; aquesta gran veritat es veu intensament en el sacrifici de Jesús. “Ja que Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic perquè tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tinguin vida eterna” (Joan 3:16). O en aquest versicle: “Doncs si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, quant més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui li demanin!” (Lluc 11:13, SBT).

Déu dona més i més; és el seu caràcter. Per tant, els que procurem reflectir aquest caràcter també necessitem donar. És difícil imaginar-se una contradicció de termes més paradoxal que la d'“un cristià egoista”.

Una manera de tornar allò que hem rebut és a través de les ofrenes. Les nostres ofrenes ens brinden l'oportunitat d'expressar gratitud i amor. El dia en què Jesús doni la benvinguda als redimits en el cel, veurem a aquells que van acceptar la seva gràcia i reconixerem que aquestes decisions van ser possibles gràcies a les nostres ofrenes de sacrifici.

Aquesta setmana analitzarem aspectes importants de les ofrenes. Donar generosament, ja sigui dels nostres recursos, temps o talents, és un mitjà poderós de viure la nostra fe i de revelar el caràcter del Déu a qui servim.

“ON HI HA EL VOSTRE TRESOR”

Llegeix Mateu 6:19 al 21. Tot i que estem molt familiaritzats amb aquests textos, com podem alliberar-nos de la poderosa influència que els tresors terrenals puguin tenir sobre nosaltres? (Veure Colossencs. 3:1, 2)

“Perquè on hi ha el vostre tresor, allí hi haurà també el vostre cor” (Mateu 6:21, *SBT*)* és una crida de Jesús. La magnitud total d'aquesta afirmació es pot veure en els dos versicles anteriors, que contraposen l'acumulació de tresors a la terra amb la seva acumulació en el cel. Tres paraules descriuen la terra: les arnes, el rovell (l'òxid) i els lladres (*veure* Mateu 6:19); totes suggereixen quant temporal i transitori és el nostre tresor terrenal. Qui no ha descobert amb quanta rapidesa poden desaparèixer les coses terrenals? “A la terra tot és inestable, incert i insegur; està subjecta al deteriorament, la destrucció, el robatori i la pèrdua. El cel és el contrari: tot és etern, durador, segur i imperible. Al cel no hi ha cap pèrdua” (C. A. ALEXE, “Where Your Heart Belongs”, a N. SATELMAJER [ed.], *Beyond Blessings*, pàg. 22).

Fixa't en les teves possessions. Fins i tot si tens molt poc, tard o d'hora la major part es perdrà. L'excepció podria ser una relíquia. Però un majordom savi hauria de preocupar-se de fer tresors al cel per salvaguardar-los. Allà, a diferència d'aquí, no s'ha de preocupar de la recessió, dels lladres ni dels saquejadors.

Mateu 6:19 al 21 conté un dels conceptes més importants sobre majordomia. El teu tresor arrossega, estreba, coacciona, atreu, exigeix, sedueix i desitja controlar el teu cor. En el món material el teu cor va darrere el teu tresor, així que és molt important el lloc on està el teu tresor. Com més ens enfoquem en les necessitats i els guanys terrenals, més difícil es fa pensar en els assumptes celestials.

És hipòcrita professar que creiem en Déu i acumular tresors aquí a la terra. Les nostres accions han de coincidir amb el que diem. En altres paraules, amb els ulls veiem els nostres tresors a la terra, però per la fe hem de considerar que les nostres ofrenes són tresors al cel (2 Corintis 5:7). Encara que, per descomptat, necessitem ser pràctics i proveir per a les nostres necessitats (fins i tot per a la jubilació), és fonamental que sempre tinguem en ment la perspectiva general, l'eternitat.

Llegeix Hebreus 10:34. Què destaca Pau aquí sobre el contrast entre els tresors a la terra i els tresors al cel?

* A *BEC*: “Perquè on tinguis la teva riquesa, hi tindràs també el cor”. (Nota del traductor):

MAJORDOMS DE LA GRÀCIA DE DÉU

Segons Efesis 2:8, què més ens ha donat Déu?

La gràcia és un “favor immerescut”. És un regal que no mereixem. Déu ha vessat la seva gràcia sobre aquest planeta i, si no la rebutgem, la seva gràcia ens arribarà i transformarà la nostra vida, ara i per l'eternitat. Tota la riquesa i poder del cel s'encarna en el do de la gràcia (2 Corintis 8:9). Fins i tot els àngels es sorprenen d'aquest do suprem (1 Pere 1:12).

No hi ha cap dubte: de tot allò que Déu ens dona, la gràcia que ens és donada en Jesucrist és el do més preciós de tots. Sense gràcia, estaríem sense esperança. El dolorós impacte del pecat sobre la humanitat és massa gran perquè els éssers humans alguna vegada puguin alliberar-se d'ell. Ni tan sols l'obediència a la llei de Déu podria portar-nos vida. “Aleshores, direm que la Llei va contra les promeses de Déu? De cap manera! Si s'hagués establert una Llei capaç de donar vida, aleshores la rehabilitació sí que seria en virtut de la Llei” (Gàlates 3:21)*. Al cap i a la fi, si hagués alguna llei que pogués salvar-nos, aquesta seria la llei de Déu. Però Pau diu que ni tan sols això pot fer la llei. Si hem de ser salvats, hauria de ser per gràcia.

Llegeix 1 Pere 4:10. Com es relaciona la majordomia amb la gràcia? Explica de quina manera el fet de donar a Déu i als altres demostra la seva gràcia.

Pere va dir que, així com hem rebut el do de la gràcia de Déu, a canvi hem de ser “bons administradors de la diversiforme gràcia de Déu” (1 Pere 4:10). És a dir, Déu ens ha donat dons. Per tant, ens cal tornar el que se'ns ha donat. El que hem rebut, per gràcia, no és només per complaure'ns i beneficiar-nos a nosaltres mateixos, sinó per promoure l'evangeli. Vam rebre gratuïtament (d'això es tracta la gràcia); llavors, gratuïtament hem de donar tot el que puguem.

Pensa en tot el que has rebut de Déu. Llavors, de quina manera pots ser un majordom de la gràcia que has rebut tan lliurement?

* A *SBT*: “La llei, doncs, va contra les promeses de Déu? De cap manera! Perquè si hagués estat donada una llei capaç de vivificar, llavors certament la justícia vindria de la llei”. (Nota del traductor).

LA NOSTRA MILLOR OFRENA

Llegeix Lluc 7:37 al 47. Què ens ensenya aquesta història sobre la motivació adequada en oferir ofrenes a Déu?

Maria va entrar a l'habitació i va veure que Jesús estava recolzat a la taula. Va trencar el recipient d'alabastre de costós nard i el va vessar sobre ell. Alguns pensaven que el seu acte era inadequat, considerant que la vida que portava era il·lícita.

Però Maria havia estat alliberada de la possessió demoníaca (Lluc 8:2). Més endavant, després de presenciar la resurrecció de Llàtzer, vessava de gratitud. El perfum era la possessió més valuosa que posseïa, i va ser la seva manera de demostrar-li gratitud a Jesús.

Aquesta història capta quina hauria de ser la nostra veritable motivació en donar les nostres ofrenes: la gratitud. Al capdavant, quina altra resposta hauríem d'oferir per l'inestimable do de la gràcia de Déu? La seva generositat també ens impulsa a donar, i juntament amb la nostra gratitud, tots dos constitueixen els ingredients de les ofrenes significatives, incloent el temps, els talents, els tresors i el cos.

Llegeix Èxode 34:26; Levític 22:19 al 24; i Nombres 18:29. Si bé el context és completament diferent a l'actual, quin principi podem treure d'aquests versets en relació amb les nostres ofrenes?

Les nostres millors ofrenes poden semblar insuficients a la nostra vista, però són significatives a la vista de Déu. Donar-li a Déu el millor mostra que el posem en primer lloc a la nostra vida. No donem ofrenes per rebre favors. Donem el que tenim en gratitud pel que vam rebre en Jesucrist.

“Una devoció i generositat absolutes, impulsades per un amor agraït, impartiran a la més petita ofrena, al sacrifici voluntari, una fragància divina que farà inestimable el do. Però després d'haver lliurat voluntàriament al nostre Redemptor tot el que podem donar-li, per valuós que sigui per a nosaltres, si considerem el nostre deute de gratitud a Déu tal com és en realitat, tot el que puguem haver ofert ens semblarà molt insignificant i pobre. Però els àngels prenen aquestes ofrenes que a nosaltres ens semblen deficientes, i les presenten com una fragrant ofrena davant el tron, i són acceptades” (TI 3:436).

LES MOTIVACIONS DEL COR

A una lliçó anterior hem fet esment de la història de la generosa ofrena de la vídua. Encara que era minúscula en comparació amb les altres ofrenes, era generosa perquè mostrava la veritable naturalesa del caràcter i el cor de la vídua, el que va portar Jesús a dir: “Us ben asseguro que aquesta pobra viuda hi ha tirat més que tothom” (Lluc 21:3).

Només Déu (Jaume 4:12) coneix els nostres veritables motius (Proverbis 16:2; *veure també* 1 Corintis 4:5). És possible realitzar accions correctes per motius equivocats. Donar de l'abundància no requereix molta fe, però donar amb sacrifici pel bé dels altres sense dubte pot dir quelcom molt poderós sobre el nostre cor.

Llegeix 2 Corintis 8:8 al 15. De què està parlant Pau aquí sobre donar i els motius per donar? Quins principis podem prendre d'aquests versicles en relació amb la majordomia?

Sigui quin sigui el motiu que tinguis per donar, aquest es troba en una línia contínua que va de l'ego a l'altruisme. La lluita en aquesta línia contínua entre l'egoisme i la generositat es presenta amb més freqüència que qualsevol altra lluita espiritual. L'egoisme refredarà un cor que alguna vegada cremava per Déu. El problema existeix quan permetem que l'egoisme entri a la nostra experiència cristiana. És a dir, trobem formes de justificar el nostre egoisme i fer-ho en nom de Crist.

L'essencial es redueix a una sola paraula: amor. I l'amor no pot manifestar-se sense abnegació, la voluntat de donar d'un mateix, fins i tot amb sacrifici, pel bé dels altres.

Levat que l'amor de Déu es reflecteixi a la nostra vida, el nostre desprendiment no reflectirà l'amor de Déu. Un cor egoista tendeix a estimar-se només a ell mateix. Hem de demanar-li al Senyor que ens circumcidi “el prepuci dels [n]ostres cors” (Deuteronomi 10:16) perquè puguem aprendre a estimar com hem estat estimats.

L'amor, la base de tota veritable beneficència, capta la suma de tota la benevolència cristiana. L'amor que Déu ens imparteix, al seu torn ens inspira a estimar, i en veritat és el motiu suprem per donar.

Què és el dolent de donar una ofrena voluntària més per un sentiment d'obligació que per un sentiment d'amor?

L'EXPERIÈNCIA DE DONAR

Si Crist va venir a revelar-nos el caràcter de Déu, hi ha alguna cosa que hauria de ser evident: que Déu ens estima, i que només vol el millor per a nosaltres. Ell ens demana que fem només el que és per al nostre benefici, mai per perjudicar-nos. Això també inclouria la seva crida a ser donadors generosos i alegres del que hem rebut. Les ofrenes voluntàries i generoses que donem són tant per al nostre benefici, com per als que les reben. Només els que donen d'aquesta manera poden saber per experiència pròpia que hi ha més benaurança en donar que en rebre.

Llegeix 2 Corintis 9:6 i 7. Com condensa aquest passatge de què es tracta el donar?

Donar una ofrena generosa pot i ha de ser un acte espiritual molt personal. És una obra de fe, una expressió de gratitud pel que vam rebre en Crist.

I com amb qualsevol acte de fe, el donar només augmenta la fe, perquè “la fe sense obres és morta” (Jaume 2:20). I no hi ha millor manera d'augmentar la fe que viure la nostra fe. Això vol dir fer les coses que procedeixen de la nostra fe, que brollen d'ella. A mesura que donem, en forma voluntària i generosa, a la nostra manera estem reflectint el caràcter de Crist. Estem aprenent més sobre el que és Déu al experimentar-ho en els nostres propis actes. Per tant, donar d'aquesta manera només augmenta la confiança en Déu i l'oportunitat de provar i veure “que n'és de bo, Jehovà; feliç l'home que s'hi empara” (Salms 34:8).

“Es veurà que la glòria que resplendeix en el rostre de Jesús és la glòria de l'amor abnegat. A la llum del Calvari es veurà que la llei de l'amor autorrenunciant és la llei de vida per a la terra i el cel; que l'amor que ‘no busca allò seu’ té la seva font en el cor de Déu; i que en el Dòcil i Humil es va manifestar el caràcter del que habita en la llum a la qual cap home pot accedir” (DTG 11).

De quina manera vas experimentar la realitat de com creix la fe en donar de manera voluntària i generosa d'allò que vas rebre?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'esperit de liberalitat és l'esperit del cel. L'esperit d'egoisme és l'esperit de Satanàs. L'amor abnegat de Crist es revela en la creu. Ell va donar tot el que tenia, i després es va lliurar a si mateix, perquè l'home pogués ser fora de perill. La creu de Crist apel·la a la benevolència de cada seguidor del beneït Salvador. El principi il·lustrat allà és donar, donar. Si això es realitza amb veritable benevolència i bones obres és el veritable fruit de la vida cristiana. El principi dels mundans és aconseguir, obtenir, i així esperen aconseguir la felicitat; però quan aquest principi ha donat tots els seus fruits, es veu que només engendra misèria i mort” (*R & H* 17 d'octubre de 1882).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què és el que fa que l'egoisme sigui tan contrari a l'esperit de Crist? Quines coses conscients podem fer que ens ajudin a protegir-nos del que és una actitud tan natural per a un ésser humà caigut?
2. “Cadascú que doni segons s'ho ha proposat en el seu cor, no pas de mal grat o per força, perquè Déu estima al qui dóna amb alegria” (2 Corintis 9:7, *SBT*). La paraula grega traduïda com “alegria” apareix només una vegada al Nou Testament i és de la qual obtenim la paraula “hilaritat” en català. Què hauria de dir-nos això sobre la nostra actitud en donar?
3. Fes una llista de tot el que has rebut en Crist. Fes pregaria al respecte. Què hauria de ensenyar-te aquesta llista sobre per què hem de donar en resposta al que rebem? Alhora, què t'ensenyaria la llista sobre com fins i tot els nostres millors donatius, donats pels millors motius, poden semblar tan insignificants davant el que hem rebut?
4. Per què l'egoisme ens garanteix que arribarem a ser miserables?
5. Pensa en algú de la família de la teva església que estigui passant per algun tipus de necessitat en aquest moment. Què podries fer, fins i tot ara mateix, que pogués arribar a satisfer la necessitat d'aquesta persona? Què pots fer, fins i tot si això implica un penós sacrifici de la teva part?

RESUM: Déu es complau amb qui dóna amb alegria. L'actitud alegre d'aquest donant demostra que està contínuament agraït per les abundants benediccions que Déu aboca als seus fills.

EL PAPER DE LA MAJORDOMIA

Dissabte 3 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Colossencs 1:16-18;
Hebreus 4:14-16; 3 Joan 3; Gènesi 6:13-18; Apocalipsi 14:6-12; 1 Pere 1:15, 16.

PER MEMORITZAR:

**“Perquè Déu no ens ha cridat pas a la impuresa, sinó a la santificació”
(1 Tessalonicencs 4:7).**

A causa de la profunditat i l'extensió de la majordomia, és fàcil perdre's en la visió de conjunt, obstruïda per tangents i desbordada per la seva enormitat. La majordomia és senzilla però, alhora, complexa i, per tant, se la pot malinterpretar fàcilment. No obstant això, ni el cristià ni l'església poden existir o funcionar sense ella. Ser cristià és també ser un bon majordom.

“No és una teoria ni una filosofia, sinó un programa de treball. En veritat és la llei de la vida cristiana. [...] És necessària per a una comprensió adequada de la vida, i és bàsica per a una experiència religiosa veritable i vital. No és simplement una qüestió d'assentiment mental, sinó que és un acte de la voluntat, i una transacció definitiva i decisiva que afecta tot el perímetre de la vida” (L. E. FROMM, *Stewardship in Its Larger Aspects*, pàg. 5).

Quins són alguns dels principis fonamentals del què implica ser un majordom cristià? Aquesta setmana analitzarem encara més el paper que exerceix la majordomia en la vida cristiana. No obstant això, ho farem mitjançant una interessant analogia: la roda d'un carro.

CRIST COM EL CENTRE

Jesús és la figura central a tota la Bíblia (Joan 5:39), i necessitem veure'ns a nosaltres mateixos en relació amb ell. Ell va pagar el càstig pel pecat i va donar “la seva vida en rescate per a molts” (Marc 10:45). Jesús té tota autoritat al cel i a la terra (Mateu 28:18), i totes les coses estan a les seves mans (Joan 13:3). El seu nom és més sublim que tots els altres i, un dia, tot genoll s'inclinarà davant seu (Filipencs 2:9-11).

“Jesús és el centre vivent de totes les coses” (Ev 140).

Crist és el cor de la nostra majordomia i la font del nostre poder. Gràcies a ell, tenim una vida digna de ser viscuda, i vam demostrar davant de tots que ell és l'eix central de la nostra vida. Pau va poder haver experimentat moltes proves però, sense importar on estigués o el que li succeís, tenia una prioritat a la seva vida: “Perquè Crist és la raó de la meua vida, i la mort, per tant, em resulta un guany” (Filipencs 1:21).

Llegeix Colossencs 1:16 al 18; Romans 8:21; i 2 Corintis 5:17. Què ens diuen aquests versicles sobre quant important és Jesús en tot allò que es relaciona amb nosaltres?

No hi ha una majordomia autèntica sense que Crist sigui el nostre nucli principal (Gàlates 2:20). Ell és el centre de “la felicitat esperança” (Titus 2:13, *SBT*), i “ell és abans de totes les coses, i totes les coses subsisteixen en ell” (Colossencs 1:17, *SBT*). Així com l'eix és el centre de la roda i, per tant, porta el pes d'un carro, Crist és el centre de la vida del majordom. Així com un eix sòlid proporciona estabilitat, i permet que les rodes girin, Jesús és també el centre fix i estable de la nostra existència cristiana (Hebreus 13:8). La seva influència ha d'afectar tot el que pensem i fem. Tots els aspectes de la majordomia giren al voltant de Crist i troben el seu centre en ell.

“Perquè sense mi no podeu fer res” (Joan 15:5). El centre de la majordomia no és un forat buit, sinó la realitat del Crist viu, que obra en nosaltres per modelar els nostres caràcters ara i per a l'eternitat.

Una cosa és dir que Jesús és el centre de la nostra vida, i una altra cosa és viure-ho. De quina manera pots estar segur que Jesús veritablement viu en tu, com promet que ho farà si tan sols li permetem entrar?

LA DOCTRINA DEL SANTUARI

En el context de la majordomia no solem pensar en el Santuari. Però el vincle existeix perquè el Santuari és molt important per al nostre sistema de creences, i la majordomia forma part d'aquest sistema. “La correcta comprensió del ministeri [de Crist] en el Santuari celestial és el fonament de la nostra fe” (Ev 165). És imperatiu que compreguem el paper de la majordomia a la llum d'aquest concepte bíblic.

1 Reis 7:33 descriu la roda d'un carro. Parlarem de la doctrina del Santuari com l'eix de la roda. La boixa s'uneix a l'eix i proporciona més estabilitat a la roda quan aquesta gira. Després d'haver experimentat la mort i una resurrecció victoriosa (2 Timoteu 1:10), Crist és, per la seva mort, el fonament de la seva obra en el Santuari (Hebreus 6:19, 20) i *proveeix l'estabilitat per a la nostra fe*. I és des del Santuari que ministra en favor nostre aquí a la terra (*veure* Hebreus 8:1, 2).

“En col·locar-se de part del principi de *sola Scriptura*, l'adventisme bíblic construeix el seu sistema doctrinal des de la perspectiva general de la doctrina del santuari” (F. CANALE, *Secular Adventism? Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation*, pàgs. 104, 105).

Què ens diuen aquests versicles sobre el ministeri de Jesús al Santuari? 1 Joan 2:1; Hebreus 4:14-16; Apocalipsi 14:7.

La doctrina del Santuari ajuda a revelar la gran veritat de la salvació i la redempció, que és el nucli de tota la teologia cristiana. Al Santuari terrenal, no només veiem la mort de Crist en el nostre favor, sinó també el seu ministeri en el Santuari celestial. També podem veure, al Lloc Santíssim, la importància de la Llei de Déu i la realitat del judici final. Un aspecte fonamental de tot això és la promesa de la redempció que la sang vessada per Jesús posa al nostre abast.

El paper de la majordomia reflecteix una vida arrelada a la gran veritat de la salvació, tal com es revela a la doctrina del Santuari. Quant més profundament entenem allò que Crist ha fet per nosaltres, i el que ara fa en nosaltres, més ens acostem a Crist, al seu ministeri, a la seva missió, als seus ensenyaments i a la seva intenció per a aquells que apliquen els principis de majordomia en la seva vida.

Llegeix Hebreus 4:14 al 16. Què hi trobem allà que ens pot servir en la nostra lluita contra el pecat, el jo i l'egoisme? De quina manera podem obtenir força i esperança del que se'ns promet?

CREENCES DOCTRINALS CRISTCÈNTRIQÜES

El Santuari és essencial perquè és on la gran veritat de la salvació s'expressa d'una manera molt poderosa; és on es revela el significat de la creu. I totes les nostres doctrines, d'una manera o altra, han d'estar vinculades a la promesa i la salvació de l'evangeli. Igual que els radis de la roda, les altres doctrines surten de la gran veritat de la salvació per la fe en Jesús.

“El sacrifici de Crist com a expiació pel pecat és la gran veritat al voltant de la qual s'agrupen totes les altres veritats. [...] Els que estudien l'admirable sacrifici del Redemptor creixen en gràcia i coneixement” (CBA 5:1111).

Què va voler dir Jesús en referir-se a si mateix com “la veritat”, a Joan 14:6? Compara amb Joan 17:17. Què farem amb la veritat? 3 Joan 3.

Les nostres creences doctrinals incideixen en qui som i en la direcció cap on anem. Les doctrines no són només idees teològiques abstractes; tota veritable doctrina està arrelada en Crist i totes haurien impactar, de diverses maneres, en la forma en què vivim. De fet, algú podria dir, justificadament, que la nostra identitat com adventistes del setè dia està arrelada a les nostres ensenyances doctrinals més que en qualsevol altra cosa. Els ensenyaments que obtenim de la Bíblia, llavors, són els que ens converteixen en qui som com adventistes del setè dia.

El paper de la majordomia és viure la veritat doctrinal com és en Jesús, i fer-ho d'una manera que afecti positivament la nostra qualitat de vida. “Si és a ell que heu escoltat, i en ell que heu estat insruïts, tal com és la veritat en Jesús: que deixeu de banda, referent a la manera de viure anterior, l'home vell que es corromp segons els desitjos enganyosos, i us renoveu en l'esperit del vostre enteniment, i us vestiu de l'home nou, creat segons Déu en la justícia i la santedat de la veritat” (Efesis 4:21-24, *SBT*).

En aquest passatge, trobem el que significa no només conèixer la veritat, sinó viure-la. Ser un majordom no només és creure en les doctrines, per més certes que aquestes doctrines siguin, sinó també és viure aquestes veritats en la nostra vida i en la nostra interacció amb els altres.

EL MISSATGE DELS TRES ÀNGELS

Déu només va advertir al món un parell de vegades sobre una catàstrofe que hauria d'esdevindre: un cop a Noè (Gènesi 6:13-18; Mateu 24:37); i mitjançant el missatge dels tres àngels (Apocalipsi 14:6-12). Aquests missatges recorren una cortina per revelar una perspectiva única sobre els esdeveniments mundials futurs. La nostra comprensió d'aquests missatges ha madurat amb el temps, però el missatge i la missió segueixen sent la justificació per la fe en Crist, “certament el missatge del tercer àngel” (*Ev* 143). En altres paraules, al centre del nostre missatge de la veritat present, el missatge que hem estat cridats a proclamar al món, estan Jesús i el seu gran sacrifici per nosaltres.

Llegeix Apocalipsi 14:6 al 12. Quina és l'essència d'aquests missatges? Què li estan dient al món? Quina responsabilitat recau sobre nosaltres en relació amb aquests missatges, i quin és el lloc de la majordomia?

Com a adventistes del setè dia, la nostra missió és presentar la veritat del missatge dels tres àngels, en preparació per a la segona vinguda de Crist. La gent ha de poder prendre una decisió en relació amb l'eternitat. El paper de la majordomia és una associació amb Déu en la missió (2 Corintis 5:20; 6:1-4).

“En un sentit molt especial, els adventistes del setè dia han estat col·locats en el món com sentinel·les i transmissors de llum. A ells ha estat confiada la tasca de dirigir l'última amonestació a un món que mor. La Paraula de Déu projecta sobre ells una llum meravellosa. Una obra de la major importància els ha estat confiada: proclamar els missatges del primer, segon i tercer àngels. Cap altra obra pot ser comparada amb aquesta i res ha de desviar la nostra atenció d'ella” (*TI* 9:17).

La vora d'una roda està a punt de fer contacte amb el terra i representa la missió del missatge dels tres àngels. Aquesta missió és protegir-nos contra les desviacions teològiques i identificar la nostra responsabilitat en els esdeveniments dels últims dies. Hem de ser majordoms d'aquest missatge i proclamar-lo al món.

És massa fàcil, quan pensem en els esdeveniments dels últims dies, quedar-nos atrapats entre gràfics i dates. Aquests tenen el seu lloc, però en tractar de predicar aquest missatge al món, de quina manera podem assegurar-nos en mantenir Jesús i el seu sacrifici per nosaltres en un lloc protagonista?

LA MAJORDOMIA

Crist vol que portem una vida santa. La seva vida il·lustra la “santedat” i el que ha de ser la majordomia per excel·lència (Hebreus 9:14). Hem d'administrar la nostra vida d'una manera que sigui agradable a Déu, incloent la manera com fem servir tot el que se'ns ha confiat. La majordomia és una expressió d'aquesta santedat.

Compara 1 Pere 1:15 i 16 amb Hebreus 12:14. Què significa “sigueu sants” i “santedat”? De quina manera es relaciona això amb la nostra majordomia?

Els romans van descobrir que una roda de carro durava més si es col·locava una banda de ferro al voltant de la llanda. L'artesà escalfava el metall per dilatar-lo prou com per lliscar-lo sobre la vora. L'aigua freda el feia encongir i la banda metàl·lica quedava ben ajustada. Llavors, en girar la roda, la banda de ferro entrava en contacte amb el camí.

La banda de ferro a la llanda pot representar el concepte de majordomia. Aquest és el moment de la veritat, on la nostra vida espiritual frega amb la nostra vida pràctica. Quan la nostra fe resol els alts i baixos de la vida a través d'èxits i fracassos. És on les nostres creences es tornen reals en les agitades conteses de la vida quotidiana. La majordomia és l'embolcall extern del que som i fem. És un testimoni de la nostra conducta i d'una vida ben administrada. Les nostres accions diàries que revelen el Crist són com el ferro en la roda que toca el camí.

Les accions són poderoses i hem de controlar-les mitjançant el nostre compromís amb Crist. Hauríem de viure amb aquesta seguretat i promesa: “Tot ho puc en Crist que m'enforteix” (Filipencs 4:13, *SBT*)*.

“La santificació de l'ànima mitjançant l'obra de l'Esperit Sant és la implantació de la naturalesa de Crist a la humanitat. La religió de l'evangeli és Crist en la vida; un principi viu i actiu. És la gràcia de Crist revelada en el caràcter i forjada en bones obres. Els principis de l'evangeli no poden desconnectar-se de cap fase de la vida pràctica. Tot aspecte de la vida i de la tasca cristianes ha de ser una representació de la vida de Crist” (*PVGM* 316).

Observa la teva vida quotidiana, la teva existència quotidiana. Quina part d'ella revela la realitat de Crist en tu, que obra en tu, fent de tu un nou ésser? Quines decisions conscients necessites prendre per veure que la seva santedat es manifesti veritablement en la teva vida?

* A *BEC*: “Tot ho puc en aquell qui em dóna forces”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: De vegades, calia reajustar les bandes de ferro de les rodes del carro a causa de l'estirament causat pel metall que colpejava contra el camí. Aquest reajustament requeria molts cops i fortes martellades sobre la banda de ferro. Aquesta reparació de la banda de ferro representa la majordomia com a santificació pràctica. És tenir la ment de Crist en respondre a cada aspecte gran o petit de la vida, fins i tot quan el procés pugui ser dur i dolorós. Ja sigui que aquest procés es relacioni amb l'ús dels diners, les nostres relacions familiars o l'ocupació, per nomenar alguns, tot s'ha d'adaptar a la voluntat de Crist. De vegades, com tots molt bé sabem, només podem aprendre aquesta lliçó mitjançant alguns cops durs.

No és fàcil reparar el ferro. Tampoc és fàcil reparar el caràcter humà. Pensa en l'experiència de Pere. Ell havia anat a tot arreu amb Jesús, però no s'esperava aquestes paraules dels llavis de Crist: “Jo he pregat per tu perquè no flaquegi la teva fe. I tu, un cop penedit, conforta els teus germans” (Lluc 22:32). Poc després de negar a Jesús, Pere va experimentar un canvi en la seva vida, però només després d'una experiència molt difícil i dolorosa. D'alguna manera, la seva majordomia es va restablir. Pere es va reconvertir i la seva vida va prendre una nova direcció; però només després de patir alguns cops de martell concrets.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què té a veure la santificació pràctica amb l'ensenyament de Jesús: “Que es negui a si mateix, que prengui la seva creu cada dia i em segueixi” (Lluc 9:23)? Què va quedar crucificat (Gàlates 6:14)? En quin sentit això il·lustra el procés de la santificació? De quina manera la santificació pràctica ens ajuda a aprendre a pensar com Déu (1 Corintis 2:16)?
2. Segons la teva experiència, en quina mesura les proves dures poden ensenyar-nos lliçons poderoses sobre la vida cristiana i sobre com seguir el Senyor? Ajuda que els altres membres de la classe se sentin còmodes en parlar d'aquestes experiències i del que han après. Què podem aprendre de les experiències dels altres?
3. Pensa en altres creences que tenim com adventistes del setè dia, com el dissabte, l'estat dels morts, la creació, la segona vinguda i altres. De quina manera aquestes creences haurien d'impactar en la conducta de la nostra vida en general?

RESUM: Massa sovint, els cristians són culpables de la tendència a separar les doctrines bíbliques del cristianisme pràctic, o almenys de la tendència a descuidar la relació entre els dos. La majordomia ens anima a reconsiderar aquesta dicotomia, ja que ens convertim en majordoms o administradors dels propòsits de Déu.

ELS DEUTES: UNA DECISIÓ DIÀRIA

Dissabte 10 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Salms 37:21; Mateu 4:3-10; 6:33; Deuteronomi 28:12; Proverbis 13:11; 21:5; 2 Corintis 4:18.

PER MEMORITZAR:

“Doneu a cadascú allò que li correspon: a qui l'impost, l'impost; a qui la contribució, la contribució; a qui el respecte, el respecte; a qui l'honor, l'honor. Mireu de no deure mai res a ningú, llevat del deure d'estimar-vos els uns als altres; perquè qui estima l'altre ja ha complert la Llei” (Romans 13:7, 8).

A vegades pots trobar algú que estigui disposat a prestar-te diners. Potser aquesta persona realment vol ajudar-te a sortir d'un embús financer. Però en la majoria dels casos, la gent no presta diners de cor. Presta diners perquè vol guanyar més diners a canvi.

Per descomptat, en determinades circumstàncies, com la compra d'una casa o un automòbil, la construcció d'una església, o per estudis, necessitem demanar diners prestats. Però s'ha de fer de la manera més sàvia possible, amb la determinació de cancel·lar el deute com més aviat millor.

No obstant això, hem de ser curosos. Gastar diners que no tenim és la porta d'entrada del poble de Déu per fer “que la cobdícia i l'amor dels tresors terrenals siguin els trets que sobresurten del seu caràcter. Quan aquests trets els dominen, la salvació i la gràcia perden importància” (*PE 267*).

Hauríem de millorar les nostres destreses i habilitats per poder ser disciplinats i fer tot el possible per evitar endeutar-nos. Aquesta setmana veurem el que diu la Bíblia sobre el deute.

PRÉSTECES I DESPESES

Els profetes i Eliseu estaven tallant fusta al costat del riu Jordà i “succeí que a un d'ells [dels profetes], mentre tallava un tronc, el ferro de la destal li va caure a l'aigua, i es va posar a cridar dient: ‘Ai, senyor meu, que era manllevada!’” (2 Reis 6:5). El verb “manllevar” significa utilitzar amb permís una cosa que pertany a un altre [“utilitzar quelcom en préstec”]. Aquest permís comporta un risc i una responsabilitat. El diner prestat no és diferent de la destal prestada, excepte que hi pot haver conseqüències més greus si es fa servir malament.

L'única raó per la qual demanem diners prestats és per gastar-los. El risc financer que assumim és presumir que tenim la capacitat de retornar-lo i que no hi haurà sorpreses financeres en el futur. No obstant això, el futur ens és desconegut (Eclesiastès 8:7); per tant, demanar diners prestats sempre comporta un risc.

Què diuen els següents versicles sobre els deutes?

Salms 37:21

Eclesiastès 5:5

Deuteronomi 28:44, 45

Podem demanar diners prestats amb la idea d'utilitzar-los sàviament, però la temptació de gastar el que tenim, fins i tot si són diners prestats, pot causar alguns problemes molt greus. Sens dubte, el fet d'utilitzar diners prestats permet que molts portem un estil de vida que no ens podriem permetre de cap altra manera. La temptació de demanar prestat i gastar és el batec d'una cultura de consum que afecta a rics i pobres. Quan ens veiem temptats, hem de buscar la provisió de Déu (1 Corintis 10:13), perquè els préstecs poden ser una maledicció (Deuteronomi 28: 43-45).

No adquireixis el mal hàbit de demanar diners prestats. Si ja els tens, torna'ls el més aviat possible. Hem d'aprendre a gastar sàviament i a tenir cura dels diners de Déu, i aconseguir que els diners del món no ens domini.

Hi ha algunes situacions en les que hem de demanar prestat. Però s'ha de fer amb cautela i amb la intenció de tornar-ho tot el més aviat possible.

■ Quins perills espirituals hi ha per a una persona que s'endeuta massa?

LA MAJORDOMIA I LA GRATIFICACIÓ INSTANTÀNIA

“Llavors Jacob va donar a Esaú pa i estofat de lleties. Ell va menjar, va beure, es va aixecar i se n'anà. Així va menysprear Esaú la primogenitura” (Gènesi 25:34). Esaú era un home robust, amant de la natura, que seguia les seves passions. Quan va oïr el guisat del seu germà, va desitjar les lleties immediatament, tot i que és poc probable que s'estigués morint de fam. En deixar-se portar per les seves emocions i sentiments, va permetre que la pressió del moment dominés el seu raonament, i va canviar la primogenitura per una gratificació instantània. Quan va voler recuperar el seu dret a la primogenitura, “tot i haver-la buscat amb llàgrimes” (Hebreus 12:17), no el va rebre.

En contrast, tenim l'exemple de Jesús. Després d'un dejuni de quaranta dies i a la vora de la inanició, Jesús va ser temptat tres vegades per Satanàs (Mateu 4:3-10). Però Jesús va veure que eren temptacions, i fins i tot en la seva condició afeblida no va cedir a la gratificació. Al contrari, es va negar als plaers del pecat i la gratificació durant tota la seva vida i, en fer-ho, va mostrar que també podríem tenir poder sobre el pecat. No va intercanviar ni va perdre el seu dret a la primogenitura i ens convida a tots a ser hereus amb ell (Romans 8:17; Titus 3:7). Nosaltres conservem el nostre dret a la primogenitura en seguir l'exemple que Jesús ens va donar en ser temptat (1 Corintis 10:13).

El millor que aquest món pot oferir-nos és experimentar l'aquí i l'ara, perquè no pot oferir-nos una experiència en el més enllà. Viure per a nosaltres mateixos és l'oposat a viure per a Déu.

Què ens ensenyen els següents versicles sobre els perills potencials de la gratificació instantània, fins i tot per a les persones fidels? 2 Samuel 11:2-4; Gènesi 3:6; Filipencs 3:19; 1 Joan 2:16; Romans 8: 8.

El desig de gratificació instantània és simptomàtic d'una ment descontrolada; és un enemic de la paciència que soscava els objectius a llarg termini, es burla de la responsabilitat i atempta contra ella. Demorar la gratificació és un principi que s'aprèn; és una habilitat de la vida que ens ajuda a dominar les situacions i les pressions, especialment les temptacions que el món ens ofereix, com demanar préstecs de manera imprudent. Però aquesta idea no és popular en un món construït sobre la indulgència de la recompensa instantània, les solucions ràpides i les estratagemes per fer-se rics ràpidament. Una vegada que hem experimentat la gratificació instantània, és més probable que tornem a triar la recompensa a curt termini i, després una vegada i una altra. Com majordoms dels dons que Déu ens ha donat no hem de caure en aquest parany.

COM VIURE DINS LES TEVES POSSIBILITATS

“A casa del savi hi ha abundants reserves i bàlsam, però l'insenstat tot s'ho malgasta” (Proverbis 21:20). Aquest versicle contrasta la majordomia de la responsabilitat econòmica amb la gestió luxosa i malgastadora. Els insensats no fan cap pla per viure amb el que tenen. Gasten amb avidesa la riquesa que tenen a la seva disposició, fins i tot la riquesa prestada, i creuen que la prudència financera o la vida frugal és una adversitat, com una dieta indesitjada. No obstant això, fins i tot quan necessitem demanar un préstec, com ara per a una casa, ho hem de fer amb molta consideració i reconeixent que necessitem viure dins de les nostres possibilitats.

Els rics poden viure amb els seus propis mitjans segons la seva riquesa. El seu problema és que sempre estan preocupats per la seva riquesa i per com conservar-la. Quan la gent té molt poc i viu amb el just, es preocupa per conservar la vida, no la riquesa. No obstant això, la Bíblia dona consells sobre com viure dins les nostres possibilitats, sense importar el què tinguem. Pau recomana el que podríem considerar senzillesa extrema: “Tenint, doncs, menjar i abric, estarem satisfets amb això” (1 Timoteu 6:8). Pau no considera que les possessions terrenals siguin molt importants perquè per a ell, només cal viure en Crist (Filipencs 1:21).

Quin principi cal recordar primer de tot? Mateu 6:33. De quina manera podem estar segurs que així és com vivim?

Hauríem de pensar en els nostres mitjans no com a ingressos, sinó com a recursos que tenim la responsabilitat d'administrar. Un pressupost és el mètode que hem de fer servir per dur a terme aquesta tasca. La planificació d'un pressupost és una habilitat adquirida que necessitem estudiar acuradament. Es necessita una pràctica disciplinada i esforç per tenir èxit en la gestió d'un pla financer equilibrat (Proverbis 14:15). Si ens comprometem a triomfar en el nostre pla d'administració financera, podrem evitar vergonyosos errors financers.

Si tens problemes amb l'administració dels diners, fixa un pressupost. No té per què ser complicat. Pot ser tan senzill com sumar totes les teves despeses durant uns mesos i després treure la mitjana de les teves despeses mensuals. La clau és viure dins de les teves possibilitats, passi el que passi, i fer tot el possible per evitar endeutar-te.

Legeix Lluc 14:27 al 30. Jesús il·lustra el cost del discipulat en donar l'exemple d'un constructor que estima el cost de construir una torre i el que passa si no pot acabar-la. Quina lliçó de majordomia hem d'extreure d'aquí?

DIGUES NO ALS DEUTES

Llegeix Deuteronomi 28:12. Què ens ensenya això sobre endeutar-nos massa? Quin principi obra aquí?

És qüestió de sentit comú evitar els deutes per tots els mitjans. La Bíblia també ens aconsella que evitem sortir de garants dels deutes d'altres persones (Proverbis 17:18; 22:26). Els deutes influeixen en el futur i ens obliguen a sotmetre'ns a les seves demandes des de la nostra condició de debilitat financera. Són un elixir suau que als cristians se'ls fa difícil rebutjar i administrar. Els deutes potser no siguin immorals, però no enforceixen la nostra vida espiritual.

“S'ha de tenir estrictament en compte l'economia, perquè en cas contrari es contrauran deutes. Mantingueu-vos dins dels límits. Aparteu-vos del deute com us apartarieu de la lepra” (CMC 286).

L'endeutament pot convertir-se en submissió financer que ens faci “esclaus del creditor” (Proverbis 22:7). A causa de que els deutes estan tan entreteixits amb l'estructura del nostre món econòmic, pensem que són la norma. Al capdavall, hi ha nacions senceres que estan endeutades. Per què les persones no haurien de fer el mateix? Aquesta és una actitud equivocada.

“Faci un pacte solemne amb Déu prometent que mitjançant la seva benedicció pagarà els seus deutes i després a ningú li deura res, encara que visqui només de farinetes i pa. Resulta molt fàcil en preparar la taula per al menjar treure de la seva cartera i gastar vint centaus en coses extres. Cuidi els centaus i els pesos es cuidaran sols. Són els centaus aquí i els centaus enllà gastats per això, allò i el de més enllà, que aviat sumen pesos. Negui a complaure el jo, almenys mentre estigui assetjat pels deutes. [...] No vacil·li, no es desanimi ni es faci enrere. Neguis a complaure el seu gust, neguis a satisfer la complaença de la gana, estalviï els seus centaus i pagui els seus deutes. Elimineu tan aviat com sigui possible qualsevol deute. Quan novament sigui un home lliure, no divent res a ningú, hi haurà assolit una gran victòria” (CMC 271).

El deute és un fonament feble per als cristians. Pot perjudicar la nostra experiència espiritual i impactar en la nostra capacitat de finançar l'obra de Déu. Ens priva de la nostra capacitat de donar als altres amb confiança i ens treu oportunitats per rebre les benediccions de Déu.

Quines decisions pots prendre ara que t'ajudin a evitar deutes innecessaris? Què necessites per negar-te a tu mateix per tal d'estar lliure de deutes?

ESTALVI I INVERSIÓ

Les formigues treballen per emmagatzemar provisions per a l'hivern (Proverbis 6:6-8). És savi considerar els seus camins quan estalviem diners en forma sistemàtica per a un propòsit específic. El sentit d'estalviar és tenir disponibilitat de recursos per a les nostres despeses quotidianes o les nostres necessitats en lloc de gastar o acumular els diners que vam guanyar. Administrar diners requereix saviesa, l'elaboració d'un pressupost i disciplina. Si tot el que fem és estalviar per a nosaltres mateixos, estem furtant les possessions de Déu en comptes d'administrar-les.

“Els diners gastats en forma innecessària és una pèrdua doble. No només desapareixen els diners, sinó també els guanys potencials. Si els haguéssim reservat, podria haver-se multiplicat a la terra per mitjà d'estalvis o al cel en donar [...]. L'estalvi és una disciplina que desenvolupa autoritat sobre els diners. En lloc de deixar que el diner ens porti a on els nostres capricis s'inclinin, assumim el control” (R. C. ALCORN, *Money, Possessions and Eternity*, pàg. 328).

Llegeix Proverbis 13:11; 21:5; i 13:18. Quines paraules pràctiques hi ha aquí per a nosaltres que poden ajudar-nos a afrontar millor els problemes financers?

Els majordoms estalvien per a les necessitats familiars i inverteixen en el cel quan administren els recursos de Déu. No es tracta de quant posseïm, sinó d'establir un pla d'administració bíblic, qualsevol que sigui la nostra situació financera. Hauríem de ser prudents a l'hora d'estalviar per a les necessitats de la família. Per tal de minimitzar qualsevol pèrdua, hem de dispersar el risc (Eclesiastès 11:1, 2). Treballar en aquesta minimització abans que amb les nostres necessitats (Proverbis 24:27) i després buscar assessorament professional (Proverbis 15:22) són dues eines reeixides en aquest model. A mesura que es satisfan les necessitats i la riquesa augmenta, hem de recordar-nos de “Jehovà, el teu Déu, perquè ell és qui et dona força per a obtenir prosperitat!” (Deuteronomi 8:18).

El model d'inversió més segur per al majordom de Déu és invertir en “el Regne del cel” (Mateu 13:44). No hi ha recessió, riscos, lladres ni crisi de mercat. És com tenir un moneder o cartera que mai envelleixen (Lluc 12:33). En acceptar a Crist s'obre el compte, i la devolució del delme i el donar ofrenes són dipòsits. És a dir, per més que necessitem ocupar-nos de les nostres coses mundanes i terrenals aquí, com pagar els comptes, hem de mantenir sempre el nostre enfocament en les veritats eternes.

Llegeix 2 Corintis 4:18. Com podem mantenir aquesta veritat sempre davant nostre mentre que al mateix temps vivim aquí com a administradors responsables?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Tota habilitat, destresa o do prové de Déu, ja sigui que hàgim nascut amb ell, que hàgim estat influenciats i educats pel nostre ambient, o ambdues coses. L'important de l'equació és el que fem amb les habilitats i les destreses que tenim. Déu espera que els majordoms aprenguin a dominar les seves habilitats i capacitats a través de l'educació i l'experiència pràctica (Eclesiastès 10:10).

Besaleel s'“ha omplert de l'Esperit de Déu, en habilitat, coneixement i saber, en tota mena de treballs” (Èxode 35:31). Ell i Oholiab (Èxode 35:34) tenien l'habilitat d'ensenyar el seu ofici als altres.

Nosaltres podem aprendre a ser millors majordoms i específicament a liquidar els deutes mentre vivim en un món materialista. Sempre hauríem de desenvolupar les nostres habilitats mitjançant la lectura, seminaris, l'educació formal (quan sigui possible) i, finalment, exercir el que hem après. El cultiu de les nostres habilitats ens permet donar el millor a Déu i ser bons majordoms.

La paràbola dels talents indica que cada servent va rebre talents “segons la seva capacitat” (Mateu 25:15). Dos servents van duplicar les seves quantitats; el tercer el va amagar a la terra. Sempre hauríem d'esforçar-nos per millorar el que tenim, però enterrar el talent no va demostrar cap capacitat ni habilitat. Administrar diners, liquidar deutes, fomentar la disciplina i l'experiència pràctica desenvolupen competències que Déu beneeix. Per tenir èxit i ser bo en alguna cosa, hem de repetir-ho una vegada i una altra.

“Les lliçons de la Bíblia, en entreteixir en la vida diària, tenen una profunda i perdurable influència en el caràcter. Aquestes lliçons les aprenia i practicava Timoteu. No tenia talents especialment brillants; però el seu treball era valuós perquè utilitzava en el servei del Senyor les capacitats que Déu li donava” (*HAp* 167).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Encara que l'autocontrol sempre és important per als cristians, és especialment valuós quan la falta d'autocontrol pot causar problemes econòmics o fins i tot la ruïna. Què podem fer nosaltres com a església per ajudar els que podrien córrer perill de caure en aquest problema?
2. Llegeix Romans 13:7 i 8. Com podem aplicar aquestes paraules a la nostra vida quotidiana i en totes les nostres interaccions amb els altres?
3. Alguns argumenten que no hem de preocupar-nos pel fet d'endeutar-nos, perquè Jesús tornarà aviat. Com respondries a aquesta afirmació?

RESUM: El creient que viu sense deutes és econòmicament i emocionalment lliure. La pietat amb contentament és un meravellós benefici, i la gestió savia dels recursos financers i materials de la vida inclou inversions i estalvis.

ELS HÀBITS D'UN MAJORDOM

Dissabte 17 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Efesis 5:15-17; Colossencs 3:23; Lluc 12:35-48; Jaume 4:14; Fets 3:21; 1 Corintis 9:24-27.

PER MEMORITZAR:

**“Com netejarà un jove el seu camí? Observant la teva paraula!
Amb tot el meu cor t'he cercat: no em deixis desviar dels teus manaments.
He atresorat el teu parlar en el meu cor, per no pecar contra tu”
(Salms 119:9-11, SBT).**

Els hàbits revelen propòsit i direcció a la nostra vida. Els majordoms que desenvolupen bons hàbits són els més fidels. Daniel tenia l'hàbit de l'oració diària (Daniel 6:10). Pau acostumava estar a la sinagoga (Fets 17:1, 2). Ell també va escriure: “No es enganyeu: ‘Les males companyies corrompen els bons costums’” (1 Corintis 15:33). Hem de conrear bons hàbits per a reemplaçar els dolents.

“Cada un de nosaltres serà, aquí i per tota l'eternitat, el que els nostres hàbits facin que siguem. Les vides dels que cultiven hàbits correctes i són fidels en tots els seus deures seran com llums brillants que cobreixen el camí d'altres” (TI 4:443).

La senda que crea un hàbit és la manera més ràpida que pots prendre per obtenir la recompensa que busques. Un hàbit és una decisió arrelada. En altres paraules, ni tan sols has de pensar-hi; només fer-ho. Aquest hàbit pot ser molt bo o molt dolent, segons el que facis. Aquesta setmana observarem hàbits poderosos que ajudaran a un majordom a estar en els negocis de Déu.

HÀBIT: CERCAR A DÉU EN PRIMER LLOC

Tots tenim hàbits. La pregunta és: ¿De quin tipus són? ¿Bons o dolents? De tots els bons hàbits que un cristià podria tenir, buscar a Déu en primer lloc cada dia hauria de ser el més important.

“Cada matí consagra't tu mateix, ànima, cos i esperit a Déu. Estableix hàbits de devoció i confia més i més en el teu Salvador” (*MCP* 1:15). Amb un hàbit així, segurament entrariem per l’“estreta [...] porta [...] que mena a la vida” (Mateu 7:14, *SBT*).

Déu va dir: “No tindràs altres déus davant meu” (Èxode 20:3). Jesús va dir, en el context de les nostres necessitats bàsiques, “busqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia” (Mateu 6:33), i també se'ns va dir: “Em buscareu i em trobareu, perquè em buscareu de tot cor” (Jeremies 29:13).

Llegeix Mateu 22:37 i 38; Fets 17:28; Efesis 5:15 al 17; i Colossencs 3:23. Què es diu aquí que ens pot ajudar a entendre com posar Déu en primer lloc a la nostra vida?

De tots els exemples en relació amb buscar el Senyor en primer lloc, cap és millor que l'exemple de Jesús. Ell en tot posava al seu Pare en primer lloc. Comencem a veure aquesta prioritat durant la seva visita pasqual a Jerusalem de nen. En ser confrontat per la seva mare, que l'havia trobat “al temple”, li va dir: “He d'estar per les coses del meu Pare” (Lluc 2:46, 49).

Durant tota la seva vida, Jesús va anhelar tenir comunió amb el seu Pare, com ho demostra la seva vida d'oració habitual. Aquest hàbit era una cosa que els deixebles no comprenien plenament. Tots els poders de les tenebres no van poder separar Jesús del Pare, perquè Jesús va formar l'hàbit de mantenir-se totalment connectat amb ell.

Podem seguir l'exemple de Jesús en prendre la decisió d'estimar Déu amb tot el nostre cor, ment i ànima (Mateu 22:37). Al pregar, estudiar la Paraula de Déu i tractar d'emular el caràcter de Jesús en tot el que fem, formarem l'hàbit de fer de Déu el primer en la nostra vida. I per a un cristià, quin millor hàbit hi podria haver?

■ Pregunta't: Realment he posat a Déu en primer lloc a la meva vida? Com ho saps?

HÀBIT: ESPERAR EL RETORN DE JESÚS

Llegeix Lluc 12:35 al 48. Què ens ensenya aquesta paràbola sobre com hem d'identificar-nos amb la segona vinguda de Jesús? Per què tot el que fem sempre estarà en el context de la realitat de la segona vinguda?

La majordomia habitualment hauria de practicar-se en funció del retorn de Jesús. El caràcter dels majordoms infidels que actuen com si fossin fidels finalment es mostrarà en les seves accions; perquè els majordoms veritables i fidels compleixen les seves responsabilitats al vetllar i treballar com si el patró estigués present. Viuen per al futur i treballen fidelment dia a dia. “Som ciutadans del cel, d'on també esperem com a Salvador el Senyor Jesucrist” (Filipencs 3:20).

Abraham esperava una ciutat eterna (Hebreus 11:10) i Pau esperava el retorn de Crist (Hebreus 10:25). Eren pensadors d'avantguarda que anticipaven, planificaven, estaven a punt a l'instant per trobar-se amb Jesús. Nosaltres també hem de desenvolupar aquest hàbit de mirar la distància amb la mirada posada en el punt culminant de l'evangeli (Titus 2:13). En lloc de mirar de tant en tant o fer una ullada esporàdic a les profecies, contínuament ens cal mirar, vetllar i fer, sempre conscients l'eternitat que ens espera quan Crist torni. Alhora, hem d'evitar les especulacions desgavellades i fantasioses sobre els esdeveniments del temps de la fi. La promesa de la segona vinguda li dóna sentit a la nostra vida, proveeix una perspectiva correcta al present i ens ajuda a recordar què és l'important a la vida. L'hàbit d'esperar el retorn de Jesús li dóna definició i propòsit al majordom.

La creu ha aplanat el camí perquè tinguem una trobada amb el Redemptor. Busquem senyals en l'Escriptura que ens revelin la vinguda de Crist a la glòria del Pare i dels àngels (Marc 8:38). “El nostre objectiu no és pas el món que es veu, sinó en món que no es veu, perquè el món que no es veu, perquè el món que veiem dura poc, i el món que no es veu dura per sempre” (2 Corintis 4:18).

Sí, la mort, i la constant realitat de la mort, sempre hauria d'ajudar-nos a ser conscients del limitat i transitori que és el nostre temps aquí. Però la promesa de la segona vinguda també ens mostra que la mort en si és temporal i transitòria. No és d'estranyar, doncs, que haguem de viure en funció de la promesa del retorn de Crist, una promesa que hauria d'afectar la forma de vida de cada majordom cristià. Acostumem ara a viure sempre amb l'esperança del retorn de Crist. El nostre nom revela la realitat d'aquesta expectativa.

HÀBIT: ÚS SAVI DEL TEMPS

“Perquè nosaltres som d'ahir i no sabem res, els nostres dies sobre la terra són una preombra” (Job 8:9). Pots aturar un rellotge, però no el moviment del temps. El temps no espera; segueix avançant fins i tot si ens quedem quiets i no fem res.

Què ens ensenyen els següents versets sobre el nostre temps a la terra en aquesta vida? Jaume 4:14; Salms 90:10, 12; Salms 39:4, 5; Eclesiastès 3:68. Quin és el missatge bàsic que hem de prendre d'aquests versicles sobre com de preciós és el nostre temps aquí?

Amb una cosa tan limitada i no renovable com el temps, és important que els cristians ho administrem bé. Per tant, hauríem de desenvolupar l'hàbit d'usar el temps sàviament, centrant-nos en allò que és important en aquesta vida i en la venidora. Hem d'administrar el temps sobre la base de que la Paraula de Déu ens revela com a important, perquè una vegada que el temps s'acaba, no es pot renovar. Si perdem diners potser els podrem recuperar algun dia, fins i tot més del que vam perdre. Amb el temps no és així. Un moment perdut és un moment perdut per sempre. Seria molt més fàcil tornar a posar un ou trencat en la seva closca de recuperar tan sols un moment del passat. Per tant, el temps és un dels béns més preuats que Déu ens ha donat. Com d'important és, doncs, que desenvolupem l'hàbit d'aprofitar al màxim cada moment que tenim.

“El nostre temps pertany a Déu. Cada moment és seu, i ens trobem sota la més solemne obligació d'aprofitar-ho per a la seva glòria. Cap altre talent que ell ens hagi donat requerirà més estricta compte que del nostre temps.

”El valor del temps sobrepuja tot còmput. Crist considerava preciós tot moment, i així l'hem de considerar nosaltres. La vida és massa curta per desaprofitar-la. No tenim sinó uns pocs dies de gràcia en els quals preparar-nos per l'eternitat. No tenim temps per perdre, ni temps per dedicar-lo als plaers egoistes, ni temps per lliurar-nos al pecat” (*PVGM 277*).

“Per tant, aneu amb compte amb el vostre comportament, no sigueu insensats, sinó gent de seny que sap aprofitar el temps present, perquè els dies que corren són dolents” (Efesís 5:15, 16). Què ens diu aquí Pau, i com podem aplicar aquestes paraules a la nostra situació actual?

HÀBITS: SER SANS DE MENT, COS I ÀNIMA

Originalment vam ser creats perfectes mental, física i espiritualment. Per descomptat, el pecat ho va arruïnar tot. El millor de l'evangeli, entre altres coses, és que Déu es troba en procés de restaurar-nos a allò que originalment vam ser destinats a ser.

Llegeix Fets 3:21; i Apocalipsi 21:1 al 5. Quina esperança trobem en aquests versicles? Com hem de viure mentre esperem aquesta restauració final?

Crist va treballar incansablement quan va estar aquí per elevar la humanitat espiritual, mental i físicament, com a precursor de la restauració final a la culminació dels temps. El ministeri de curació de Jesús demostra que Déu vol que conservem el màxim possible la salut fins al final. D'aquesta manera, els majordoms desenvolupen hàbits per a la seva ment, cos i ànima que promouen un estil de vida saludable.

En primer lloc, la ment s'enfortirà com més es faci servir. Diàriament, omple la teva ment de “tot allò que sigui autèntic, respectable, just, net, estimable, de bon nom, qualsevol virtut, tot el que és digne d'elogi” (Filipencs 4:8). Aquests pensaments porten pau (Isaïes 26:3), i un “cor reposat és vida per al cos” (Proverbis 14:30). Els hàbits saludables de la ment permeten que el baluard del poder funcioni en òptimes condicions.

En segon lloc, els bons hàbits de salut, com l'exercici i l'alimentació adequada, indiquen que ens cuidem. L'exercici, per exemple, redueix l'estrès i la pressió arterial, millora el nostre estat d'ànim, i és un elixir que probablement combati més l'envelliment que qualsevol cosa disponible en els prestatges.

Finalment, un majordom desenvoluparà bons hàbits per a vigoritzar l'ànima. Eleva la teva ànima a Déu (Salms 86:4, 5) i espera (Salms 62:5). La teva ànima prosperarà quan “segueixes fidel en la veritat” (3 Joan 3) i “es conservi irrepreensible per a la vinguda del nostre Senyor Jesucrist” (1 Tessalonicencs 5:23).

Pensa en la mena d'hàbits que tens i com afecten la teva salut espiritual, física i mental. Hi ha alguns canvis que necessites fer que podrien ajudar-te a millorar en alguna o en totes aquestes àrees? Quines decisions pots prendre i quines promeses bíbliques pots reclamar que t'ajudaran a millorar la teva qualitat de vida ara mentre esperes la restauració final?

HÀBIT: AUTODISCIPLINA

L'autodisciplina és un dels trets de caràcter més importants que un majordom pugui tenir. “Perquè Déu no ens ha pas donat un esperit de covardia, sinó de valentia, d'amor i de seny” (2 Timoteu 1:7). La paraula grega per seny, *sophronismos*, apareix només aquí en aquest versicle del Nou Testament i implica la capacitat de fer el que cal fer amb una ment equilibrada i sana que no es desvia dels principis de Déu. El seny, considerat com l'autodisciplina, pot ajudar-nos a “discernir el bé i el mal” (Hebreus 5:14), a entendre les situacions que se'ns presenten i, tot i això, suportar amb tranquil·lat i humil·litat les pressions i les distraccions sense importar el resultat. Daniel va procurar fer el correcte tot i els lleons, a diferència de Samsó, que va viure una vida d'autocomplaença i va mostrar poca moderació o bon judici. Josep va procurar fer el correcte a la casa de Putifar, en contrast amb Salomó, que va adorar altres déus (1 Reis 11:4, 5).

Llegeix 1 Corintis 9:24 al 27. Què diu Pau sobre l'autodisciplina? Segons ell, què està en joc en definitiva quan es tracta de l'autodisciplina?

“El món està lliurat a la sensualitat. Abunden els errors i les faules. S'han multiplicat les trampes de Satanàs per destruir les ànimes. Tots els que desitgin una santedat perfecta en el temor de Déu han d'aprendre les lliçons de temperància i domini propi. Els apetits i les passions han de ser mantinguts subjectes a les facultats superiors de la ment. Aquesta disciplina pròpia és essencial per a la força mental i la percepció espiritual que ens han de capacitar per a comprendre i practicar les sagrades veritats de la Paraula de Déu” (DTG 71).

L'autodisciplina millora amb la pràctica habitual. Déu ens ha cridat a ser “sants en tota la vostra conducta” (1 Pere 1:15) i a “practicar la pietat” (1 Timoteu 4:7). Els majordoms han de practicar i entrenar-se per ser disciplinats, igual que els atletes o els músics més talentosos. Mitjançant el poder de Déu i el nostre esforç diligent, ens hem de disciplinar en allò que realment importa.

Com podem aprendre a lliurar-nos al poder de Déu, l'únic que pot donar-nos l'autodisciplina que necessitem per viure com majordoms fidels i piadosos en un món caigut i corrupte?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Henoc i Noè acostumaven caminar amb Déu en una època en què hi havia pocs fidels enmig de l'excés, el materialisme i la violència (Gènesi 5:24, 6:9). Van comprendre i acceptar la gràcia de Déu, i per tant eren bons administradors de les possessions i tasques que se'ls havien confiat.

Al llarg dels segles, hi va haver persones que van caminar amb Déu com ho van fer Henoc i Noè. Per exemple, Daniel i els seus amics “compreien que, per destacar-se com representants de la religió veritable enmig de les falses religions del paganisme, necessitaven tenir un intel·lecte clar i perfeccionar un caràcter cristià. I Déu mateix va ser el seu Mestre. Pregant constantment, estudiant a consciència i mantenint-se en relació amb l'Invisible, van caminar amb Déu com ho va fer Henoc” (PR 356).

“Caminar amb Déu” defineix allò que un majordom fa, és a dir, viure amb Déu dia a dia a la terra. Un majordom savi farà del caminar amb Déu un hàbit enmig d'un món de corrupció, perquè només mitjançant aquesta connexió amb Déu podem protegir-nos de caure en els mals regnants.

Ser un majordom fidel implica portar una vida íntegra, que comença amb estar d'acord amb Déu (Amós 3:3). Hem de caminar en Crist (Colossencs 2:6), caminar en vida nova (Romans 6:4), caminar amb amor (Efesís 5:2), caminar en integritat (Proverbis 19:1), caminar sàviament (Colossencs 4:5), caminar amb llum (1 Joan 1:7), transitar per camins de rectitud (Proverbis 4:26), caminar en la llei (Èxode 16:4), i caminar en bones obres (Efesís 2:10).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Defineix la humilitat i explica el seu paper a la vida d'un majordom (Mateu 11:29; Efesís 4:2; Filipencs 2:3; Jaume 4:10). Per què és important la humilitat en el nostre caminar amb Déu? (Miquees 6:8).
2. A classe, converseu sobre com podem ajudar a aquells que ens envolten i que estan atrapats en hàbits dolents, fins i tot autodestructius. Què poden fer vostès com església local per ajudar a aquestes persones?
3. Quins altres bons hàbits haurien de tenir els majordoms cristians? *Veure, per exemple,* Titus 2:7; Salms 119:172; Mateu 5:8.
4. A classe, parlem del temps i dels misteris del temps. Per què sembla que passa tan ràpid? Com entenem el que és el temps? I més encara, per què cal ser bons administradors del temps relativament curt que tenim mentre estem aquí a la terra?

RESUM: Els hàbits positius o negatius es formen per repetició. Els esportistes conreen les seves habilitats practicant certs exercicis una i altra vegada. És per això que gairebé tots els esports requereixen períodes de preparació i formació per a futures competicions. Molts ja han escoltat la dita: “Fes allò que prediques”. Ja va sent hora que els creients prenguin seriosament aquest consell.

ELS RESULTATS DE LA MAJORDOMIA

Dissabte 24 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Timoteu 3:1-9; Ezequiel 14:14; Filipencs 4:4-13; Proverbis 3:5; 1 Pere 2:11, 12; Mateu 7:23; 25:21.

PER MEMORITZAR:

“Manteniu entre els gentils un comportament correcte, a fi que en allò que us calumnien, com de malfactors, quan vegin les vostres bones obres, glorifiquin Déu el dia de la visitació” (1 Pere 2:12).

Com majordoms, hem de viure com a testimonis del Déu a qui servim; això vol dir que hem d'exercir una poderosa influència sobre els que ens envolten, una influència per al bé.

Per tant, la nostra història no s'ha d'aïllar del món que ens envolta, sinó que tenim el privilegi de mostrar-los una millor manera de viure a aquells que no saben el que hem rebut. La majordomia és l'acte de beneficiar-se en assumir l'anomenat de Déu a portar una vida pietosa. Déu ens dona l'habilitat de portar una vida diferent a qualsevol altre estil de vida a la terra (2 Corintis 6:17), i és una cosa que els altres han de notar i pel que fins i tot haurien de sentir curiositat. Per això, se'ns diu: “Santifiqueu el Senyor Déu en els vostres cors, sempre preparats per a una defensa, amb mansuetud i respecte, davant qualsevol que us demani raó de l'esperança que hi ha en vosaltres” (1 Pere 3:15, *SBT*).

Aquesta darrera lliçó analitzarà els beneficis personals, els resultats espirituals, els resultats reeixits, la nostra influència i la clau de l'acontentament en la vida del majordom, sabent que tot es redueix a això: “Crist és entre vosaltres l'esperança de la glòria” (Colossencs 1:27).

LA MAJORDOMIA I LA PIETAT

La pietat és un tema vast. Els pietosos porten un estil de vida sant (Titus 1:1), i s'assemblen a Crist per tenir una actitud de devoció i realitzar actes que a ell li agraden (Salms 4:3; Titus 2:12). La pietat és l'evidència de la veritable religió i rep la promesa de la vida eterna. Cap tipus de filosofia, riquesa, fama, poder o naixement privilegiat ofereix una promesa així.

Llegeix 2 Timoteu 3:1 al 9. Què és el que Pau adverteix que està directament relacionat amb la vida d'un fidel majordom?

El llibre de Job ofereix una descripció del caràcter i les accions de Job. Il·lustra com es revela una vida pietosa, fins i tot mitjançant el patiment. També mostra quant odia Satanàs aquest estil de vida. Fins i tot Déu reconeix que no hi havia ningú com Job en la seva qualitat de fe i estil de vida (Job 2:3).

“A la regió d'Us hi havia un home que s'anomenava Job. Era un home íntegre i recte, reverent amb Déu i apartat del mal” (Job 1:1). Aquí veiem a un home on la seva fe no era només una expressió de paraules o rituals religiosos, encara que això era part de la seva vida (Job 1:5). El temor de Déu es va manifestar en tota una vida de pietat, fins i tot enmig de proves horribles. Ser pietosos no vol dir que siguem perfectes, sinó que reflectim la perfecció en la nostra pròpia esfera.

Llegeix Ezequiel 14:14. Què diu aquest versicle que testimonia el caràcter d'aquests homes? Què tenen ells en comú que hauria de veure's en tots nosaltres?

La majordomia, en realitat, és una expressió d'una vida pietosa. Els majordoms fidels no només tenen forma de pietat. Són pietosos; i aquesta pietat es revela en la seva manera de vida, en la manera en que s'encarreguen de les coses que el seu Déu els ha confiat. La seva fe s'expressa no només en el que fan, sinó també en el que no fan.

EL CONTENTAMENT

“No ho dic a causa de la meva necessitat, perquè he après a estar content en qualsevol circumstàncies en què estigui” (Filipencs 4:11, SBT). Si hem d'aconcentrar qualsevol sigui la situació en què ens trobem, d'on procedirà aquesta alegria?

En la carta a Timoteu, Pau descriu a un grup desagradable de persones “que consideren que la pietat és un negoci” (1 Timoteu 6:5, SBT). Quina millor descripció que aquesta podria haver per a alguns quincallaires televisius actuals? Fan molts diners dient als seus oients que, només si són fidels (i aquesta “fidelitat” inclou finançar el seu ministeri), llavors seran rics. L'equiparació de la riquesa amb la fidelitat és només una altra manifestació del materialisme, però sota la disfressa del cristianisme.

El fet és que la pietat no té res a veure amb la riquesa. Si fos així, a algunes de les persones més desagradables del món caldria considerar-les pietoses perquè també són algunes de les més riques. No obstant això, Pau va refutar això en dir que “la pietat és un gran negoci si un s'aconcentra amb el que té” (1 Timoteu 6:6). La pietat amb l'aconcentrament qualsevol sigui la circumstància en la qual un es trobi és la millor classe de riquesa, perquè la gràcia de Déu és molt més valuosa que el benefici econòmic. Per això, hauríem d'estar contents amb tenir “menjar i vestit” (1 Timoteu 6:8). En definitiva, més enllà de quant tinguem, sempre hi haurà més coses que podrem aconseguir si som propensos a pensar d'aquesta manera.

“El contentament en totes les situacions és un gran art, un misteri espiritual. Aquest s'aprèn, i s'aprèn com un misteri. [...] El contentament cristià és aquesta actitud espiritual dolça, interior, silenciosa i compassiva de l'esperit, que se sotmet lliurement a les sàvies i paternals disposicions de Déu en cada situació i es delecta en elles. [...] És un cofre d'ungüent preciós, i molt reconfortant i útil per als cors atribolats, en condicions i temps convulsionats” (J. BURROUGHS, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, pàgs. 1, 3).

Llegeix Romans 8:28; Hebreus 13:5; i Filipencs 4:4 al 13. Què podem trobar en aquests versicles que ens ajudi a viure feliços?

LA CONFIANÇA

Llegeix Proverbis 3:5. Quin missatge vital hi ha aquí per a nosaltres, especialment en l'última part, sobre no “donar-nos suport” a el nostre pròpi enteniment? (Veure també Isaïes 55:9; 1 Corintis 4:5; 13:12.)

La consigna i el propòsit dels administradors de Déu és “Confia en Jehovà de tot cor i no et recolzis en el teu enteniment” (Proverbis 3:5).

Per descomptat, comunment és més fàcil dir que fer-ho. Quantes vegades, potser, creiem intel·lectualment en Déu, i en el seu amor i cura envers nosaltres, i no obstant això ens preocupem de més per alguna cosa que estem afrontant? A vegades, el futur pot semblar molt aterridor, almenys en la nostra imaginació.

Llavors, com majordoms, de quina manera aprenem a confiar en Déu? En avançar per fe i obeir el Senyor en tot el que fem ara. La confiança és una acció de la ment que no s'esgota amb l'ús; al contrari, com més confiem en el Senyor, més augmentarà la nostra confiança. Viure com majordoms fidels és una manera d'expressar la nostra confiança en Déu. Aquesta confiança és el fonament i la força motriu del majordom, i es fa visible en el que fem.

“Confia en Jehovà de tot cor”. Es mots “de tot cor” sempre s'utilitzen figurativament en la Bíblia. Vol dir que les nostres decisions provenen d'un jo moral interior que constitueix el que som (Mateu 22:37). Això inclou el nostre caràcter, les nostres motivacions i les nostres intencions; l'essència mateixa del nostre ésser.

És més fàcil confiar a Déu les coses que no podem controlar. En aquest sentit, no tenim una altra opció que confiar en ell. La veritable confiança “del cor”, en canvi, es dóna quan hem de prendre una decisió respecte a alguna cosa que sí podem controlar, i és la nostra confiança en Déu el que ens motiva a decidir d'una manera o altra.

Els apòstols il·lustren així el confiar en Déu amb tot el cor: “Eren per naturalesa tan febles i impotents com qualsevol dels que estan ara a l'Obra, però posaven tota la seva confiança en el Senyor. Allò que tenien com a riquesa no era més que la cultura de la ment i l'ànima; i aquesta pot tenir-la tot aquell que doni a Déu el primer, l'últim i el millor lloc en tot” (OE 25).

És cert que és més fàcil confiar en Déu quan no podem controlar la situació. Però què passa amb allò que sí podem controlar? Quines decisions necessites prendre perquè la teva confiança en Déu determini quin camí escollir?

LA NOSTRA INFLUÈNCIA

“Si en altre temps éreu foscúries, ara que esteu en el Senyor sou llum. Comporteu-vos com a fills de la llum” (Efesis 5:8). Pau descriu la transformació del cor com el que es veu públicament: quan “caminem en la llum” (1 Joan 1:7; Isaïes 30:21), el nostre testimoni diari de la majordomia controlada serà una llum poderosa en un món fosc.

Jesús va dir: “Jo sóc la llum del món” (Joan 8:12). Nosaltres reflectim la llum de Déu mitjançant un caràcter estable en el nostre comportament públic quotidià.

De quines formes manifestem la nostra majordomia per tal que la glòria sigui per Déu? Com influeixen les nostres accions en els altres? Mateu 5:16; Titus 2:7; 1 Pere 2:11, 12.

La majordomia té a veure amb l'administració de les possessions de Déu, però va més enllà d'aquesta responsabilitat. La nostra majordomia es desplega davant de les nostres famílies, les nostres comunitats, el món i l'univers (1 Corintis 4:9). La majordomia que forgem en les nostres ocupacions també demostra l'efecte que tenen en la nostra vida els principis del Regne. I així podem influir sobre els altres. Revelem a Crist mitjançant la bondat i la moralitat, el que compta amb l'aprovació del Creador.

La nostra ètica laboral també ha d'estar en consonància amb els nostres valors de majordomia. La nostra ocupació és un escenari en el qual es manifesta la majordomia del just. “Farà eixir com l'albada la teva justícia, i el teu dret brillarà com el migdia” (Salms 37:6). La influència d'un majordom, fins i tot en el seu lloc de treball o en la seva vocació, no es posa “en un amagatall, ni sota un mesuró” (Lluc 11:33), sinó que se la veu com a una ciutat assentada dalt d'una muntanya (Mateu 5:14). Quan visquem deliberadament d'aquesta manera a la llar i a la feina, influïrem en la ment i el cor dels que ens envolten.

“Tot en la naturalesa té la seva tasca assenyalada i no es queixa del lloc que ocupa. En les coses espirituals, tot home i tota dona tenen la seva pròpia vocació. L'interès que Déu requereix serà proporcional al capital concedit d'acord amb la mesura del do de Crist. [...] Ara és el moment perquè vostè manifesti aquesta habilitat de caràcter de manera que pugui desenvolupar un veritable valor moral; i té el privilegi de fer-ho. Crist té dret al seu servei. Entreguis a ell de tot cor” (CDDC 241).

La teva ètica de treball, quin tipus d'influència els revela als que treballen amb tu o als que et veuen a casa? Quina mena de missatge els transmits sobre la teva fe?

LES PARAULES QUE VOLEM (I QUE NO VOLEM) ESCOLTAR

Som estrangers i pelegrins a la terra, ja que el cel perfecte, bell i pacífic és el nostre destí final (Hebreus 11:13, 14). Mentrestant, hem de viure aquí. La cosmovisió cristiana, especialment segons es revela en la gran controvèrsia, no admet bàndols neutrals. O vivim per a Déu o vivim per a l'enemic. “Qui no està amb mi, està contra mi; i qui no recull amb mi, escampa” (Mateu 12:30). Quan ell vingui, es revelarà en forma clara i inequívoca de quin costat estem.

En algun moment després que Crist torni, els que deien seguir-lo escoltaran una de les dues frases. Quines són aquestes frases i què significa cadascuna d'elles?

Mateu 25:21

Mateu 7:23

Les paraules de Crist “ben fet” (Mateu 25:21, *SBT*) són les més agradables i satisfactòries que un majordom escoltarà en tota la seva vida. Ens donaria una alegria indescriptible l'expressió d'incondicional aprovació divina respecte dels nostres intents d'administrar les seves possessions, per haver fet el millor de la nostra part segons les nostres habilitats, sabent per endavant que la nostra salvació no té el seu origen en les obres que fem per a Crist, sinó en les obres que ell fa per nosaltres (*veure* Romans 3:21; 4:6).

La vida d'un majordom fidel és un reflex de la fe que ja té. L'intent de salvació per obres es reflecteix en les paraules dels que intentaven justificar-se davant Déu per les seves obres (*veure* Mateu 7:21, 22). Mateu 07:23 mostra com d'inútil és en realitat la autojustificació.

“Quan els seguidors de Crist tornen al Senyor allò que és seu, acumulen tresors que se'ls donaran quan sentin les paraules: ‘Bé, bon servent i fidel [...] entra al goig del teu Senyor’” (*DTG* 481). ç

Al cap i a la fi, la majordomia és portar una vida en la qual els dos manaments grans, l'amor a Déu i l'amor al nostre proïsme, són la motivació i la força motriu de tot el que fem.

Què tan bé reflecteix la teva vida, i la majordomia manifestada en ella, aquests dos manaments grans?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Crist va venir a aquest món per revelar l'amor de Déu. Els seus seguidors han de continuar l'obra que ell va començar. Esforcem-nos per ajudar-nos i enfortir-nos mútuament. La recerca del bé dels altres és el camí pel qual pot trobar-se la veritable felicitat. L'home no obra contra els seus propis interessos quan estima Déu i als seus semblants. Com més després sigui el seu esperit, tant més feliç serà, perquè està complint el propòsit de Déu per a ell” (CMC 27).

“Quan hi ha vida en una església, aquesta es manifesta en augment i creixement. Hi ha també un intercanvi constant, prenent i donant, rebent i retornant al Senyor el que és seu. Déu imparteix a cada veritable creient llum i benedicció, i el creient les imparteix al seu torn a altres, en l'obra que fa pel Senyor. En donar del que rep, augmenta la seva capacitat per rebre. Fa lloc per a una nova provisió de gràcia i veritat. Rep una llum més clara i un major coneixement. La vida i el creixement de l'església depenen d'aquest donar i rebre. El que rep, però que mai dona, aviat deixa de rebre. Si la veritat no flueix d'ell cap a altres, perd la seva capacitat per rebre. Hem impartir els béns del cel si volem rebre noves benediccions” (CMC 40).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En quina mesura el fet de confiar en el Senyor causa satisfacció? Què es necessita per confiar, intel·lectualment, en Déu amb tot el nostre cor? (2 Corintis 10:5). Per què ens resulta tan fàcil dir “que Déu tot ho encamina per al bé d'aquells qui l'estimen» (Romans 8:28), però tan difícil de creure? És a dir, per què diem que confiem en Déu –i en realitat confiem en ell intel·lectualment– però tenim tanta por del futur?
2. A classe, feu-vos aquesta pregunta i després compareu les respostes: “Amb un màxim de 25 paraules, quina és la teva definició de majordomia?”. Després, pregunteu-vos: “Amb un màxim de 25 paraules, per què la majordomia és una part important de la vida del cristià?”.
3. Torna a llegir Mateu 7:21 al 23. Què passa aquí? Per què aquestes persones diuen el que fan? Què revelen les seves paraules sobre si mateixos? De quina manera podem assegurar-nos que no caurem en la mateixa mena d'autoengany, tot i que procurem ser bons majordoms, tot i que intentem viure una vida de fe i obediència, tot i que tractem de fer bones obres en nom de Déu?
4. Tendim a pensar en la influència cristiana només a nivell individual. Però, què fa al nivell de la teva església local? Quin tipus d'influència té la teva església en general a la comunitat?

RESUM: El resultat de la majordomia depèn de Déu, que sempre fa la seva part, i dels majordoms humans imperfectes, que de vegades segueixen amb fidelitat les seves instruccions, de vegades de manera imperfecta, de vegades parcialment i de vegades no les obedeixen en res. És l'element humà és la variable. Per millorar els resultats, hem de millorar al majordom.